

El Sínode de Bisbes centra la mirada en l'Eucaristia

256 pares sinodals conviden a redescobrir aquest sacrament

El 2 d'octubre s'inaugurava la XI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes amb una eucaristia presidida per Benet XVI. Sota el tema *L'Eucaristia: font i cim de la vida i de la missió de l'Església*, 256 pares sinodals aprofundeixen en diferents aspectes de l'Eucaristia, des dels més pràctics als més essencials. El relator del Sínode, el cardinal Angelo Scola, patriarca de Venècia, revelava a la premsa que la seva esperança per a aquesta assemblea és sobretot «recuperar el primat del ritu de la celebració eucarística», fonament de l'Església.

En el que portem de Sínode s'han treballat diferents qüestions, com la possibilitat de donar la comunió als divorciats tornats a ca-

sar, la banalització de l'Eucaristia, la pràctica del sacrament de la Reconciliació, la necessitat de tenir més cura de la vida litúrgica o la relació entre Eucaristia i celibat. Els pares sinodals insisteixen en el fet que l'Eucaristia no és un ritu, sinó una «acció», que també ha de transformar la vida, les estructures injustes i l'entorn.

Benet XVI va aprovar algunes novetats en la metodologia sinodal per fer més àgil i participativa l'assemblea, que finalitzarà el 23 d'octubre. Hi participen 256 pares sinodals, provinents de 118 països. La celebració d'aquesta assemblea sinodal es desenvolupa en el marc del 40è aniversari de la seva institució, que va tenir lloc el 15 de setembre del 1965 per Pau VI.

Pàg. 2 i 7

en primer pla

El futur de l'Església xinesa

Després de més de mig segle de profunda divisió en el si de l'Església catòlica xinesa, tot apunta que els propers anys poden ser decisius en la construcció de la desitjada unitat eclesial. En un gest més de proximitat i de desig de diàleg, el papa Benet XVI va incloure recentment quatre bisbes xinesos a la llista de prelatos per al Sínode que a Roma se celebra aquests dies sobre l'Eucaristia. La negativa de la Xina a concedir el permís als prelatos ha engegat a rodar algunes esperances, però no totes. Els analistes intueixen certa obertura i preveuen que les relacions diplomàtiques entre el Vaticà i la Xina podrien arribar aviat a normalitzar-se.

Pàg. 3, 4 i 5

La mort de Mn. Ramon Vilardell causa un fort impacte a Urgell

La mort de Mn. Ramon Vilardell en accident de trànsit, el 28 de setembre passat, ha resultat un cop per a la diòcesi d'Urgell. Havia passat bona part de la seva vida vinculat a tasques de responsabilitat dins de la Cúria i en l'actualitat ocupava el càrrec de vicari judicial. La missa exequial, presidida per Mons. Joan Enric Vives, va aplegar nombrosos representants de diferents bisbats de Catalunya, i també representants polítics de la comarca i d'Andorra, a més d'una gran quantitat de feligresos i de laics que havien conegut de prop el prevere.

Pàg. 22

Inauguració del curs 2005-2006

«Queda inaugurat el curs 2005-2006 de...» No hi ha dubte que aquesta deu ser una de les frases que més podem sentir aquests mesos de setembre i d'octubre, farcits d'inauguracions de cursos. El 21 de setembre, solemnitat de sant Mateu evangelista, Mons. Xavier Salinas va inaugurar el curs acadèmic del Seminari Diocesà i Mons. Josep-Maria Tomàs, vicari general de la diòcesi, va pronunciar la lliçó inaugural: *L'ensenyament religiós escolar. L'ahir, l'avui i el demà*.

A Barcelona les inauguracions de cursos també han marcat l'agenda del seu arquebisbe. El 29 de setembre, acompanyat pels bisbes de Sant Feliu i de Terrassa, Mons. Lluís Martínez Sistach va donar per inaugurat el nou curs del Seminari Conciliar de Barcelona, que comença amb un nou equip de formadors. El 3 d'octubre, l'arquebisbe també va inaugurar el curs de la Fundació Joan Maragall,

l'endemà va ser el torn de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, on Mons. Joan Enric Vives va pronunciar la lliçó inaugural, i, el dia 5, de les facultats de Teologia i de Filosofia. En aquesta darrera inauguració, Mons. Martínez Sistach va estar acompanyat per gairebé tot l'episcopat català al complet.

Pàg. 17, 18, 19, 23 i 31

Sumari

Pàg. 8 Primera carta de Benet XVI dedicada als religiosos

Pàg. 9 L'episcopat espanyol, preocupat pel projecte de la LOE

Pàg. 24 Entrevista al vicari general de la diòcesi de Girona

Pàg. 29 Càritas de Barcelona impulsa l'espai «Testimonis»

Pàg. 32 50 anys de presència dels jesuïtes al Pozo del Tío Raimundo

Alguaire i Buxanda, agermanats per la devoció a sant Faust

La tradició el presenta com a fill d'aquest poble del Segrià, on va néixer el segle VII

Pàg. 20 i 21

Editorial

El primer Sínode de Benet XVI

La setmana passada es va inaugurar a Roma la XI Assemblea General del Sínode de Bisbes, una trobada molt especial perquè era la primera vegada que estava presidida pel papa Benet XVI. La convocatòria i el tema de treball havien estat decidits pel seu antecessor, Joan Pau II, però, com en el cas de les Jornades Mundials de la Joventut, el nou Papa ha hagut de prendre el relleu i posar-se al capdavant dels compromisos pendents. Ha estat una nova prova per comprovar el nou estil del Papa germànic i perquè els mitjans de comunicació treguin les seves primeres conclusions sobre la manera d'exercir el govern de l'Església per part de Benet XVI.

Algunes coses, certament, han canviat entre el darrer Sínode presidit per Joan Pau II i aquest primer del papa Ratzinger. Així, per exemple, el Pontífex, en aquesta ocasió en un discurs inaugural de marcat to espiritual, va convidar els 256 bisbes assistents a l'autocrítica i a la correcció fraterna, i va recordar que els Sínodes serveixen als bisbes per conèixer-se i donar-se suport. Les paraules de Benet XVI confereixen un aire més humà a aquesta mena de reunions que en alguns moments podien semblar bastant fredes i estrictament doctrinals. Tot plegat s'ha vist confirmat per una altra novetat sinodal, com és la intervenció lliure dels participants per expressar la seva opinió durant una hora al final de les sessions.

Malgrat les petites novetats, l'esperit de Joan Pau II va estar molt present al començament del Sínode i no només perquè està sens dubte en la ment de tots els assistents, començant per l'actual Pontífex, o perquè va ser ell qui va escollir el tema de l'Eucaristia com a centre del debat sinodal. A més del record interior, una projecció a la pantalla gegant de l'aula es va encarregar de recuperar la imatge i les paraules del Papa polonès parlant de l'Eucaristia en el Jubileu de l'any 2000.

Però, per a alguns mitjans de comunicació, totes les novetats positives d'aquest Sínode no interessien i sembla que en la seva carrera per deixar sempre malparada l'Església, només destaquen un titular: «El Sínode de Bisbes rebutja l'ordenació dels homes casats.» En primer lloc cal dir que el tema del Sínode no és el celibat sinó l'Eucaristia i, en segon, que les declaracions contràries al celibat optatiu van ser pronunciades pel cardenal de Venècia, Angelo Scola, però ni el Papa ni el Sínode com a tal no han fet cap declaració al respecte.

I és que l'objectiu del Sínode no és altre que el d'aprofundir en el sagrament de l'Eucaristia. En aquest sentit, el papa Benet XVI, seguint en la línia de les seves paraules més espirituals que doctrinals, en la missa d'inauguració va demanar als pares sinodals que no es limitessin a «dir coses maques de l'Eucaristia, sinó a viure d'ella». I és que el lema escollit per Joan Pau II va ser «L'Eucaristia: font i cim de la missió de l'Església», i encara que se'n derivin molts possibles temes de debat, no és aquest el moment de tractar en profunditat altres temes aliens.

Si una cosa queda clara en aquests primers mesos de pontificat de Benet XVI és que el paper que està desenvolupant com a successor de Sant Pere no té res a veure amb el que va realitzar al capdavant de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. El Papa vol ser bon pastor de les seves ovelles començant pels seus col·laboradors més pròxims, els bisbes i cardenals, i és preocupat per ells, tant humanament com espiritualment. Els seus discursos són de gran profunditat teològica però no només van dirigits a la ment, sinó al cor de les persones, com quan recorda a la humanitat que no es pot viure sense Déu o amb una religió al gust del consumidor. Els grans discursos de reafirmació dels principis doctrinals concrets ara corresponen als seus col·laboradors i homes de confiança.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosà M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Reste d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Entre les formes de mantenir la salut i de recuperar-la, que figuren en un tractat d'higiene, jo hi inclouria la de beneficiar els altres»

(Alberto Pisani-Dossi. Literat italià. 1849-1910)

Els virus, els microbis i els gèrmens patògens —com la medicina sap prou bé— no són sempre les úniques causes de les nostres malalties. Els greus alts i baixos interiors, la melangia profunda, l'odi exacerbant, la ràbia continguda, els complexos aguts, l'ús febril de la nostra ment i la resta de trastorns del nostre «jo interior, de la nostra ànima», tot plegat, que no són virus ni microbis, el nostre cos físic «ho somatitza» i emmalaltim físicament. Tancar-nos egoïstament en nosaltres mateixos, gastant energies a girar i girar al voltant de les nostres idees i sentiments, no és saludable per a nosaltres i és molest per als altres. Als nuclis urbans, per petits que siguin, hi ha

grups, centres, entitats i indrets on la gent s'aplega amb fins culturals, esportius, artístics, pietosos i caritatius. Per què no participar-hi amb la valuosa ofrena de les nostres idees i projectes? Per què amagar i negar els valors que tots tenim en lloc de permetre'ls «que facin història» com es mereixen, posant-los generosament al servei dels altres? Si ens dediquem massa a nosaltres mateixos, donant voltes al que sigui fins a «menjar-nos el coco» en solitari, a més de ser malalís i de generar mal humor, ens anul·la com a persones. Enrolar-nos en activitats benèfiques, culturals i espirituals ens allibera de moltes infeccions psíquiques i de moltes dolences corporals.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Una de les assignatures pendents que el nou papa Benet XVI va heretar del seu antecessor és la difícil situació que viu avui el catolicisme a la Xina. El gran repte és superar la divisió que des de fa més de 50 anys, arran de la revolució cultural, es viu al si de l'Església. D'una banda, hi ha l'Església

anomenada «oficial», que se sotmet a l'autoritat del govern comunista i aparentment no es deu a Roma. De l'altra, hi ha l'Església anomenada «clandestina», que es manté fidel a la Santa Seu i que per això està al marge de la llei i pateix persecució governamental.

En un nou gest de proximitat i d'aposta per al

diàleg, Benet XVI va convidar recentment quatre bisbes xinesos —tres d'«oficials» i un de «clandestí»— a participar al Sínode sobre l'Eucaristia que se celebra a Roma. El govern xinès, però, els va negar el permís i continua de moment mostrant-se poc inclinat al restabliment de les relacions amb el Vaticà.

Aires d'esperança per a l'Església a la Xina

■ Benet XVI impulsa l'acostament vaticà al govern de Pequín

Malgrat els desitjos ardents que Joan Pau II havia manifestat sempre per normalitzar la difícil situació de l'Església a la Xina, la seva imatge d'anticomunista va impedir qualsevol possibilitat de diàleg amb el govern de Pequín. Precisament, un dels seus somnis no realitzats era poder viatjar algun dia a la República Popular de la Xina. Al llarg del seu prolífic pontificat sempre va aprofitar la més mínima ocasió per expressar la seva atenció afectuosa pels catòlics xinesos, als quals va dedicar més de 50 declaracions oficials.

Benet XVI pren ara el relleu d'un afer que requereix per resoldre's gairebé d'un malabarista en les relacions diplomàtiques. Perquè el problema de la Xina és abans que res un problema polític. Amb la inclusió de quatre bisbes xinesos per a la llista del Sínode que se celebra a Roma, el Papa ha donat les seves primeres mostres d'acostament i desitjos de diàleg. De moment, des del govern xinès la negativa ha estat rotunda, tot i que potser no tant com en altres ocasions. Els analistes intueixen certa obertura i preveuen que aviat la relació diplomàtica entre el Vaticà i la Xina es pugui arribar a normalitzar. Només d'aquesta manera es podria començar a concebre una Església xinesa unida, sense fissures ni rancúnies, en què

La Xina i el Vaticà podrien reprendre aviat les seves relacions diplomàtiques.

la identitat nacional i el reconeixement del Papa com a Vicari de Crist no siguin incompatibles.

A l'espera que el somni d'assolir un acord entre el govern i el Vaticà pugui fer-se realitat aviat, l'Església a la Xina, que compta amb dotze milions de fidels, viu en aquests moments una època de transició. El temps de les grans persecucions ja

ha passat, tot i que continua havent-hi detencions i mesures coercitives, més o menys agressives segons les zones, contra els religiosos i comunitats que s'escapen al control dels organismes governamentals. El problema de la llibertat religiosa continua sent l'obstacle principal que s'esgrimeix des de Roma per al restabliment de relacions diplomàtiques. Per la seva banda, el govern de Pequín exigeix encara més a la Santa Seu que trenqui relacions diplomàtiques amb Taiwan, considerada per la Xina com una província rebel. Cal recordar que el Vaticà és actualment l'únic estat europeu que manté relacions diplomàtiques amb Taiwan. El govern comunista exigeix també de poder nomenar ell els bisbes, com fa actualment a l'Església «oficial», encara que està disposat a negociar i poder arribar plegats en un acord per establir el procés de nomenament episcopal.

Història d'una ruptura

Partint de la premissa que és molt difícil des d'Occident entendre una realitat com la xinesa, són molts els que s'han aventurat en els darrers anys a presentar les seves teories i possibles solucions davant de la cruïlla en què se situa l'Església

sia. La divisió que viuen actualment els catòlics xinesos es remunta al 1951, arran de la ruptura rotunda de les relacions diplomàtiques de la Xina amb la Santa Seu decidida per Mao Tse Tung. En aquella famosa revolució cultural maoista, que va convertir el comunisme en una autèntica religió d'Estat, la Xina va prohibir inicialment les religions, en considerar-les òrgans de l'imperialisme estranger. Poc després, però, va establir una associació patriòtica a través de la qual se supervisés la pertinença i les pràctiques religioses. L'Església catòlica va quedar llavors dividida entre aquells que es mantenien sotmesos a l'Associació Patriòtica i, per tant,

ESTADÍSTIQUES

✓ Milions de catòlics:	12
✓ Nombre de diòcesis:	138
✓ Nombre d'esglésies:	5.400
✓ Nombre de bisbes:	
— Església oficial	76
— Església clandestina	46
✓ Nombre de sacerdots	
— Església oficial	1.740
— Església clandestina	1.000
✓ Nombre de religioses	
— Església oficial	3.500
— Església clandestina	1.700
✓ Nombre de seminaristes	
— Església oficial	580
— Església clandestina	800

al govern i les seves directrius, amb la desvinculació consegüent de la Santa Seu, i aquells que es mantenien fidels a Roma malgrat les amenaces i la persecució que això els suposava. Es va crear l'Església patriòtica, anomenada també oficial, i l'Església clandestina, coneguda com Església del silenci.

Malgrat aquesta ruptura evident, són molts els que creuen que en el fons es tracta d'una mateixa Església, tot i que amb dos grups dins d'ella. De fet, extraoficialment, la majoria dels cristians de l'Església patriòtica són fidels a la Santa Seu, a l'Església universal, i estan molt units a la pregària del Papa. Fins i tot la majoria dels bisbes designats pel govern han rebut també després de manera tàcita l'aprovació pontificia. La inclusió d'alguns d'ells a la llista del Sínode és una altra prova del reconeixement vaticà.

De mica en mica, es vencen les diferències entre uns i altres, tot i que també cal reconèixer que encara hi ha recels i certes discrepàncies entre tots dos grups. La divisió creada pel govern fa més de 50 anys ha provocat ferides que només la llibertat religiosa podrà guarir algun dia. El dia en què s'aconsegueixi viure en plenitud l'ideal del gran evangelitzador de la Xina, Matteo Ricci: «Que l'Església a la Xina sigui plenament catòlica i plenament xinesa.» (S.G.)

Un drac amb dos caps

Missione Cina. L'impero tra mercato e repressione («Missió Xina. L'imperi entre mercat i repressió») és un llibre imprescindible per comprendre què passa a la Xina i quin paper hi tenen els cristians. El volum és del pare Bernardo Cervellera, director de l'agència de notícies en línia Asianews (www.asianews.it) i exdirector de l'Agència de Missions de la Santa Seu Fides (www.fides.va).

En el suggestiu llibre editat per l'editorial Ancora de Milà, el missioner i periodista ens presenta una Xina dividida i contradictòria, «com un enorme drac amb dos caps: un cap a la banda comunista i l'altre a la ultracapitalista». Segons Cervellera, enmig hi ha un cos, fet de centenars de milions de persones, que paguen quotidianament el preu d'aquesta realitat irreconciliable. L'autor, que havia estat missioner a Hong Kong i que ha visitat sovint la Xina —com a professor, no com a missioner, perquè no li ho permetien— denuncia un país on «els rics són cada vegada més rics i els pobres cada vegada més pobres», i a més lamenta les restriccions de la llibertat religiosa. Amb tot, veu la Xina esperançant: s'hi desenvolupa l'element religiós i concretament hi ha un interès, encara embrionari, per la fe catòlica. «Després de la crisi del materialisme comunista o la in-

cipient crisi del materialisme consumista, pòtser serà la religió la que influirà en el desenvolupament harmònic del país més poblat del món», suggereix.

El pare Cervellera, que és missioner del Pontifici Institut de les Missions Exteriors, fa saber que més de mig segle després de la fundació de la República Popular de la Xina es detecta un «desvetllament de Déu» i explica les «paraules» del govern que acusa les comunitats religioses de ser perilloses i d'atemptar contra els valors propis del país. L'autor de *Missione Cina* creu que els autèntics problemes de la Xina es troben en el desequilibri entre zones rurals i urbanes, en la manca de sindicats i en la restricció, a tots nivells, de les llibertats. Entre els molts temes resseguits, es tracta el cas de Xangai «mercat d'Àsia i del món»; el procés d'uniformitat maoista i el pas al consumisme; les reformes econòmiques i d'atur; les taxes il·legals i la corrupció del Partit, i especialment el retorn de Déu. En aquesta secció, Cervellera s'entreté a explicar el comunisme com a «religió contra tots» i fa referència al «règim brutal» de les autoritats xineses contra qualsevol tipus d'expressió religiosa i de culte. L'autor es pregunta si la religió és l'enemic o si, en canvi, ha de ser la veritable força de la nova Xina. (Miriam Díez i Bosch)

«Sense la providència, no hi hauria avui catolicisme a la Xina»

■ P. Cristóbal Sàrrias, s.j., director de la revista «Inforchina» avui desapareguda

El P. Cristóbal Sàrrias, col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana*, és un apassionat de la Xina. Des de fa molts anys hi manté contactes i treballa de valent perquè la situació de l'Església al país asiàtic sigui més coneguda a Occident. Amb els anys, el P.

Sàrrias ha esdevingut un dels màxims experts sobre el problema xinès a Catalunya. Potser per això sempre acabem parlant amb ell quan es tracta de conèixer i aprofundir sobre aspectes concrets de l'Església catòlica a la Xina.

—Hi ha motius per a l'esperança a l'Església catòlica xinesa després de les últimes aproximacions entre el Vaticà i el govern de la República Popular de la Xina?

—Jo no sóc gaire optimista, tot i que a la Providència no li podem posar mai tanques. Els xinesos són molt perseverants en les seves idees i tenen una concepció política de la relació entre l'Estat i les religions. És molt difícil que el Vaticà i la Xina puguin mantenir una relació fluida. El govern xinès sempre hi posarà condicions. El primer que demana és que la Santa Seu trenqui relacions diplomàtiques amb Taiwan i tot i que els bisbes de Taiwan han donat plena llibertat a Benet XVI per fer el que consideri oportú, jo crec que la Santa Seu difícilment acceptarà aquest requisit. També demanen nomenar ells mateixos els bisbes. Això també és força complicat, tret que es trobi algun sistema que satisfaci tant al govern com a la Santa Seu. La Xina no vol cap ingerència estrangera. No és un problema religiós, sinó polític. Al govern la religió no li interessa gens, per molt que el poble sigui religiós.

—La unitat de l'Església xinesa és, doncs, una utopia?

—Una unió oficial, amb un nunci de la Santa Seu a la Xina, és molt difícil, gairebé impossible. Ells no volen res que depengui d'una autoritat estrangera externa, en aquest cas, de Roma. Per a ells, això és una ingerència i els xinesos són molt seus. Un exemple d'aquest caràcter és la Gran Muralla, que no és per defensar-se de l'enemic sinó per deixar clar el que és seu. Em sembla que el govern no acceptarà mai que els bisbes siguin nomenats per la Santa Seu.

—Què creu que ha volgut demostrar el Vaticà amb la inclusió de quatre bisbes xinesos —tres d'oficials i un de clandestí— al Sínode de Bisbes?

—Ha volgut demostrar la seva benevolència amb els qui han estat ordenats dins de l'Església oficial, és a dir, nomenats per l'Associació Patriòtica. Benet XVI, com també ho volia fer Joan Pau II, els obre la porta i d'alguna manera accepta el seu ministeri. És un signe important. De totes maneres dubto que el Vaticà cedeixi al requisit de trencar relacions amb Taiwan. Per respecte als fidels taiwanesos i per respecte als màrtirs xinesos. Hi ha molta gent que ha patit moltíssim i

El P. Cristóbal Sàrrias.

dir-los de cop i volta que no ha passat res seria problemàtic. Alguns cristians clandestins consideren els oficials com a traïdors.

—Els fidels catòlics són conscients d'aquests passos del Vaticà?

—A mi em sembla que la gent del poble que és creient no estan gaire al cas dels problemes de la jerarquia. El que volen són sagraments, independentment de si són presidits per capellans de l'Església oficial o clandestina. Al Papa l'estimen igual. Prova d'això és que el primer que demanen a la gent que ve de fora

són estampetes i medalles del Papa. Jo mateix n'he portat un munt en els meus viatges a la Xina.

—Com viuen la fe els dotze milions aproximats de catòlics xinesos?

—És una fe molt senzilla, però força autèntica. Es basa en l'Eucaristia, en la devoció a la Mare de Déu, i molt respecte als difunts. Estan disposats a patir el que calgui per poder practicar la seva fe. És una religiositat molt elemental, però en alguns casos molt seriosa i gens reivindicativa. Ells volen viure la seva fe i practicar-la. La Mare de Déu és importantíssima, perquè

ahora suposa un contrast amb la manera que a la Xina és tractada la dona. El catolicisme els ensenya a respectar la dona i la Mare de Déu n'és un símbol.

—Continua havent-hi persecució religiosa a la Xina?

—No és tan forta com abans, però sí que n'hi ha. No obstant això, depèn dels llocs, dels governadors, o de la prudència o imprudència del capellà... Conec catòlics els avis dels quals van morir a garrotades. Hi ha hagut moltes víctimes i encara avui és difícil ser cristià allà.

—Malgrat tot, els catòlics creixen a

la Xina...

—Sí, tal com s'ha dit sempre, «la sang dels màrtirs és llavor de cristians». És una paradoxa, però és real. Allà es juguen la vida pel fet de creure.

—Aquí en canvi, en una situació de llibertat religiosa, el nombre de cristians disminueix dia rere dia.

—Així és. Per això crec que els qui allà són cristians són més autèntics que nosaltres. Aquí no costa gens anar a missa. Allà es confabulen per anar a l'eucaristia, per ajudar els capellans, per fer catequesi... Els pot arribar en qualsevol moment una onada de persecució. Sense la providència, no hi hauria catolicisme avui a la Xina.

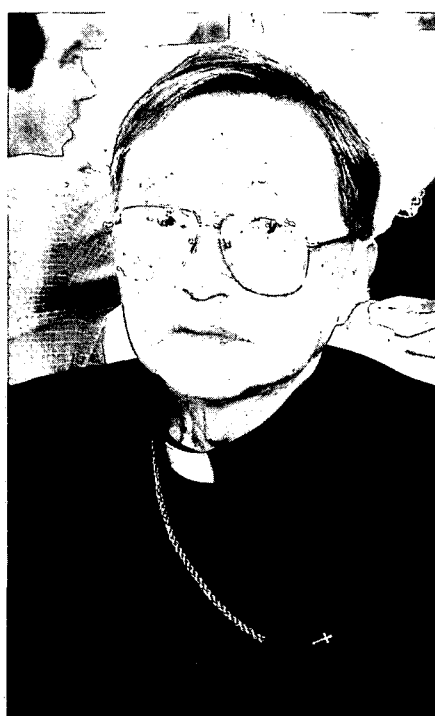
—D'on li neix al P. Sàrrias aquest interès per la Xina?

—Sent secretari dels provincials dels jesuïtes a Espanya, ens va arribar una invitació per visitar les comunitats jesuïtes a la Xina i participar en un seminari. Els provincials estaven molt ocupats i jo em vaig oferir per anar-hi. Era l'any 1982. Vaig descobrir un món fascinant. Un món molt interessant i llavors molt desconegut a Espanya. També hi havia molts companys jesuïtes que aquí havíem oblidat. Al Seminari se'ns va donar a conèixer a bastament la situació de la Xina. Arran d'allò, com que sóc incapaç de no passar a l'acció, vaig decidir fer-hi alguna cosa. Hi ha havia una revisteta en anglès sobre la Xina i la situació que viuen els catòlics. Vaig decidir fer una cosa semblant en espanyol, *Inforchina*, de periodicitat bimensual. Sense diners propis, durant molts anys m'han finançat uns amics de Bilbao. Hem publicat un munt de números, fins fa un any, que vam haver de tancar per manca de diners. (S.G.)

Mons. Jin Luxian, el bisbe del diàleg

Diuen d'ell que és l'home clau en les relacions entre el govern xinès i la Santa Seu. Mons. Aloysius Jin Luxian és un home que, amb 18 anys de presó, va patir fortament la persecució religiosa, però que després va acceptar sotmetre's al règim comunista per tal d'intentar canviar la situació. L'abril del 1985 va ser consagrat bisbe de Xangai, amb el reconeixement del govern i sense haver rebut el nomenament apostòlic. Més tard, però, va demanar i va rebre secretament la comunió amb Roma.

Actualment, Mons. Jin Luxian, de 89 anys, és un dels 74 bisbes oficials —pertanyents a l'anomenada Església patriòtica— que hi ha a la República Popular de la Xina. Des de fa més de vint anys, però, treballa per establir ponts de diàleg entre en el catòlics patriòtics i Roma. Extraoficialment compta amb el beneplàcit del Vaticà, que valora molt la seva tasca, com ho ha demostrat amb la seva inclusió en la llista de bisbes per al Sínode que ha començat recent-

ment a Roma. Hi hauria anat amb molt de gust, però el govern li ho ha impedit.

Jesuïta com el P. Sàrrias, Mons. Aloysius Jin Luxian va visitar fa dos anys Barcelona. Tots dos es coneixen des de fa temps, ja que a més d'amics, són germans en la companyia de Jesús. El P. Sàrrias l'aprecia molt, tot i ser conscient que per a alguns catòlics xinesos clandestins, i fins i tot jesuïtes, Mons. Luxian és considerat un traïdor. Amb la seva presència dins l'Església oficial Jin Luxian ha optat per al diàleg amb les autoritats xineses. A través del seu treball pastoral ha intentat modernitzar la diòcesi i ha esdevingut el primer bisbe xinès a crear un seminari teològic nacional. També ha destacat per la construcció recent d'un important centre d'espiritualitat a Xangai. Aquesta diòcesi xinesa, una de les més actives del país, compta actualment amb 140.000 catòlics dins de l'Església oficial, amb 110 parròquies i 70 capellans.

Fe en la clandestinitat

■ Testimoni de dos joves xinesos estudiants de Teologia a Europa

La Rosa i en Joan són membres de l'anomenada Església del silenci. Les seves vides són exemples engrescadors d'una fe heroica nascuda en la persecució. Provenents de la Xina, estudien des de fa uns quants anys Teologia a Barcelona i Roma, respectivament. Aquest estiu van viatjar plegats a Alemanya amb la

delegació catalana de joves per participar en la JMJ 2005. Allà me'ls vaig trobar, somrients i servicials, en la seva primera trobada amb el Papa. Després d'uns anys de formació a Europa, ja pensen a tornar al seu país, on de moment els espera novament la fe viscuda en la clandestinitat.

En arribar a Europa, la Rosa i en Joan pensaven trobar-se una Església viva i entusiasta, on les celebracions fossin viscudes de manera joiosa, entre grans multituds. La sorpresa va ser majúscula. Van patir moltíssim. Al bressol del cristianisme, on la llibertat religiosa és un fet des de fa anys, la fe catòlica és viscuda cada dia amb menys intensitat. Amb prou feines hi ha joves a les esglésies i els ritus cada dia són més rutinaris. «Era una fe molt limitada —assegura en Joan—, gens profunda, que gairebé no es feia vida en l'existència quotidiana de la gent. Tan bon punt vaig arribar a Europa vaig entendre el que el Papa volia dir amb la necessitat d'una nova evangelització.» Després del disgust inicial, la Rosa i en Joan a poc a poc s'han anat adaptant a la vivència d'una fe que tot i que pot celebrar-se en llibertat, no fa més que perdre força. Tot el contrari del que passa a la Xina, el seu país natal, on encara que la persecució continua vigent per a aquells que volen continuar essent fidels a Roma, cada dia són més les conversions que condueixen a un seguiment radical de Jesucrist.

Com gairebé tothom a la Xina, la Rosa i en Joan van rebre la fe dels seus pares, i aquests a través dels seus avis. Rosa confessa que a la seva família, el punt d'inflexió va ser l'avi patern, comunista convençut que un bon dia es va convertir per la predicació d'un missioner. Reconeix que en l'adolescència, quan va acudir a l'escola secundària, va passar per una forta crisi de fe i que només després d'ella es va convertir veritablement a la fe cristiana.

A centenars de quilòmetres de distància al nord del país, en Joan també va viure un moment en la seva vida en el qual la fe va deixar de ser simplement una concepció religiosa transmesa a través dels pares per fer-se molt més viva i encarnar-se personalment. Va ser llavors quan va fer el pas d'entrar en un dels onze Seminàries clandestins que hi ha al país. Organitzats amb recursos molt limitats, amb un sacerdot que els feia de formador i professor d'allò que ell mateix havia rebut, van anar passant els anys. Més tard, en Joan seria destinat a Roma per estudiar de manera més sistemàtica i poder després emprendre amb més eficàcia l'acció evangelitzadora al seu país.

Experiència europea

La Rosa i en Joan, els noms actuals dels quals tenen poc a veure amb els seus originals xinesos, es van conèixer a Pequín mentre estudiaven espanyol. Enviats a Barcelona i Roma per estudiar teologia s'han anat veient durant els estius per compartir experiències i recordar la nostàlgia de la terra. Enguany van anar amb la delegació catalana de joves a la Jornada Mundial de la Joventut celebrada a Colònia. Allà, entre els joves barcelonins, van oferir un exemple admirable de fe valenta i entusiasta, que no es doblega davant de l'adversitat.

La Rosa i en Joan (a la part superior) van viatjar aquest estiu a la JMJ 2005 amb un grup de catalans.

sitat.

Els van explicar que a la Xina assistir a l'eucaristia és «una activitat de risc». No són pocs els coneguts que han estat empresonats i torturats per aquest motiu. Per a aquells que pertanyen a l'anomenada Església del silenci —fidel a Roma i que per això és prohibida pel Govern—, la pràctica religiosa es fa en la clandestinitat, d'amagat, en cases particulars i gairebé sense mitjans. Malgrat tot, confessen

que allà la fe acostuma a ser molt autèntica, una fe que omple de sentir l'existència i per la qual asseguren que «val la pena patir persecució».

Més que valentia, en Joan i la Rosa estan convençuts que la seva fe és conseqüència de «la gràcia de Déu». «Sense la gràcia de Déu no podem fer res», reconeixen, alhora que valoren el testimoni heroic de tants compatriotes que han vessat sang per la fe i per pertànyer a l'Església. Tots dos somien amb una Església xinesa unida, sense que hi hagi la separació que suposa la submissió al govern comunista.

No obstant això, expliquen que en realitat «és una sola Església catòlica, com es professa al credo, i que entre els fidels no hi ha gairebé diferència». «Cada còp més, totes dues esglésies caminen plegades, tot i que depenent dels llocs i de la rigidesa de les autoritats la seva relació és més o menys fluida», afegeixen.

Forta devoció mariana

Per increïble que sembli, en un país on la figura femenina és absolutament injuriada, l'Església aporta una dimensió en la qual la dona recupera la seva dignitat. El referent és la Mare de Déu, a la qual a la Xina practiquen una devoció fervorosa. Àsia és mariana per excel·lència i la Xina

de manera particular. El Rosari és una pràctica habitual per als fidels, inclosos els joves. I és que en Maria troben força i esperança per afrontar l'adversitat: «Ella és el secret de la fortalesa de l'Església a la Xina.»

A la forta devoció mariana, s'uneix també la devoció a sant Josep, el seu espòs, patró de l'Església xinesa, i a santa Teresina de Lisieux, sant Vicenç Ferrer, sant Roc i sant Francesc d'Assís. En els darrers temps de Joan Pau II també es van canonitzar un bon nombre de màrtirs xinesos però encara no han assolit la «fama» d'aquests altres. Un altre gran referent és el pare jesuïta Matteo Ricci, el gran evangelitzador de la Xina al segle XVI. A ell li deuen en gran part el tresor de la fe, no només pel seu zel apostòlic, sinó sobretot per la seva capacitat d'inculturació.

Cinc segles després, en Joan i la Rosa se senten d'alguna manera hereus del missioner jesuïta. En el seu viatge a Europa per formar-se el tenen molt present i, malgrat el desconcert inicial, creuen que pot ser una ocasió privilegiada per, amb el seu testimoni de vida, reevangelitzar el continent d'on els va arribar a ells la fe.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Mn. Peter Yang, sacerdot catòlic a l'estil oriental

Un sacerdot molt peculiar celebra cada dia a les 12.00 l'eucaristia a la catedral de Barcelona. Els seus trets orientals el delaten. També la forma de celebrar. Ho fa molt pausat, sense presses, assaborint cadascuna de les frases del misteri eucarístic. El celebrant es diu Peter Yang, conegut a Barcelona per ser l'únic sacerdot xinès que actualment exerceix el seu ministeri a la Ciutat Comtal i probablement a tot Catalunya. Va arribar fa més de 50 anys provinent de Valladolid, a on havia viatjat des de la Xina el 1949 gràcies a una beca d'estudi.

La història de Yang mereixeria un guió de cinema. Ell mateix explica que la nit abans de marxar cap a Espanya va discutir fortament amb un dirigent comunista i que, aquest, enfurismat, li va dir: «Demà te'n vas, però no tornis mai més. Si tornes, et talló el cap.» Sembla que allò li va quedar al subconscient perquè no tornaria a la Xina fins molts anys després, i només de visita. Yang es va es-

萬事皆為

Peter Yang, al Racó del Silenci.

tablir a Barcelona, on es va llicenciar en Medicina, i des d'aquí ha tractat en els darrers cinquanta anys d'imprimir a la fe catòlica un personalíssim toc oriental.

L'exercici del ministeri sacerdotal l'ha acompanyat de múltiples activitats, entre elles una de ben curiosa: la creació del primer restaurant xinès de la ciutat. «Allò va ser tota una aventura —explica— en la qual em van ajudar alguns bons amics barcelonins. L'objectiu no era cap altre que donar menjar i treball a molts xinesos emigrants que arribaven a l'Estat espanyol amb el que duïen a sobre.»

El 1979 va fundar el Racó del Silenci, un centre a Barcelona que avui continua atraient nombroses persones a la recerca de l'equilibri espiritual. Al Racó del Silenci (c/ Floridablanca, 133, baixos) Peter Yang i els seus col·laboradors imparteixen classes de tai-txi zen cristià, acompanyades de curioses tertúlies sobre el diví i l'humà. El lema del centre, que Yang repeteix fins a la sacietat, ho diu tot: «Bona idea realitzada, vida meravellada.»

MATRIMONI

Busquem família (amb fills o sense) a canvi que ella ajudi a les feines domèstiques de casa. Edat: 30-45 anys. Millor permís de conduir. Oferim vivenda (110 m² a Barcelona centre), *Sou *SS *Pis.

Apartat de correus 33.026 de Barcelona.

Contestem totes les cartes.

De 14 al 21 de novembre

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especial solidaritat amb els nostres germans

Presidit per Mons. Agustí Cortès,
bisbe de Sant Feliu de Llobregat

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

Cap d'Any a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat amb els
nostres germans*

Oberta la inscripció.
Demaneu informació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

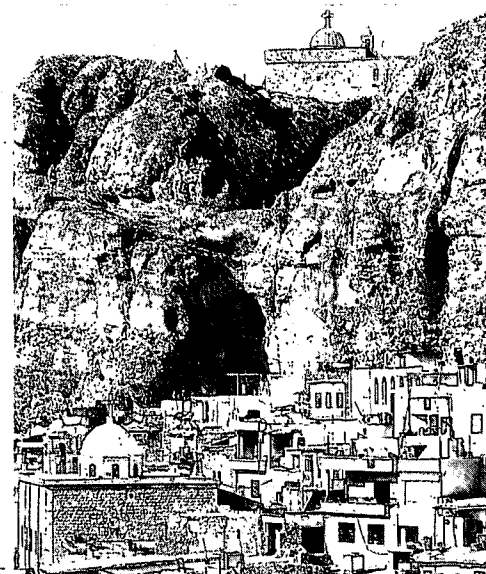
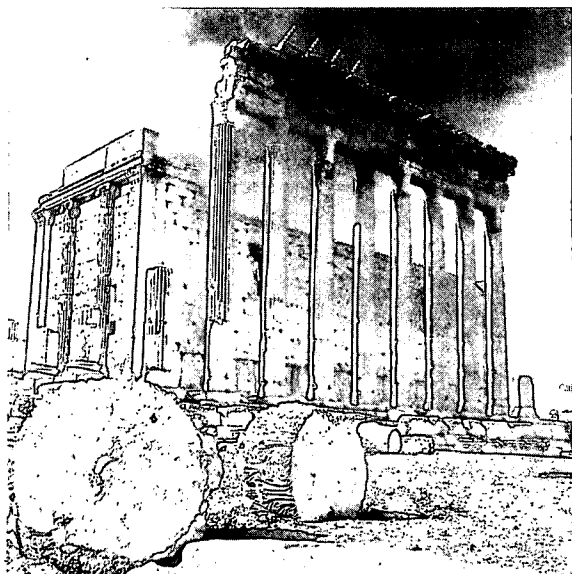
Del 2 a l'11 de desembre

Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmyra, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Mantenir la centralitat de l'Eucaristia, punt clau del Sínode de Bisbes

■ Benet XVI introdueix algunes novetats en la metodologia sinodal

CIUTAT DEL VATICÀ.— Els bisbes reunits a Roma en el Sínode de Bisbes sobre l'Eucaristia estan posant sobre la taula les preocupacions que giren a l'entorn d'aquest sacrament, des de les més pràctiques (combregar a la mà o a la boca) fins a les més essencials, com veure que «no es pot sortir de l'Eucaristia de la mateixa manera com s'ha entrat», una de les frases que se senten més en les discussions a l'Aula Nova del Sínode, situada sobre l'Aula Pau VI del Vaticà.

Aquesta intensa trobada de bisbes, que va començar el dia 2 i que es tancarà el 23 d'octubre, està donant molta rellevància a l'aspecte horitzontal de l'Eucaristia, que no és altre que la dimensió de transformació i canvi de l'entorn que ha de seguir a la celebració d'aquest sacrament de comunió. Els pares sinodals insisteixen en el fet que l'Eucaristia no és un ritu sinó una «acció», que també ha de transformar la vida, les estructures injustes i l'entorn. El títol del Sínode és *L'Eucaristia: font i cim de la vida i de la missió de l'Església*.

El 2 d'octubre va començar el Sínode amb una missa a la basílica de Sant Pere, presidida per Benet XVI i concelebrada per 350 pares sinodals i altres participants en l'assemblea. El Papa va proclamar que l'Església i els cristians han de redescobrir l'Eucaristia. Sense comprendre i viure l'Eucaristia, va afegir, les comunitats cristianes «perdrien la seva autèntica naturalesa»: «Només en la mesura en què són "eucarístiques" poden transmetre Crist als homes.»

Per la seva banda, el cardenal Angelo Scola, patriarca de Venècia, va presentar en l'oficina de premsa de la Santa Seu el programa de treball del Sínode. Va afirmar que la seva esperança en aquest Sínode és, abans que res, «recuperar el primat del ritu de la celebració eucarística». «No podem reduir l'Eucaristia a una pràctica de pietat comunitària. El "ritu" és la paraula més plena per expressar com la Trinitat, en Crist Jesús, ve a la trobada de la meua individualitat. L'Eucaristia no és ni un dret ni una possessió: és un do.» El relator del Sínode va revelar que l'argument que més interès despertava és «mantenir la centralitat de l'Eucaristia en la seva plenitud», si bé altres temes importants són l'aprofundiment entre Eucaristia i sacerdoci, la qüestió de l'ordenació sacerdotal dels homes casats, i la relació entre Eucaristia i celibat.

Eucaristia i vida pública

Els temes que més interès generen en el Sínode són els que relacionen Eucaristia amb moral o vida pública. Concretament, s'ha decidit estudiar els casos de donar o no la comunió a persones que militen en partits proavortistes o que vagin contra la vida o la pau. L'arquebisbe William Levada, nou prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va demanar que «es discuteixi aquest assumpte que ha dividit l'Església als Estats Units», i va sol·licitar el parer d'altres contextos per veure com

cal actuar en aquestes situacions.

Pel que fa a la possibilitat que les persones que s'han divorciat i s'han tornat a casar puguin rebre la comunió, les opinions són plurals, tot i que preval el «no». A la banda dels bisbes «possibilistes» (els que veurien la possibilitat d'administrar-los la comunió) destaca el prelat d'Haití, Mons. Porto, que argumenta que de la mateixa manera que en casos excepcionals s'administra l'hòstia sagrada als ortodoxos com a *pane viatorum* («pa dels viatgers»), també es podria preveure la possibilitat de donar-la als divorciats tornats a casar. Així mateix, l'arquebisbe de Wellington (Nova Zelanda), Mons. John Atcherley Dew, va ser el primer prelat a proposar formalment la comunió per als divorciats tornats a casar: «Les nostres Esglésies s'enriquieren si poguéssim convidar els catòlics compromesos, actualment exclosos de l'Eucaristia perquè tornin a la taula del Senyor. Mai no han abandonat l'Església, però actualment estan

exclosos de l'Eucaristia. Hem de trobar la manera d'incloure els que tenen fam del Pa de la Vida. Cal afrontar l'escàndol dels qui tenen fam de l'aliment eucarístic, com s'ha d'afrontar l'escàndol de la fam física.»

A més d'aquestes qüestions, el Sínode ha abordat la relació entre l'Eucaristia i l'ecologia. Pedro Ricardo Barreto Jimeno, jesuïta i arquebisbe de Huancayo, al Perú, va afirmar que «l'Eucaristia, essent el cim al qual tendeix tota la creació, és també la resposta a la preocupació del món contemporani per l'equilibri ecològic».

El cardenal Cormac Murphy O'Con-

Els pares sinodals insisteixen en l'Eucaristia com a fonament.

nor, arquebisbe de Westminster i president de la Conferència Episcopal de Gran Bretanya i Gal·les, va recordar l'aspecte de «*koinonia*-comunió»: «Estic convençut que una recuperació de la teologia i de l'eclesiologia de *koinonia* és en veritat fruit de la presència de l'Esperit del Crist Ressuscitat en la seva Església i que això constitueix un tema d'immens valor ecumènic.» El cardenal anglès va ser contundent: «No podem reduir les nostres reflexions durant aquest Sínode a la limitada discussió de normes pràctiques o d'indicacions catequètiques, per importants que siguin.» I és que les discussions sobre normes pràctiques concentren bona part de les discussions. Una de les més reiterades és si és millor combregar a la mà o a la boca. El cardenal Francis Arinze, nigerià i prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, va assenyalar, inconvenients i avantatges de les dues pràctiques, però va insistir en els «perills» de donar la comunió a la mà, ja que a vegades s'han donat casos en què la persona s'endú l'hòstia i després la ven o la fa servir per a pràctiques satàniques.

Aspecte social

En la dimensió més social de l'Eucaristia, Mons. Laurent Monsengwo Pasinya, arquebisbe de Kisangani i president de la Conferència Episcopal de la República Democràtica del Congo, va dir que el seu país viu des de fa nou anys «els horrors

d'una guerra injusta i inútil». Mons. Monsengwo va explicar que, en aquest context, «l'Eucaristia, celebrada sempre en una atmosfera de festa i d'alegria, constitueix per als fidels una llar de caritat, on s'aprèn el valor incomparable de la vida i el preu inestimable de l'amor, a més d'una font inesgotable de consol i de resistència en les proves i sofriments associats a la Creu i a la Resurrecció de Crist».

El bisbe de Cheju (Corea), Mons. Peter Kang, va advertir que la participació dels infants en l'Eucaristia disminueix dràsticament amb l'augment de l'edat amb l'argument que «la missa és massa avorrida i poc interessant». Per això, va destacar la prioritat de justificar i fer créixer en el cor dels catòlics «el desig i l'anhel de participar en l'Eucaristia». Per la seva banda, el cardenal xilè Jorge Medina Estévez, prefecte emèrit de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, va advertir sobre la tendència a convertir determinades celebracions litúrgiques en esdeveniments més «socials» que pròpiament litúrgics. També el president del Pontifici Consell

per a les Comunicacions Socials, Mons. John Patrick Foley, va destacar la necessitat d'evitar la banalització de la missa quan és retransmesa per televisió.

El Sínode, d'altra banda, ha tractat la qüestió de les celebracions en «espera» (i no en «absència») de prevere i la penitència. Un bisbe xilè ha proposat establir un Any de la Reconciliació, proposta ben acollida però postposada. Així, per al bisbe de Vilnius (Lituània), Mons. Rimantas Norvila, cal encoratjar la pràctica del sacrament de la Confessió: «Si hi falten ganes o no hi ha la possibilitat de la reconciliació sacramental, és impossible que els catòlics visquin una unió més profunda amb Jesucrist i amb l'Església, gràcies a l'Eucaristia. D'aquesta manera, el cristià mai no arriba a valorar l'Eucaristia com a font de gràcia i a poc a poc perd els lligams amb la comunitat parroquial i la proximitat a tota l'Església.»

Un altre tema tractat ha estat l'art de celebrar (*ars celebrandi*), ja que els pares conciliaris estan convençuts que «l'absència de fidels a les celebracions és deguda a la poca cura que s'hi posa». Per a l'arquebisbe de Moscou, Mons. Tadeusz Kondrusiewicz, «Crist no ha de patir a causa dels abusos en la celebració de l'Eucaristia. La disciplina i consciència litúrgica insuficients en la celebració de l'Eucaristia influeix negativament també en les relacions ecumèniques».

Miriam Díez i Bosch

Noves regles

El Sínode segueix un ritme diferent als anteriors, segons les noves regles sol·licitades pel Pontífex. Durarà tres setmanes (una menys que els anteriors), a més, els bisbes tenen dos minuts menys que abans per fer les seves intervencions. Una altra novetat és que els participants poden comentar o replicar breument algunes de les idees presentades. Sota les normes anteriors, l'intercanvi d'opinions no era possible. En aquest Sínode participen 256 pares sinodals, provinents de 118 països. És el nombre més alt de participants en una assemblea sinodal. D'aquests, 177 són escollits, 39 participen *ex officio*, 40 són nomenats pel Papa. D'altra banda, hi ha 55 cardenals, 8 patriarques, 82 arquebisbes, 123 bisbes, 36 presidents de Conferències Episcopals i 12 religiosos. Els pares sinodals provenen de tots els continents: 50 d'Àfrica, 59 d'Amèrica, 44 d'Àsia, 95 d'Europa i 8 d'Oceania. (C.C.)

Vaticà

Benet XVI proposa com rellançar la vida religiosa

■ Primera carta del seu pontificat dedicada als religiosos

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI considera que la clau per rellançar la vida consagrada a principis de mil·lenni ha de ser el testimoni dels consagrats, d'una existència evangèlica, que no anteposi res a l'amor de Crist. Aquest és el missatge que el Papa va exposar en una carta enviada als participants en l'assemblea plenària de la Congregació vaticana dels Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, celebrada del 26 al 27 de setembre.

La missiva era molt esperada perquè és la primera intervenció específica dedicada pel nou Pontífex a la vida consagrada. L'assemblea va servir per commemorar el quarantè aniversari de la promulgació del decret conciliar *Perfectae caritatis*, sobre la renovació de la vida religiosa. Per aquest motiu, el Pontífex recull a la carta tres de les indicacions fonamentals que va deixar el Concili Vaticà II als religiosos i consagrats.

En primer lloc, afirma, «no es pot assolir un rellançament autèntic de la vida religiosa si no és intentant portar una existència plenament evangèlica, sense anteposar res a l'únic Amor, sinó trobant en Crist i en la seva paraula l'essència més profunda de tot carisma del fundador i la

fundadora». És el que el Concili va definir com «la suprema norma de vida religiosa», és a dir, «el seguiment de Crist».

En segon lloc, juntament amb el Concili, el Bisbe de Roma anima els consagrats a un «do generós i creatiu d'un mateix als germans, sense cedir mai a la temptació de replegar-se en un mateix, sense conformar-se amb el que ja s'ha fet, sense caure mai en el pessimisme i la fatiga». «El foc de l'amor, que l'Esperit infon en els cors porta a interrogar-se constantment sobre les necessitats de la humanitat i sobre com respondre-hi, sabent que només

El Papa demana als religiosos no anteposar res a l'amor de Crist.

qui reconeix i viu la primacia de Déu pot realment respondre a les autèntiques necessitats de l'home, imatge de Déu.»

En tercer lloc, el Papa recomana una «vida sincera de comunió, no només dins de les diferents fraternitats, sinó amb tota l'Església». (Zenit)

El Papa convida a transmetre el patrimoni del Concili Vaticà II

CIUTAT DEL VATICÀ.— Cal transmetre el patrimoni del Concili Vaticà II. Així ho va afirmar el cardenal Angelo Sodano, Secretari d'Estat, en un missatge enviat en nom del Papa als participants en l'assemblea plenària del Consell de les Conferències Episcopals Europees (CCEE), que va concloure el 2 d'octubre. En el missatge, el cardenal Sodano va transmetre unes reflexions de Benet XVI sobre els tres temes principals que han afrontat en la plenària. Referint-se al 40è aniversari de la conclusió del Concili Vaticà II, el Papa «convida a reflexionar sobre l'actualitat de la lliçó conciliar per a l'Església i la societat europea avui». Després de recordar la referència que va fer Pau VI al context cultural en què es va celebrar el concili, «marcat pel secularisme, el laïcisme i l'irracionalisme», el Papa es pregunta: «Com no pensar en l'Europa d'avui?»

Tot i que aquestes «tendències negatives s'han difós al vell continent», es pot constatar, escriu, «que precisament l'influx benèfic conciliar al llarg dels anys ha preservat la mateixa Església d'una crisi que, al final del segon mil·lenni, hauria pogut ser molt pitjor. Ara nosaltres hem de recollir i transmetre el patrimoni conciliar per no perdre l'orientació que el Senyor ha indicat a la seva Església».

Quant al segon tema, l'evangelització i la fe a Europa, el Pontífex constata que «en els darrers decennis ha crescut la consciència que la tasca evangelitzadora és cada cop més indispensable per a Europa». En aquest continent, afegeix, «ha augmentat el pluralisme religiós, amb un creixement elevat de la presència de musulmans. En aquest context, encara és més urgent i important que els cristians siguin conscients que l'Evangeli no es pot relegar a l'àmbit personal. Europa té la responsabilitat d'evangelitzar el món». El Papa es refereix al tercer tema afrontat en la plenària, el de l'evangelització i el diàleg per mitjà de la catequesi, l'escola, la universitat i els mitjans de comunicació. Després de posar en relleu «el patrimoni que ens han deixat Pau VI i Joan Pau II, que han sabut unir de manera extraordinària l'impuls missioner i l'obertura incansable al diàleg», acaba exhortant a «no tenir por d'afrontar els desafiaments pastorals actuals». (N.E.)

ESPANYA

Pelegrins de Martorell a la XVI Jornada Mariana de la Família de Torreciudad

TORRECIUDAD.— A mesura que s'acostaven les dotze del migdia, l'esplanada del santuari de Torreciudad s'anava omplint de pares, avis i centenars de nens procedents de gairebé totes les províncies

peus de la Mare de Déu. Un matrimoni de la Corunya va presentar la seva filla de nou mesos, a la qual havien diagnosticat diverses malformacions abans de néixer, i que tenia un aspecte envejable, sana i feliç.

Torreciudad va acollir un cop més les famílies.

El cardenal Sepe, màxima autoritat del dicasteri missioner de la Santa Seu, en l'homília, va denunciar aquells «procediments per subjugar una societat», que van contra la institució familiar tradicional, utilitzats per «poders totalitaris que volen que els seus súbdits no siguin persones; s'estimen més heur-se-les amb individus aïllats, fàcilment controlables». Per això, va animar els assistents a enfortir «la relació interpersonal, que significa lliurament, do d'un mateix, generositat, conferint als ciutadans immunitat davant l'estatalisme omnipotent». També es va referir al paper evangelitzador de la família més enllà del seu àmbit intern: «El testimoni exemplar de tantes famílies constitueix avui a l'Església una llum que ens omple d'esperança, un signe de la consoladora presència de l'Esperit Sant, l'autèntic

protagonista de la missió.»

Un cop acabada la missa es va llegir el missatge enviat per Benet XVI a les famílies aplegades, amb l'objectiu de posar les llars cristianes sota el patrocini de la Mare de Déu dels Àngels de Torreciudad. El Pontífex va indicar que és un deure de tothom «comprometre's en la tasca àrdua de promoure i enfortir les lleis i mètodes que afavoreixen els drets i deures de la família, comunitat de vida fundada pel Creador i signe permanent d'esperança per als pobles». D'altra banda, la Jornada de Torreciudad va servir d'aparador per presentar la V Trobada Mundial de la Família, que tindrà lloc a València el 2006. (Evarist Seseras)

INDONÈSIA

L'Església demana pregar per la pau

DENPASAR.— Por i amargor són els sentiments més difosos a l'illa de Bali després dels atemptats que van provocar almenys 27 morts i més de 120 ferits. La comunitat catòlica de l'illa es va afegir al dolor per les víctimes i la pregària. Mons. Benyamin Yosef Bria, bisbe de Denpasar, capital de Bali, va difondre una carta pastoral en què condemnava els actes terroristes, expressava la proximitat a les famílies que han perdut éssers estimats i manifestava la seva solidaritat a tota la població balinesa. Totes les misses que es van celebrar a la diòcesi el 9 d'octubre es van oferir per les víctimes dels atemptats. L'Església va demanar de manera especial perquè sorgeixi de nou un clima de serenitat i fraternitat a l'illa de Bali, i perquè Déu alliberi la humanitat del malson del terrorisme. El bisbe també va demanar que durant tot el mes d'octubre es resi el Rosari i s'acabi amb una intenció de petició per les víctimes dels atemptats i per la pau. Mons. Bria va refermar la necessitat de no desanimar-se, i va convidar tots els ciutadans indonesis, cristians i no cristians, a no abandonar el diàleg i a continuar treballant per la reconciliació. (Fides)

espanyoles per assistir a la XVI Jornada Mariana de la Família. En total, van ser prop de 15.000 persones les que van participar en els actes programats, el 17 de setembre, i entre elles gairebé cent de procedents de Martorell i comarca.

La trobada va començar amb la tradicional pregària d'ofrena a la Mare de Déu de Torreciudad i la posterior entrega de flors, productes i regals, per part d'uns cinquanta grups i famílies, i algunes de Martorell que van participar amb flors que van deixar als

Espanya

La Conferència Episcopal, amoïnada davant del projecte de la LOE

■ CC reunió de la Comissió Permanent

MADRID.— La Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va celebrar a Madrid la seva CC reunió, del 27 al 28 de setembre. Va acabar amb la visita a l'exposició

Immaculada. A l'habitual repàs dels esdeveniments esdevinguts des de la darrera Assemblea Plenària, els bisbes de la Comissió Permanent es van aturar, entre d'altres assumptes, en l'anàlisi

de l'actualitat relativa a la Llei Orgànica d'Educació (LOE). Sobre aquesta qüestió, la Comissió Permanent va fer pública una nota titulada *Davant del projecte de Llei Orgànica d'Educació*.

La Comissió Permanent, a la nota, alerta sobre l'abast d'aquesta llei i les seves conseqüències si és aprovada per les Corts amb el seu contingut actual. Els prelats asseguren que la llei no respon als problemes de la comunitat educativa en relació amb la formació integral dels alumnes: «No respecta com cal alguns drets fonamentals, com són el de la llibertat d'ensenyament; de creació i de direcció de centres docents d'iniciativa social; el d'establir i garantir la continuïtat del caràcter propi d'aquests centres; el dret preferent dels pares a decidir la formació religiosa i moral que els seus fills han de rebre i (...) el dret de lliure elecció del centre educatiu.»

L'escrit denuncia que el projecte de llei convertirà l'Estat «en l'únic educador» i que «retalla la llibertat d'ensenyament establerta per la Constitució i per nombrosos tractats i declaracions internacionals». Per als bisbes, el projecte considera l'educació com «una activitat de servei públic», per tant, «de competència exclusiva del poder estatal».

Els bisbes de la Permanent consideren que «no es garanteix prou ni de manera adient el dret dels pares que els seus fills rebin la formació religiosa i moral que ells

Martínez Camino va oferir una roda de premsa.

vulguin». En aquest sentit, subratllen la necessitat que l'ensenyament religiós sigui «una assignatura fonamental, d'oferta obligatòria per als centres i voluntària per als alumnes, de manera que el fet de rebre o de no rebre aquest ensenyament no suposi cap mena de discriminació acadèmica en l'activitat escolar».

Un altre motiu de preocupació és la creació de l'assignatura d'Educació per a la ciutadania: «També és molt probable que la imposició per part de l'Estat d'una determinada formació moral a tots els ciutadans i a tots els centres educatius contradiu la llibertat ideològica i religiosa que

consagra l'article 16.1 de la Constitució.» Els prelats també afirmen que els professors de religió, segons el projecte de llei, passen a ser «empleats de l'Església i s'oblida que treballen en col·legis de titularitat estatal, que formen part del claustre a tots els efectes i que el Tribunal Suprem ha declarat reiteradament que l'Administració és l'empleadora d'aquests professors».

La Comissió Permanent assegura que aquesta situació s'ha creat sense cap mena de diàleg, ja que «la Conferència Episcopal s'ha ofert reiteradament a dialogar sobre aquests temes amb l'Administració. (...) La CEE ha estat sempre oberta al diàleg». Així, els prelats aposten per un pacte escolar d'Estat que «doni estabilitat al sistema educatiu i que creï les condicions adients per abordar la tasca urgent de millorar la qualitat de l'ensenyament. En

aquesta empresa cal la integració de totes les forces polítiques i socials. Particularment obligat és escoltar els pares ja que les seves demandes no han estat tingudes en compte fins ara».

La nota acaba amb l'esperança que el debat parlamentari permeti introduir «canvis substancials en el projecte de llei, de manera que s'eliminin les traves que obstaculitzen la llibertat d'ensenyament i el desenvolupament i l'exercici del dret dels pares a la formació religiosa i moral dels seus fills».

Per la seva part, el secretari i portaveu de la CEE, Juan Antonio Martínez Camino, va deixar clar el suport dels bisbes «a la manifestació anunciada per diversos actors del camp educatiu» contra el projecte de Llei Orgànica d'Educació, si bé va sostenir que la CEE «ni la proposa, ni la convoca». (SIC)

L'Església lamenta la mort d'immigrants a Ceuta i Melilla

CADIS.— El bisbat de Cadis i Ceuta ha expressat el seu pesar per la mort d'immigrants a Ceuta i Melilla. «La vida de cada persona humana és sagrada», recorda en una nota, «i no hi ha res que pugui justificar aquestes pèrdues lamentables d'éssers humans». El Secretariat Diocesà de Migracions recorda que aquests esdeveniments tràgics no ens han de deixar indiferents i que «la pressió migratòria de ciutadans procedents de diferents països africans en aquestes zones frontereres no és més que un signe dels grans problemes d'injustícia, de desigualtat, de pobresa i de greus malalties que es donen en molts d'aquests països».

La diòcesi de Cadis i Ceuta reconeix que les migracions no són l'«instrument adient» per resoldre els problemes, que requereixen el compromís dels països d'origen, d'Occident i de la Unió Europea. Malgrat tot, el bisbat reitera la seva «voluntat decidida de col·laboració i el seu compromís de servei en la construcció d'una societat fraterna i justa on els immigrants puguin integrar-se dignament».

Per la seva part, Càritas ha sol·licitat als poders públics que adoptin mesures eficaces amb accions «adreçades al codesenvolu-

pament als països de l'Àfrica subsahariana, especialment, i al suport social i humanitari a les víctimes de la pobresa, així com a l'articulació de polítiques integrals a banda i banda de la frontera que evitin la sagnia humana constant que viuen aquestes persones en el seu trànsit fins a la supervivència des dels seus països d'origen fins a les nostres fronteres».

Càritas destaca que aquests esdeveniments no han d'enfosquir «la riquesa humana que implica la presència d'aquestes persones entre nosaltres i la seva valuosa aportació laboral al sosteniment del nostre sistema de benestar». És per això que insta a cercar solucions mitjançant actuacions concretes i immediates, amb compromisos polítics i econòmics reals, deixant de banda respostes tímides o mesures simplistes.

Un cop més, Càritas posa en relleu «la nostra defensa d'una acollida digna d'aquests éssers humans que, des de les actituds i els gestos de respecte, de solidaritat, d'amistat i de fraternitat, viscuts amb senzillesa i constància en la vida diària, faci possible el desenvolupament integral d'aquestes persones». (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104

08035 Barcelona

Tel. 934 343 630 - 609 101 344

Fax 934 343 650

e-mail: fundfatima@terra.es

web: www.fundacionnstrasfatima.org

Espanya

Càritas Ourense
posa en marxa
una nova empresa
d'inserció

OURENSE.— Càritas diocesana d'Ourense ha constituït la seva segona empresa d'inserció. Amb el nom comercial d'O Brocal. Agricultura Ecològica d'Ourense, S. L. (Agrobocal), aquesta nova estructura empresarial és el resultat de dos anys de treball en el marc del Taller de Cultivador Agrari posat en marxa amb les aportacions del Fons Social Europeu i del Pla estatal de lluita contra la pobresa 2000-2006. L'activitat econòmica d'aquest nou projecte d'inserció se centra en la comercialització de productes de l'hort amb etiqueta del Consell Regulador d'Agricultura Ecològica de Galícia (CRAEGA). A més de l'activitat agrícola, s'està rehabilitant un edifici a la zona antiga d'Ourense per instal·lar-hi una botiga que sigui un punt de venda dels productes ecològics amb criteris d'economia solidària. L'empresa ha començat les seves activitats de producció en una finca de tres hectàrees, que ha estat cedida pel bisbat d'Ourense a Càritas diocesana. La plantilla de treballadors la constitueixen vuit persones amb contracte indefinit i set més amb contracte temporal. La inversió tecnològica per a la posada en marxa d'aquesta empresa d'inserció ha rondat els 250.000 euros. (C.C.)

Congrés Nacional sobre
l'Advocació de les Penes

■ Còrdova acull una trobada científicoacadèmica

CÒRDOVA.— La Germandat de les Penes de Santiago de Còrdova celebra enguany el seu cinquantè aniversari. Tot i que és una confraria jove, es dona la paradoxa que la seva imatge titular és la més antiga de la Setmana Santa cordovesa: un Crist crucificat del segle xv, que ha tingut

una devoció molt intensa al llarg dels segles. Per celebrar aquests cinquanta anys de vida, la germandat du a terme un seguit d'actes per commemorar aquesta efemèride. Un dels més destacats és el Congrés Nacional sobre l'Advocació de les Penes, que se celebra a Còrdova del 15 al 16 d'octubre.

Juan Aranda Doncel, doctor en Història i coordinador acadèmic del congrés, ha explicat a *Catalunya Cristiana* que «aquesta trobada pretén estudiar científicament i acadèmicament les imatges i les germandats sota l'advocació de les Penes, des del punt de vista històric i artístic». Per això, al llarg de dos dies es desenvoluparan unes vint ponències a càrrec d'experts de mitja dotzena d'universitats, sobretot andaluses.

A més de les ponències, els congressistes, la xifra dels quals s'estima en unes 150 persones, podran gaudir d'un seguit d'actes culturals preparats per a l'ocasió. Destaquen una exposició de la Germandat de les Penes de Santiago, que mostrarà els seus béns artístics, visites a monuments singulars de la ciutat, així com un recorregut

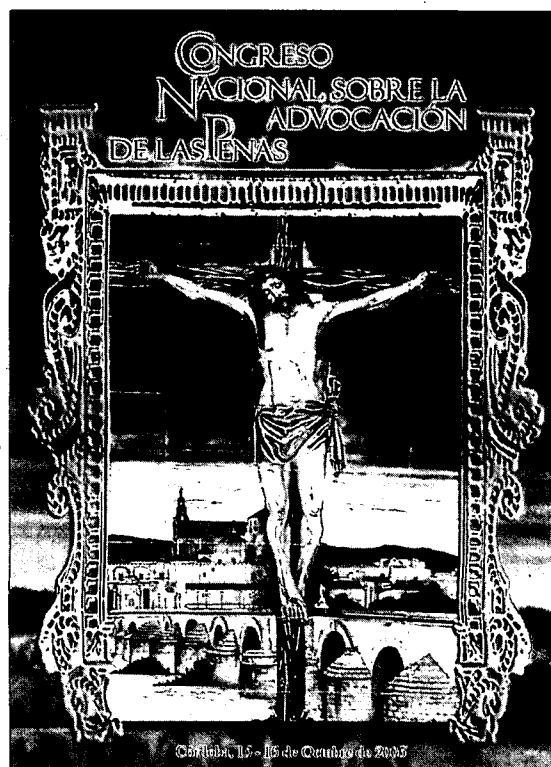
per la plaça del Crist de *los Faroles* i la visita a la Mare de Déu dels Dolors Coronada al seu cambril.

«L'advocació de les Penes», ens comenta Juan Aranda, «és de tarannà més restrictiu i se circumscriu gairebé exclusivament a Andalusia, tot i que hi ha focus devocionals arreu. Així, la trobem en espais urbans, com Ceuta, o en localitats del territori català, com el Vendrell». Precisament serà Manuel Zamora, president del Consell General de Germandats i Confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona, l'encarregat d'oferir la ponència *La germandat penitencial del Crist de les Penes del Vendrell*.

La iconografia de l'advocació de les Penes comprèn, en primer lloc, el Crist crucificat, però també «*Ecce homo* i, en un nombre més reduït, advocacions marianes. Per exemple, destaca a Màlaga la Mare de Déu que llueix per Setmana Santa de cada any un mantell fet de flors naturals», indica Juan Aranda. I afegeix: «La major part de les germandats que estan sota l'advocació de les Penes són recents, a partir del segle XIX. A partir del segle XX és quan cobren rellevància i vida a Andalusia.»

Ens trobem, per tant, davant d'una advocació restringida en l'espai i en el temps. Segons el Dr. Aranda, «el fenomen confrare va tenir una eclosió molt gran en els anys setanta i vuitanta del segle passat. Hi ha hagut un fort suport social, que s'ha abocat en el món confrare. Coincidint amb el procés de laïcització de la societat, s'ha produït l'efecte contrari en el món confrare. Ha estat com un revulsiu». Per al coordinador acadèmic del congrés, si bé és cert que es tracta d'un fenomen que ha tingut un arrelament més gran a Andalusia, la realitat és que s'està estenent arreu: «A Catalunya, per exemple, la Setmana Santa ha tingut un gran paper i és, en part, per la influència de la immigració andalusa. També hi influeix el fet que la jerarquia eclesiàstica també s'hagi percatat de la gran importància del món confrare i no únicament per Setmana Santa. Pensem, per exemple, en les advocacions marianes de glòria, com el Rocío, i en tanta gent com arrossega.»

«La presència de la joventut i de la dona són factors determinants» en la vida de les germandats i confraries, assegura Juan Aranda Doncel. En aquest sentit, el panorama que dibuixa és molt positiu: «En un percentatge molt elevat, la mitjana d'edat

El Crist de la Germandat de les Penes de Santiago és la imatge oficial del congrés.

es troba entre els 27 i els 30 anys. La joventut es vincula a aquestes germandats més recents pel fenomen portant, per portar la imatge damunt de les seves espatlles.»

També la dona s'ha incorporat al món confrare amb un paper actiu, no com a subjecte passiu. Així, el Dr. Aranda subratlla la presència de dones joves, per sota dels 40 anys: «Crec que la seva presència és un factor determinant en l'eclosió del moviment confrare a Andalusia i fora. La dona té un paper actiu en el dia a dia de la confraria. La trobem a la junta de govern de la germandat, que és la que decideix les directrius de la vida diària; ja podem veure dones ocupant el càrrec de «germà gran». Cal tenir en compte que la confraria és un vincle molt important per a tot el nucli familiar, que viu entorn seu.»

Aquest congrés sobre l'advocació de les Penes és una mostra més de la vitalitat del moviment confrare. Ja l'any passat recollíem la celebració d'un altre congrés. En aquella ocasió ens traslladàvem a Aguilar de la Frontera (Còrdova) per donar a conèixer el Congrés Nacional sobre l'Advocació de la Salut. A punt de complir-se un any d'aquesta trobada (20 i 21 de novembre), el Dr. Aranda Doncel ens comenta: «El balanç acadèmic del congrés de l'any passat és molt positiu. Aviat en sortiran publicades les actes coincidint amb el primer aniversari. Podem dir que serà el colofó de la trobada.»

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner
quan rep notícies de casa?APADRINA
UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

De Natzaret a Tamanrasset

D'aquí a ben poc serà beatificat un francès a qui agradava la literatura d'aventures, famós explorador, el qual va optar per viure al desert algerià una suggestiva aventura cristiana: compartir la vida dels tuaregs en el silenci i la pregària per donar testimoni de Jesucrist. Es tracta de Charles de Foucauld. S'ha escrit que Foucauld semblaria a primera vista que pertany a la categoria dels sants extrems, aquells que presideixen les terres limítrofes de l'aventura cristiana en el món.

Charles de Foucauld, que l'any 1905 arribava a Tamanrasset, construïa sagraris en el desert algerià per transportar Jesús enmig d'aquells que no el coneixien ni el cercaven. Morí sense haver guanyat cap nou cristià. Tanmateix, després de la seva mort, han sorgit a l'Església, arreu, una munió d'homes i de dones que segueixen la seva espiritualitat.

La figura de Charles de Foucauld ajuda a reflexionar sobre la percepció del fruit immediat del nostre treball eclesial. El filòsof i teòleg jueu Martin Buber ha dit que *èxit* no és un dels noms de Déu. Tampoc Jesucrist en la

seva vida terrena no tingué *èxit*. El Divendres Sant fou, aparentment, un fracàs. L'experiència del Divendres Sant forma part de la vida de cada sant i de cada cristià.

D'alguna manera Foucauld va imitar la vida de Jesús de Natzaret. Amb els criteris del nostre món tecnificat i dels de l'eficàcia immediata, ens podríem preguntar: per a Jesús, que visqué trenta anys de vida oculta a Natzaret sobre trenta-tres, no fou aquest un temps perdut? Aquesta opció de Jesucrist ajuda a entendre que no és tracta de la nostra missió. Certament, nosaltres hem de fer el que puguem i també podem valer-nos de mètodes moderns. Però al final es tracta de la missió de Déu. Nosaltres som només el recipient i l'instrument per mitjà del qual Déu vol ser present. Així en la presència, en la pregària, en la vida simple, en el servei i en l'amistat humana, com la que visqué Charles de Foucauld amb els tuaregs, el Senyor mateix és present i operant.

Aquest camí de Charles de Foucauld és un enmig d'altres que existeixen en l'Església en la realització de

la seva missió, que són també avui molt necessaris, com la proposta explícita del missatge de Jesús. Tanmateix aquest camí posa en relleu la primacia de la pregària i de l'amor. És emblemàtic que Teresa de Lisieux hagi estat proclamada patrona de les missions, ella, una jove monja carmelita, que mai no deixà el Carmel i mai no estigué en un país de missió. Ella prometé d'enviar una pluja de roses des del cel després de la seva mort.

A propòsit d'això, el Concili Vaticà II parla de la missió dels laics cristians i diu que són els qui viuen en el món, és a dir, en les condicions ordinàries com el treball i les altres activitats de cada dia, i «allí, en les condicions ordinàries de la vida quotidiana i per la resplendor de la fe, de l'esperança i de l'amor, revelen Crist als altres».

El més important és viure l'Evangeli en la vida de cada dia, en la pregària, en l'adoració eucarística, en la caritat, en la paciència, en el sofriment, ser el germà de tots i estar convençut que la mateixa Paraula de Déu, si és acollida i viscuda per nosaltres, es difon i convenç.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La comunió dels malalts

Dels voltants de l'any 150 conservem un important text sobre l'Eucaristia, redactat pel filòsof màrtir sant Justí, en un escrit dirigit a l'emperador romà Antoní Pius, on intentava explicar-li la vida dels cristians. És un testimoni emocionant del fet que la celebració eucarística no ha canviat, en el que té d'essencial, des del temps apostòlic.

Aquest text inclou un esment del costum de portar l'Eucaristia als «absents», per mà dels diaques, un cop acabada la celebració. En el terme *absents* hem de veure-hi primordialment una referència als malalts. Precisament d'aquest costum va prendre origen la pràctica de reservar el cos de Crist en els sagraris, per tal de distribuir-lo també als que no havien pogut ser presents a la celebració de la cena del Senyor, en especial els malalts o les persones grans. I llavors la Reserva va esdevenir, lògicament, el lloc per excel·lència d'adoració a Déu i de pregària.

La malaltia forma part ineludible de la condició humana. Però hi ha una diferència gran entre l'actitud del no

creient i la manera cristiana d'estar malalt. Evidentment, el cristià malalt també procura recuperar la salut, en la mesura que això sigui possible. La diferència rau en el fet que el cristià no perd l'esperança, i la llum de la fe l'ajuda a entendre més profundament el misteri del dolor i a suportar-lo amb més fortalesa. Se sap especialment estimat per Jesús, que durant el seu pas per la terra va visitar i guarir molts malalts. A més, és conscient que pel sofriment de la malaltia s'identifica de manera particular amb Jesús sofrent a la Creu, i no hem d'oblidar que l'eucaristia és el memorial de la passió de Crist, mitjançant la qual ell es va unir als sofriments de tots els homes.

Per aquestes raons és molt lògic que el fidel malalt senti el desig, o més aviat la necessitat, de rebre Jesús sacramentat. Veurà reflectits els seus sentiments en les paraules del salmista quan confia a Déu: «Jo no em separo mai de tu: tu em dones la mà, em guies amb el teu consell, i després em prendràs a la glòria. Qui trobo al cel fora de tu? Si et tinc a tu, res no desitjo a la terra. El meu cos i el meu

cor es desfaran, però Déu, la roca del meu cor, serà sempre la meva possessió. [...] Per a mi, és bo d'estar prop de Déu» (Sl 73,23-26.28).

L'Eucaristia administrada en la imminència de la mort rep el nom de *viàtic*, ja que és l'aliment que necessitem per al darrer viatge. Sobretot quan es tracta d'una malaltia greu, cal que el malalt mateix demani el conhort dels sagraments, i que els familiars, o fins i tot el personal sanitari que en té cura, l'ajudin a preparar-se bé. A vegades, per inadvertència o desconeixement, o per un infundat temor a espantar el malalt, s'endarrereix massa el moment d'avisar el ministre sagrat. Si hauria de ser al contrari!, perquè amb la gràcia del sagrament, el malalt se sent consolat i enfortit per afrontar la malaltia amb enteresa, i, si fos el cas, traspasar d'aquest món vers el Pare ple de pau i d'esperança.

Per tot això demano als preveres i diaques, i també als ministres extraordinaris en aquells llocs on estiguin nomenats, que estimin molt aquesta tasca, i els agraeixo l'abnegació que hi posen.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

Reunio d'Associacions Pro Vida a Barcelona

La U.S. Catalana d'Estudis i Recerca en la missió

«No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves»

CATALUNYA CRISTIANA

Teresa de Calcuta

Desparada

Manifestació David

per Carles empenen spals contra la Torre Annunziata

opinió

Punt de vista

Gmà. José Paniego
Llicenciat en Pedagogia

Centres educatius concertats, centres discriminats

Som davant de l'aprovació d'una nova llei escolar, la LOE, i seria bo fer una reflexió sobre la situació dels centres escolars concertats en relació amb allò que diu la Constitució, d'una banda, i la realitat que vivim pel que fa a aquest tema, de l'altra.

A l'article 14, la Carta Magna ens diu que tots som iguals davant de la llei, sense cap tipus de discriminació. Alhora, a l'article 27 de la Constitució, es garanteix la igualtat, gratuïtat i llibertat d'ensenyament per a tots els espanyols.

En el seu origen, els concerts escolars ja van ser injustos:

Es van destinar quantitats de subvenció que no tenien res a veure amb la despesa real de funcionament de cada centre, ja que en la majoria de casos no s'arriba ni a cobrir el 60% de les despeses escolars.

Es van estipular uns canons de subvenció iguals per a tots els centres, quan, en realitat, cada centre té despeses diferents, d'acord amb els serveis que ofereix per a l'exercici de l'acció docent de major a menor qualitat.

Es deixa de banda l'apartat d'amortitzacions, mitjà imprescindible per a la supervivència d'aquests centres. Que molts d'ells encara tinguin les seves portes obertes és degut al fet que l'entitat propietària —fundació o congregació religiosa— hi posa capital del seu patrimoni per a la construcció i la conservació d'edificis.

El professorat d'aquests centres, amb un nombre d'hores de dedicació major a l'ensenyament, rep un sou notablement inferior al dels mateixos professionals de l'ensenyament públic.

En legislacions anteriors, es concedia un punt al Consell Escolar de cada centre, en el procés de matriculació d'alumnes, amb el qual, en cas d'empat entre alguns alumnes, el titular podia concedir la plaça a algunes famílies que per la seva dedicació al centre o per la seva amistat eren mereixedores

d'aquesta concessió. Ara, tot ho fa l'administració; es posen els noms en un ordinador i què surti el que vulgui. Aquest sistema és democràtic o dictatorial? Al titular, només li queda la competència de pagar factures; se li ha tret, fins i tot, la possibilitat de ser agraït amb aquells que es mereixen algun reconeixement.

Aquests són alguns aspectes de marginació a què se sotmeten els centres concertats.

Molts centres concertats d'ideologia cristiana, precisament per ser cristians, estan interessats a col·laborar en la integració de nens immigrants que arriben al nostre país. L'administració diu als pares d'aquests alumnes que poden portar els seus fills a centres concertats perquè són iguals que els públics, cosa que no coincideix amb la realitat.

Hi ha centres concertats amb caràcter propi que a la pràctica no es respecta, perquè, en molts casos, es col·loquen nene/es en aquests centres sense tenir en compte aquesta realitat i sense que els seus pares tinguin res a veure amb aquesta decisió.

Els centres concertats imparteixen una hora diària més de classe —no subvencionada per l'administració— que els públics. Els alumnes d'aquí han de pagar aquesta sisena hora; als

immigrants, se'ls diu: «Si no la podeu pagar, sortiu una hora abans de l'escola.» Solució molt poc adequada per tot el que té de marginal i d'antipedagògica.

És just que, als pares dels alumnes immigrants, se'ls ha de donar les mateixes possibilitats d'elecció de centre escolar que als d'aquí.

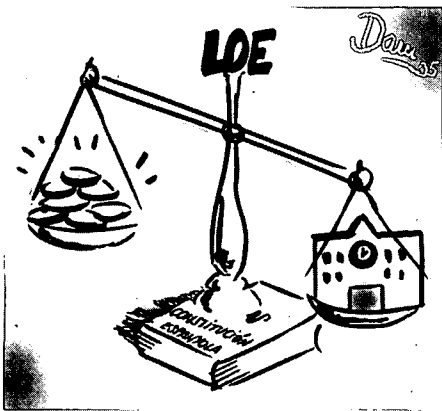
Se'ls ha de permetre que puguin escollir centre segons els seus interessos i creences.

Els pares dels immigrants amb possibilitats econòmiques —que n'hi ha—, si assisteixen a un centre concertat, han de pagar la sisena hora, com tothom.

Pel que fa a aquells immigrants que realment no poden pagar-la, que sigui l'administració qui pagui l'import de la sisena hora; que no deixi a càrrec de l'escola grans deutes anuals de rebuts impagats per aquest concepte o d'altres.

Heus aquí una enumeració de punts que s'haurien de millorar en elaborar la nova llei d'educació, que desitjaríem que fos consensuada per totes les forces polítiques representatives del poble espanyol.

Seria desitjable que aquesta llei fos redactada per especialistes i professionals de l'educació i que els polítics, tant d'un bàndol com de l'altre, no ens modifiquessin les lleis escolars tan sovint; en alguns casos, abans de la seva total implantació, com ha passat amb la LOCE.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El lloc de coneixement de l'Esperit Sant

«Les coses de Déu ningú no les coneix sinó l'Esperit de Déu» (1Co 2,11). Jesús, la nit abans de la seva passió, va prometre als apòstols l'assistència de l'Esperit Sant. Esperit de consol, de fortaleza, de saviesa... L'Esperit ens guia cap a la veritat completa. Ens ajuda a penetrar en el coneixement del Senyor. El Catecisme de l'Església catòlica escriu que l'Esperit «no el sentim. Només el coneixem dintre el moviment on ens revela el Verb i ens disposa a acollir-lo en la fe».

L'Església és el lloc del nostre coneixement de l'Esperit Sant. On, doncs, el podem trobar? En les Escripures que ell ha inspirat; en la Tradició, de la qual els Pares de l'Església són els testimonis sempre actuals; en el Magisteri de l'Església que ell assisteix; en la litúrgia sacramental, a través de les paraules i els símbols amb què l'Esperit Sant ens posa en comunió amb el Crist; amb la pregària amb què ell intercedeix per nosaltres; amb els carismes i els ministeris amb què l'Església és edificada; amb els signes de vida apostòlica i missionera; amb el testimoni dels sants, on ell manifesta la seva santedat i

continua l'obra de la salvació. Els cristians s'obren a l'Esperit per tal que els guiï en la vivència del seguiment fidel del Senyor, fins a les últimes conseqüències. L'Esperit Sant ajuda els màrtirs a donar la vida pel Senyor Jesús. L'Esperit atorga fortaleza per ser conseqüent amb una fe que implica tota la vida del creient. L'Esperit Sant de Déu no ens deixa mai sols, sinó que constantment està al costat nostre. El que ens pertoca és ser dòcils al Paràclit. No podem viure distrets, com lluny de nosaltres mateixos. L'Esperit és dins nostre. Fins al punt que, pel baptisme, som temples de l'Esperit Sant. Ell és el nostre guia.

Recordo una cristià seglar, format i senzill, que sempre recomanava a qui se li acostava per explicar-li les dificultats personals i apostòliques, la pregària a l'Esperit Sant a fi de tenir la fortaleza necessària per dur endavant la seva vida espiritual o la seva tasca apostòlica.

L'Esperit inflama els nostres cors per tal que coneguem i experimentem el misteri de Crist. L'Esperit té una cura especial de la nostra santificació.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El pomer

En primer lloc, cal dir que al relat del pecat original no es parla enlloc de la poma, sinó que, genèricament, s'esmenta una fruita.

La poma és una de les meves postres habituals. És una de les fruites més barates i té el privilegi que es conserva fàcilment, aquestes dues qualitats són molt adients per al gènere de vida que jo he escollit. Les qualitats organolèptiques de les pomes que compro al supermercat no tenen el gust d'aquelles que trobem pel bosc. Cal haver experimentat el fet d'arribar un dia en un racó de la muntanya, plantar-hi la tenda de pressa, després d'un trajecte llarg, aixecar-nos a trenc d'alba i descobrir que al costat hi ha un pomer amb pomes encara una mica verdes, que ha crescut pel seu compte i sense que ningú no l'hagi podat mai, allunyat de qualsevol edificació. O també, en una altra ocasió, cansat d'un recorregut més complicat del que estava previst, després de disfrutar molt amb la visita meravellosa a l'església de Nôtre Dame de Toute Grace, camí de Chamonix, ple de bellesa, que no d'aliments, i trobar aleshores, també abandonat i solitari, un arbre carregat de pomes silvestres, segurament nascut de la llavor fortuïta d'algun viatger desconegut, i assegurar-se a terra i assaborir-ne l'acidesa suau i el perfum vellutat. Aquestes experiències ens permeten gaudir plenament d'aquesta fruita humil. Els que hem viscut aquests dos moments estem segurs que a la terra no hi ha hagut mai una menja més exquisida, excel·lent i saborosa.

Què en diu la Bíblia? Hi apareix sis vegades, quatre de les quals pertanyen al Càntic dels Càntics. Cal recordar que la Sagrada Escripura, sorgida en una cultura semítica, és més sexual que sensual, que en rars ocasions apareix la dimensió eròtica, l'encant corporal, característiques tan genuïnament humanes. Hi ha excepcions. Quan llegeixo Ezequiel, el judici sever que es fa de la casa de Judà, la sentència dura per les infidelitats, tot això descrit amb un llenguatge que m'atreveiria a dir de rerefons pornogràfic, de sobte, Déu parla a l'autor de l'esposa del profeta i li diu que és «l'encís dels teus ulls» (24,16). En la literatura corrent de vegades es parla de la vegetació luxuriant i de formes sensuais, es tracta aleshores de plantes tropicals. Però en el Càntic aquesta qualitat la té el nostre arbre. «Com un pomer entre els arbres del bosc és el meu estimat, diu ella... Estic malalta d'amor, sosteniu-me amb pomes... El perfum del teu alè és com les pomes... Sota un pomer, allí on la mare et va concebre...» Afegiu a tot això sobre aquest arbre, que el profeta Joel explica en un moment determinat que han mort uns quants pomers i afegeix: «Tots els fruits són secs. S'ha fos l'alegria de la gent» (1,12). I als Proverbis es diu: «Una paraula dita a temps és poma d'or amb filigranes d'argent» (25,11). Per decisió pròpia no he gaudit ni gaudiré de les satisfaccions eròtiques, però la meua elecció sacerdotal ha estat, entre altres coses, per servir tots aquells que amb elles enriqueixen el seu matrimoni, per això les valoro positivament. El pomer, paràbola d'aquest amor suau, tendre, silenciós, em resulta extraordinàriament simpàtic i no puc acabar aquestes línies sense demanar al Senyor: «Déu meu, que el meu esperit, que la meua vida sacerdotal, que la feina quotidiana, sigui com un pomer!»

Notes insignificants

Germà Adrià

VII Congrés de Pastoral Penitenciària

He assistit al VII Congrés de Pastoral Penitenciària a Madrid i n'he tornat impressionat. Meravellat.

Els participants érem gairebé 600.

Una organització perfecta. El pare Sesma, mercedari, amb el seu equip han estat atents als detalls més insignificants.

Els ponents, tots, interessantíssims. Jo hi vaig anar amb la por que, com passa en altres congressos, s'haguessin buscat figures de «paper savi», per fer bona impressió.

Els quatre ponents, «savis» en la matèria, han resultat vius, compenetrats amb la Pastoral Penitenciària, clarividents.

El mateix puc dir dels que han fet alguna comunicació. I també de tots els que han parlat en els col·loquis.

Jo m'hi vaig inscriure amb recança. Estic una mica escamat de tants savis que prediquen a quilòmetres llum de la realitat.

Quan ja fa més de 40 anys vaig començar a visitar les presons, ni tan sols es parlava de Pastoral Penitenciària. Érem molt pocs els que podíem entrar a les presons. Érem ben pocs els que, des de fora, des de la llibertat, teníem una mica d'interès pels presos.

Es tancaven els delinqüents i els funcionaris que s'espavellaven per tot: per mantenir l'ordre, per evitar baralles, perquè complissin el «càstig» que els imposava la societat, per atendre'ls en tot el que cal: alimentació, sanitat, alguna activitat...

Els mercedaris eren gairebé els únics que estaven espiritualment i humanament amb els presos. Els mercedaris i aquells

capellans funcionaris, apòstols solitaris en un món abismal.

A poc a poc, els de fora, els que gaudim de llibertat, ens vam interessar pels privats de llibertat.

La societat només buscava el càstig. Càstig i oblit. Que ningú no parlés ni es preocupés del delinqüent. La societat ja feia prou de mantenir-los empresonats i d'alimentar-los i donar-los un llit.

N'hi havia molts que pensaven que se'ls tractava i alimentava massa bé.

Els que vivim en llibertat volem viure tranquils. I a tots aquests que alguna vegada pertorben la nostra tranquil·litat, que se'ls tanqui i no se'n parli més.

Al marge de casos excepcionals, tots sabem que a la presó hi anaven els desgraciats, i que els que queden ben tancats només són els pobres. La nostra actitud era de rebuig, de venjança, d'oblit.

I que no es parlés ni de presons ni de presos...

A poc a poc, la premsa ha convertit les presons i els presos en font de periodisme barat, però que sens dubte produeix bons beneficis.

I si interessa, convertim un «delinqüent» qualsevol en heroi nacional, com es va fer amb el Vaquilla, i ara s'intenta fer amb un altre pres.

I per cridar l'atenció, es magnifiquen les fugues o s'exageren els incidents que hi ha a la presó.

Tot això s'ha tractat en el VII Congrés, i tot amb saviesa i amb amor cristià. Gràcies, congrés, a la meua vellesa descobreixo coses meravelloses.

Zoom

Eduard Brufau

La Fundació Francisco Godia de Barcelona (c/ València, 284) mostra fins al mes de gener proper l'exposició *El descobriment de la ceràmica catalana a les col·leccions privades. Segles XIV-XVIII*. Del centenar llarg de peces que s'hi poden veure, les de temàtica religiosa —a les quals es dedica una sala sencera— són força singulars. Una de les peces més curioses és aquest plat de començament del segle XVIII amb la lletra grega tau, emblema de l'arquebisbat de Tarragona.

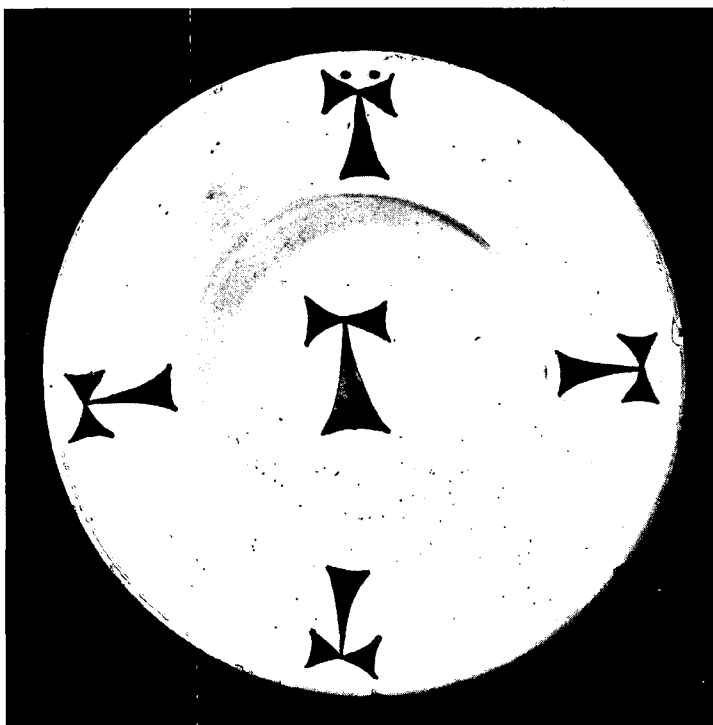

Foto: Fundació Francisco Godia

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Banalitzar els joves

L'objectiu, discretament ocult, és banalitzar els joves. El resultat és a la vista. El programa obeeix a motius polítics, ideològics i econòmics. Els joves insubstancials no pensen, es deixen endur per les consignes d'un progressisme aparent. Són mal-leables i el seu vot a les urnes, si el dipositen, previsible. Gasten diners. Dificilment en guanyen, però els aconsegueixen dels pares que, per espantar els fantasmes de la seva joventut, s'han tornat permissius i tan irrellevants com ells. Hi ha autèntiques indústries per llançar-se amb voracitat sobre les butxaques d'aquests joves. L'afany hedonista els ha impedit qualsevol possibilitat de resistència. Llueixen mòbil i van connectats al seu iPod, reproductor portàtil de mp3. Taral·laregen l'última cançó. Els estudis no són la seva prioritat, tot i que n'hi ha que se n'ocupen de tant en tant. Viuen amb una facilitat esbalaïdora els vells ideals de sexe, droga, rock-and-roll. Algunes veus s'han alçat per denunciar-ne la banalització, però de seguida són desautoritzades o submergides en el silenci. El discurs de Joan Batlle, rector de la universitat de Girona, en l'acte inaugural de totes les universitats catalanes en aquest curs acadèmic va acusar els empresaris de lleure nocturn de: «Malmetre els joves, permetent el tràfic d'estupefaents en els seus locals i el consum d'alcohol a menors, uns fets que en qualsevol país d'Europa serien considerats delictes» (Avui 29-09-05). La premsa va passar de puntetes sobre aquestes declaracions, que mereixien molta més atenció, per l'autor, el lloc on les va pronunciar i els valors que hi ha en joc.

Aquest és el clima mediàtic on es mouen els joves, però no significa que tots siguin així. Ni de bon tros. No obstant això, aconsegueixen que els que cerquen un major sentit a la seva vida, sense que per això deixin de ser divertits i alegres, de vegades es preguntin si són normals. L'Ajuntament de Barcelona és paradigma en aquesta imatge banal dels joves, el govern del qual orchestra per a ells la partitura de la insubstancialitat. El debat sobre l'incivisme és una conseqüència, però no l'única. Mentre els rotatius principals recollen els aldarulls de les festes del barri de Gràcia, n'hi ha que miraven cap a una altra banda o en tot cas ridiculitzaven els joves que havien anat a Colònia per a les Jornades Mundials de la Joventut, tot i el seu comportament modèlic. Mesos abans, les televisions, especialment «la nostra», presentava amb sorna i superficialitat els joves que feien cua per veure el fèretre de Joan Pau II. Són nombrosos els joves que s'apunten a ONG de voluntariat social o que fan tasques de col·laboració en països en vies de desenvolupament. La banalització dels joves inclou presentar-los allunyats de la fe i de l'Església. Ells, que són el futur, com han de participar d'una institució tan caduca del passat? Una altra peça de l'efecte dòmino. La banalització implica desvincular-los de la família, de la societat, de la cultura, de la política, de la religió... L'Església, a la vegada, s'ha d'esforçar per connectar profundament amb els joves.

En el fons, són fills de la generació que va conèixer el franquisme. Atemorits pels seus propis fantasmes, els polítics, els pares, els educadors... repeteixen els mateixos mecanismes de la dictadura encara que actuin a l'inrevés. Tot el que abans era obligatori ara està prohibit i el que abans estava prohibit ara és obligatori. La llei del pèndol. Cadascú pot posar més exemples. Persisteixen els mecanismes d'imposició, quan es tracta d'obrir-se a la llibertat. La banalització només permet deixar-se endur (pels altres).

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

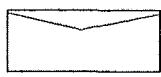
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

La Mare de Déu de la Mercè i Cervantes

Hi ha cap relació entre la Mare de Déu de la Mercè i Cervantes? Ja sabem que Cervantes, soldat amb el seu germà Rodrigo a Itàlia, i després de la batalla de Lepant, va ser fet presoner amb el seu germà per uns corsaris turcs. Emprisonat a les masmorres d'Alger i d'Oran, i malgrat diversos intents de fugida, el seu alliberament va ser possible gràcies al rescat del trinitari fra Juan Gil. Si la Mare de Déu de la Mercè va ser la inspiradora del rescat dels cristians que gemegaven a les presons nord-africanes —inspiració que va passar dels mercedaris als trinitaris, que van continuar la seva tasca admirable—, no hi haurà un vincle estret de relació entre la Mare de Déu de la Mercè i el rescatat Cervantes?

Llavors, m'adono que durant tot un any hem celebrat el centenari de l'obra màxima cervantina; estudis i elogis que han compartit obra i autor, autor i obra. Així que, arribat a Barcelona el dia feliç del 24 de setembre, em causa admiració el fet que la persona cridada a pronunciar el pregó de festes, la barcelonina Rosa Regàs —escriptora avui ascendida a directora de la Biblioteca Nacional de Madrid, en l'any del centenari del Quixot—, a la ciutat de Barcelona que té com a patrona la Mare de Déu de la Mercè, es dediqués a llençar pilotes cosmolitoides fora de la porteria.

Rosa Regàs és molt lliure de viure dels seus records d'una Barcelona de fa cinquanta anys, però no crec que fos el moment de fer-nos reviuire els seus records afectius, deixant de banda l'efemèride que hem celebrat, don Quixot de la Manxa, on Barcelona té un lloc de distinció, i la filiació natural, humana i sentimental d'un gran escriptor, glòria de les lletres de tot el món, que se'ns va tornar gràcies a la caritat d'uns religiosos guiats per la inspiració de la Mare de Déu de la Mercè. Que per això s'anomena de la «mercè», perquè ens va fer el favor d'inspirar a homes valents la idea d'anar a la compra d'esclaus i tornar-los a Occident, lliures com tota persona ha de ser. Res de paraules, fets! Els fets fan història.

Rosa Regàs, seguint la moda del moment, va retre tribut a una Mercè sense rostre. En canvi, la Mare de Déu

de la Mercè té rostre. Un rostre de mare que comparteix el dolor d'uns fills i demana voluntaris per executar els seus plans de mare. Quina bona Mare! Visca la Mare de Déu de la Mercè, alliberadora de captius, i honor a Cervantes que per ella va ser alliberat!

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

La festa de la Mercè

Em sembla molt bé que un poble, una ciutat... celebri la festa anual amb diferents manifestacions. Però el que no em sembla tan bé és que, essent una festa en honor a la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la ciutat, en cap lloc no es vegi cap testimoni que recordi o manifesti aquest honor.

És que quan es canvia de govern cal canviar també les tradicions?

JOSEFINA CO ATMETLLA
Barcelona

Parlar de sexualitat amb els fills

El dia 21 de setembre passat els mitjans de premsa escrita ens informàvem en titulars: «El 80% dels joves no parlen de sexualitat amb els seus pares.» I, és que segons una enquesta realitzada pel Grup Gallup, vuit de cada deu joves de l'Estat espanyol de 14 a 19 anys no reben dels pares les primeres informacions sobre la sexualitat, malgrat que gairebé el 45% creu, no sense raó, que els seus progenitors són la millor font d'informació.

Com a educador considero que el fet que el 80% dels pares s'inhibeixin de la formació dels seus fills i la deixin als mitjans (premsa escrita, ràdio, TV, cinema...), als amics o, en el millor dels casos, a l'escola, és una greu irresponsabilitat, ja que a aquesta edat, tal vegada encara millor abans, el que no facin els pares no ho farà ningú, ni tampoc els educadors. Després ens queixarem del sistema educatiu o dels col·legis, quan

la culpa és de qui inopinadament abandonen les seves obligacions. Consti que parlo de sexualitat i no pas de sexe.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

La mediocritat

Prenc unes paraules del catedràtic Sánchez Cámara, de la Corunya, en les quals diu que «les administracions públiques controlen l'educació en lloc de garantir-ne que se'n gaudeixi». Alhora, renuncien al que constitueix un dels seus deures: assegurar uns ensenyaments mínims comuns per a tots els alumnes de l'Estat.

Cal centrar-se en els aspectes bàsics: la qualitat (no rasar per sota) i respectar la llibertat dels pares que exerceixen legalment la tutela dels seus fills. Els nivells actuals d'exigència són tan baixos que proporcionen uns índexs alarmants.

No és possible esperar als 16 anys per iniciar-se en l'estudi de les matèries de contingut espiritual. L'adolescent fa temps que pensa. Així es dona pas a la vulgarització, a la grolleria i a la mediocritat manifestada a tot arreu i notable quan es constata la pobresa del llenguatge emprat habitualment. El culte al cos, l'embolcall, és l'únic potenciador perquè s'ignora que hi hagi alguna cosa més.

MÓNICA SERRA VIDAL
Sant Cugat del Vallès

«Papabenet»

Al diccionari de la llengua catalana hi figura el mot «papabenet», que significa anís o confit molt petit de diferents colors. Aquesta paraula, en ser pronunciada, sona igual que l'expressió «papa Benet», referida al Papa actual, expressió emprada als textos litúrgics. Per evitar aquesta ambigüitat desagradable en la pronúncia, potser seria adequat substituir l'expressió «papa Benet» per aquesta altra d'equivalent: «Sant Pare Benet», si els liturgistes no hi tenen res en contra.

Mn. ÀNGEL PLA i TOMÀS
Gironella

Sobra televisió i falta oració!

Certament, la televisió és un gran invent. Donem gràcies al bon Déu de tenir-la. Hem de reconèixer que fa molt de bé quan es fa servir per al bé, però també fa molt de mal quan es fa servir per al mal.

Fa poc, a les pàgines de *Catalunya Cristiana* es publicava una carta en la qual l'autora agraïa el bé que li havia fet la retransmissió de la XX Jornada Mundial de la Joventut a Colònia a través de la televisió. M'uneixo a aquest agraïment i alhora felicito els operaris i directius de la televisió pel bon gust que van tenir en retransmetre aquest gran esdeveniment.

No obstant això, d'altra banda, hem de lamentar el que emeten tants altres programes impropis per a la gent honrada i cristiana. Crec, sincerament, que en molts

espais televisats no s'està a l'alçada d'una civilització com Déu mana. A més, s'abusa de la televisió. Dedicar-li quatre hores diàries, com diuen les estadístiques que dediquen els espanyols a la televisió, és excessiu. Per això, cal fomentar el que poso al titular d'aquesta carta: «Sobra televisió i falta oració!»

Estic d'acord a dedicar a la televisió una estona diària, sabent escollir els programes, però no abusant-ne. Penso que el secret és saber triar. I, alhora, fer que la pregària —no la televisió— «presideixi» les nostres llars. Si es fa així, tot anirà més bé. La violència domèstica, les disputes i les estridències s'acabarien. Us convido a provar-ho: més pregària i no tanta televisió!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Oportunitat?

—Fa pocs dies vaig assistir a un funeral molt concorregut. Tot bé, però abans de la comunió el sacerdot va dir unes paraules que em van semblar desconcertants. Va comunicar que només havien de combregar aquells que hi estiguessin disposats. A la sortida de l'acte vam comentar el fet alguns dels assistents i la veritat és que no ens va semblar oportú. Que potser la decisió de combregar no és una elecció molt personal? Què n'opina?

—És fàcil constatar el fet que en molts actes religiosos amb un component alt de compromís social (noces, funerals, primeres comunions...) combreguen moltes persones que no ho fan habitualment i que, sovint, no practiquen gairebé mai. Això no ens pot deixar indiferents. La participació en la Sagrada Comunió implica moltes coses. Sobretot, fe i vida de fe. Com a rector, he experimentat molts cops que en aquests actes es dona una bona dosi de mimetisme: alguns s'aixequen per combregar i els altres creuen que també ho han de fer. Em vaig trobar un cas en què es va posar a la fila dels combregants una persona que no estava batejada. Òbviament, li vaig haver de dir que no podia combregar, perquè no es poden rebre els sagraments sense estar batejat. Ja veu, més que mala fe són coses de desinformació i manca de formació religiosa.

Els sacerdots tenim el deure de procurar que els sagraments es rebin amb les disposicions adequades i que cal fer-ho amb tacte i caritat, la qual cosa sens dubte implica ser fidels a la veritat. Potser dir que només poden combregar els que tinguin les disposicions que calen sigui poc intel·ligible per a molts. De vegades, n'hi hauria prou de dir: «Ara us podeu asseure i els que desitgin combregar podran fer-ho.» La majoria que no combreguen habitualment ho agraïran i ja no s'acostaran a la comunió. També pot ser una forma delicada d'indicar que la recepció de la sagrada comunió no és un acte purament extern i ritual, sinó que ha d'anar acompanyat d'una vida de fidelitat a Jesucrist, de conversió i de penitència. Tampoc no anirà malament, de tant en tant, ensenyar als fidels veritats molt rudimentàries que s'obliden. Ensenyar que quan una persona assisteix a l'Eucaristia el normal és combregar, però que no s'ha de fer si s'és conscient de pecat greu. Ensenyar com el més normal que si una persona fa molt de temps que no assisteix a l'Eucaristia no ha de combregar sense confessar-se prèviament. El catecisme més elemental ens recorda que per combregar s'ha de distingir el pa ordinari del pa eucarístic (llevat que sigui infant o incapac), ser membre de l'Església, trobar-se en estat de gràcia i observar el dejuni eucarístic. Jo crec que això és susceptible de ser entès per part de tots, o gairebé tots.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

La catequesi eucarística

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una iniciativa exemplar

El papa Benet XVI ha tingut una iniciativa que assenyalava un camí pastoral: es proposa reunir, el proper dia 15, els infants de Roma que han començat a combregar recentment, per fer-los una catequesi eucarística. És una forma expressiva d'implicar-se personalment en la catequesi als infants, de mostrar la importància que això té per a la pastoral de l'Església, i d'unir els infants al context del Sínode sobre l'Eucaristia i més directament a l'Any de l'Eucaristia que estem acabant.

Com ell, aquests primers dies d'octubre, en les parròquies i altres centres catequètics hom comença a prendre contacte amb els infants que inicien la seva formació cristiana, o l'han començada ja i continuen rebent-la. També en aquests llocs, arreu de l'Església, la conclusió de l'Any de l'Eucaristia condueix els responsables de la catequesi —bisbes, preveres i diaques, en primer lloc— a una reflexió sobre el contingut i el mètode de la catequesi eucarística, d'acord amb les repetides orientacions del papa Joan Pau II i de l'actual Pontífex.

Una catequesi sense ambigüitats

En la mateixa presentació de l'Any de l'Eucaristia Joan Pau II havia fet notar la necessitat de que «cap dimensió d'aquest sacrament no sigui descuidada. De

fet, l'home té sempre davant seu la temptació de reduir l'Eucaristia a les pròpies dimensions, mentre que en realitat és ell qui s'ha d'obrir a la dimensió del misteri. L'Eucaristia és un do massa gran per consentir ambigüitats i disminucions» (Joan Pau II).

És un avís molt oportú. Insistir només en un aspecte de l'Eucaristia silenciava els altres no fa sinó deformar el significat del Do del Senyor. Pot sorgir la temptació de fer «entendre» el misteri eucarístic, i per això rebaixar el contingut, o donar-ne una explicació desviada. Per exemple: fer consistir la primera comunió en un «asseure's a la taula de Jesús», sense dir res més, és una greu deformació de l'Eucaristia. Sens dubte que seiem a la taula de Jesús, però per «anunciar la seva mort i la seva resurrecció», i per menjar el pa de vida, que és el Cos de Crist que ell mateix ens dona. D'altra banda, el catequista no ha de deixar de tenir en compte que ni ell/ella, ni ningú, no pot «entendre» el misteri eucarístic, que és per definició el «misteri de la fe». Cal, per tant, suscitar la fe dels infants, com la dels joves i dels adults. Quan Jesús va anunciar el do de l'Eucaristia, a Cafarnaüm, ja van passar aquestes coses, i Jesús no va fer pas «rebaixes» en la seva afirmació, malgrat el refús i la dispersió dels qui el seguien, a partir d'aleshores.

Una catequesi mistagògica

Això ens porta a un segon aspecte de reflexió: el

mètode de la catequesi eucarística. També aquí és clar l'ensenyament pontifici, repetit sobretot en aquests darrers anys. Diu el papa Joan Pau II: «La manera més directa d'introduir-se en el misteri de la salvació, que es verifica a través dels signes sants és seguir amb fidelitat el recorregut de l'any litúrgic. Que els pastors s'esforcin en aquesta catequesi mistagògica, tan estimada pels Pares de l'Església, que fa descobrir el valor dels gestos i les paraules de la litúrgia o ajuda els fidels a passar dels signes al misteri, i a implicar-hi tota la seva existència.»

Sabem que mistagògia significa «introducció al misteri»; no es tracta, per tant, de fer «entendre» el misteri, com he dit abans, sinó de mostrar les portes d'entrada a aquesta realitat que escapa a la nostra comprensió humana i davant la qual només resta, en la fe, l'estupor i l'agraïment, l'adoració i la participació fidel i activa.

Això demana del catequista, a tots els nivells, una formació litúrgica adient per poder ajudar a descobrir els valor dels gestos i les paraules de la litúrgia, com també demana, evidentment, una fe profunda en el misteri. També demana, com és obvi, una celebració de l'Eucaristia que sigui en tots els aspectes tal com l'Església la celebra, és a dir, que sigui fidel a l'Orde-nament general del Missal Romà. Una celebració exemplar de l'Eucaristia és el punt de partida necessari d'una catequesi mistagògica.

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ **Nascuda a l'Hauteclercourt, Borgonya, l'any 1647**
- ☐ **Religiosa de la Visitació afavorida amb la gràcia de carismes especials**
- ☐ **Promotora de la devoció del Sagrat Cor**
- ☐ **Va morir a Paray-le-Monial l'any 1690**
- ☐ **Canonitzada per Benet XV l'any 1920**

La nostra santa d'avui va ser especialment afavorida per diverses visions al llarg de la seva vida. D'adolescent ja va ser guarida arran d'una visió de la Mare de Déu d'una malaltia crònica que patia. Més tard, als 24 anys, i moguda per una religiositat molt forta, va entrar a l'orde de la visitació, concretament a la comunitat propera de Paray-le-Monial. Va ser durant la seva vida religiosa que va tenir una de les visions més destacades, en què Crist li revelava dotze promeses als fidels que fossin devots al Sagrat Cor. Va ser a partir d'aquest moment que santa Margarida Maria d'Alacoque va maldar per difondre la devoció al Sagrat Cor de Jesús.

Però la seva voluntat va trobar, encara que costi de

creure, molts entrebancs dins de l'Església, sobretot en el corrent jansenista, i fins i tot entre les seves pròpies companyes. Les diverses visions que va tenir aixecaven desconfiança i recels fins i a tal punt que un dels directors espirituals que va tenir li va diagnosticar que el que li feia falta era, literalment, menjar més. Però hi va haver una persona, el beat Claudi de la Colombière, que se la va prendre seriosament, i li va recomanar que escrivís totes les experiències ascètiques que tingués. Així, a poc a poc, es van anar vencent les hostilitats, i la devoció al Sagrat Cor de Jesús es va convertir en segles posteriors en una de les més populars entre els fidels catòlics.

**Santa Margarida
Maria d'Alacoque**

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

OCTUBRE

16. Diumenge

XXIX de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 45,1-6 / Salm 95 / 1 Tessalonicencs 1,1-5b / Mateu 22,15-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gal, ab.; Galderic; Bertran, b.; Santes, Eduvigis, rel.; Margarida Maria Alacoque, rel.

Festa Major: a Alcover, Cabanelles i Santa Fe del Penedès.

17. Dilluns

Sant Ignasi d'Antioquia (MO), Vermell. Lectures: Romans 4,20-25 / Lluc 1,69-75 / Lluc 12,13-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rodolf, mr.; Santes, Exupèria, mr.

Festa Major: a Siurana.

18. Dimarts

Sant Lluc (F), Vermell. Lectures: 2 Timoteu 4,10-17b / Salm 144 / Lluc 10,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just, mr.; Santes, Trifònia, emp.

19. Dimecres

Fèria, *Vermell.* Lectures: Romans 6,12-18 / Salm 123 / Lluc 12,39-48. Si es vol: *Sant Pere d'Alcàntara (MLI), Blanc; Sant Joan de Brébeuf i Sant Isaac Jogues (MLI), Vermell; Sant Pau de la Creu (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Laura, vg. i mr.

20. Dijous

Fèria, *Verd.* Lectures: Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu de Creta, monjo; Artemi, mr.; beat Contardo Ferrini, laic; Santes, Irene, vg. i mr.

21. Divendres

Fèria, *Verd.* Lectures: Romans 18-25a / Salm 118 / Lluc 12,54-59

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hilarió, ab.; Caius, mr.; Santes, Úrsula, vg. i mr.; Celina.

22. Dissabte

Fèria, *Verd.* Lectures: Romans 8,1-11 / Salm 23 / Lluc 13,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, b. i mr.; Santes, Maria Salomé; Nunilona i Al·lòdia, vg. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIX de durant l'any

Lectura primera

Is 45,1,4-6

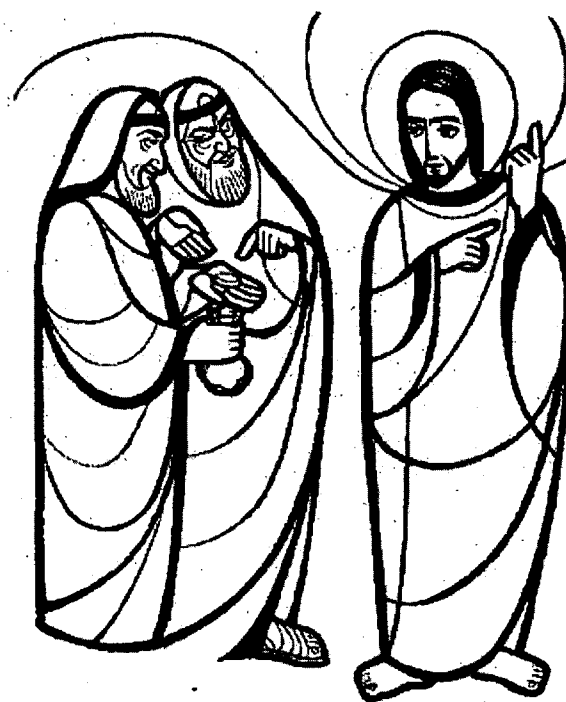
Condueixo Cir, agafat per la mà dreta per sotmetre-li les nacions

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llavors fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

Salm responsorial

95

Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor arreu de la terra. Conte'u a les nacions la seva glòria, conte'u a tots els pobles els seus prodigis.

R. Doneu al Senyor honor i majestat.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, és més temible que tots els déus; perquè els déus dels pobles són no-res, però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, doneu al Senyor honor i majestat, tributeu al Senyor l'honor del seu nom. Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. Que tremoli davant d'ell tota la terra. Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!». Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

Lectura segona

1Te 1,1-5b

No deixem mai de recordar la vostra fe, la vostra caritat, la vostra esperança

Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

Al·leluia

Fl 2,15-16

Vosaltres que porteu la paraula de vida resplendiu com estrelles en un cel de nit.

Evangelí

Mt 22,15-21

Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu allò que és de Déu

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què penseu d'això? És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

Barcelona

diòcesis

Pròxim relleu al deganat de les facultats eclesiàstiques

■ L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach va presidir la inauguració del curs de les facultats de Teologia i de Filosofia

BARCELONA.— L'acte d'inici del nou curs de les facultats eclesiàstiques va seguir el 5 d'octubre el programa habitual, però ho va fer amb un cert to de comiat ja que, d'una banda, s'està pendent que la Santa Seu aprovi el nom

del successor del Dr. Jaume Aymar com a degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia (URL) i, de l'altra, el mandat del Dr. Josep-Oriol Tuñí com a degà de la Facultat de Teologia de Catalunya també acaba a finals d'aquest curs.

Els doctors Joan Martínez Porcell, Carles Llinàs i Ignasi Roviró són els noms dels candidats a nou degà de la Facultat de Filosofia, però és la Congregació per a l'Educació Catòlica de la Santa Seu la que en darrer terme ha de fer públic el nom del successor del Dr. Aymar, que deixa el càrrec un cop esgotats els dos triennis corresponents.

En llegir la memòria del curs, el Dr. Jaume Aymar va deixar clar amb les dades que va presentar que la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de la Universitat Ramon Llull es troba en bon estat de forma. El curs 2004-2005 va comptar amb 170 alumnes, deu més que l'any anterior, mentre que el postgrau en Gestió i Didàctica del Patrimoni Cultural arriba ara a la seva tercera edició i comença ara un curs d'Estudis Hispànics destinat a estudiants nord-americans.

El Dr. Josep-Oriol Tuñí va tenir paraules d'agraïment pel suport rebut durant els anys al capdavant de la Facultat de Teologia de Catalunya i va parlar de la principal novetat que afronta la institució a partir d'ara: la signatura del Conveni de Bolonya per part de la Santa Seu, el setembre del 2003, que ha significat un pas molt important per a les institucions eclesiàstiques europees.

L'adequació dels estudis a l'àmbit universitari europeu a partir del Conveni de Bolonya implica un repte important per a les facultats de Teologia i de Filosofia, i per als centres que hi estan afiliats. El Dr. Josep-Oriol Tuñí va apuntar quatre àmbits d'actuació: en primer lloc s'hauran de fer petits retocs d'estructura; en segon lloc els crèdits hauran de tenir equivalència euro-

La concelebració eucarística va tenir lloc a la capella del Seminari.

El Dr. Castanyé va ser l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural.

Mons. Martínez Sistach va lliurar la medalla al Dr. Matabosch acompanyat de l'arquebisbe de Tarragona.

pea; caldrà, en tercer lloc, fer una avaluació interna de la qualitat de l'ensenyament que actualment s'imparteix i, finalment, hi ha el tema de l'adaptació curricular perquè hi hagi més possibilitat d'intercanvis.

Gràcies al Conveni de Bolonya la normalització acadèmica farà que els estudis eclesiàstics ocupin un lloc dins l'espai universitari i, potser, haurà arribat el moment que aquests estudis entrin plenament en l'àmbit universitari per dret propi. «Corre-

giríem aquesta situació de títols que són homologables civilment però que no tenen validesa civil per ells mateixos», va dir el Dr. Tuñí.

Els Instituts Superior de Litúrgia i de Teologia Fonamental, de segon i tercer cycle, també veuran afectat el seu currículum, en ser institucions de la Facultat de Teologia de Catalunya. Altres centres afiliats o promoguts per la Facultat, com ara els Seminaris afiliats de Mallorca i de

Tortosa o els Instituts Superiors de Ciències Religioses de Girona, Lleida, Tarragona, Vic, Barcelona i Mallorca, no queda clar encara en quin sentit es poden veure afectats per l'adequació al Conveni de Bolonya. L'assumpte està en mans de la Conferència Episcopal Espanyola, i per això el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya va instar els bisbes catalans presents a l'acte a fer el possible «perquè no anem a les palpentes sobre aquest tema».

El curs 2004-2005 els alumnes matriculats a la Facultat de Teologia de Catalunya van ser 605, alhora que els cursos d'extensió universitària augmenten en nombre d'alumnes any rere any.

Acte presidit per l'arquebisbe Lluís

L'acte d'inauguració del curs va començar amb l'Eucaristia presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, gran canceller de les facultats de Teologia i de Filosofia, i concelebrada per bona part de l'episcopat català, entre ells l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. En l'homilia, l'arquebisbe Lluís va recordar que el treball que duen a terme les facultats eclesiàstiques «és molt preuat i necessari per a l'Església».

D'altra banda, l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural va ser el Dr. Josep Castanyé, professor de la Facultat de Teologia, que va reflexionar sobre *Diàleg interreligiós i cristianisme*. Durant la seva intervenció, el Dr. Castanyé va dir que «un diàleg profund i respectuós des de la pròpia religió no solament porta a l'enriquiment mutu, sinó que pot portar els cristians també a una millor comprensió del seu propi credo i a una vivència més conseqüent de la pròpia fe; un credo i una fe que ara es professen en el ple respecte i obertura envers els seguidors de les altres religions».

Abans que l'arquebisbe de Barcelona donés per inaugurat el nou curs 2005-2006, va ser el moment de lliurar la medalla de la Facultat de Teologia de Catalunya al Dr. Antoni Matabosch amb motiu de la seva jubilació; això sí, una jubilació més teòrica que pràctica, perquè tal com va explicar el Dr. Tuñí, «no és fàcil trobar-li un successor en l'especialitat de l'ecumenisme».

Carme Munté

29a Assemblea de la Renovació Carismàtica Catòlica a Catalunya

BARCELONA.— Oberta a tots aquells que vulguin tenir una experiència del que és la Renovació Carismàtica Catòlica a Catalunya, aquest cap de setmana tindrà lloc a Barcelona la celebració de la seva 29a assemblea nacional. La gran novetat d'enguany és que per primera vegada es fa amb estatuts aprovats per la Conferència Episcopal Espanyola. Com explica José Antonio Godina, coordinador regional de la RCC a Catalunya, els objectius de l'en-

contre són molt senzills: «El primer i principal és lloar Déu. El segon és la trobada amb els germans de diversos grups i diòcesis. I el tercer objectiu és donar a conèixer la Renovació Carismàtica Catòlica, o més aviat regalar-la.»

La trobada se celebra enguany a la Fundació Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9) sota el lema «Jesús Eucaristia, font de guariment». La persona convidada per impartir les diverses xerrades que centraran l'en-

contre és el pare jesuïta Gabriel Vilanova, que sense ser membre actiu de la Renovació Carismàtica sempre ha mostrat el seu afecte i proximitat vers aquest corrent espiritual.

La 29a assemblea de la RCC a Catalunya s'iniciarà el dissabte 15 d'octubre a les 9.30 h amb l'acollida i la pregària de Laudes. Al llarg de tot el cap de setmana tindran lloc diverses ponències, espais per a l'adoració, xerrades de testimonis i cele-

bracions de l'Eucaristia. També tindrà un paper important la música, que anirà a càrrec del grup de joves *Jesús t'estimo*, de l'Hospitalet de Llobregat. «Hi haurà un ambient càlid—assegura Godina—, d'acolliment, pregària i intercessió.» El coordinador regional reconeix que per als qui no coneixen la RCC potser els pot resultar sorprenent, però «no fem altra cosa que no sigui pregar i intercedir pels germans a través de la imposició de mans». (S.G.)

P. E. Barcelona

El Seminari, un temps d'oportunitat

■ Inauguració del curs 2005-2006 al Seminari Conciliar de Barcelona

BARCELONA.— Amb el canvi de formadors com a principal novetat, el 29 de setembre passat es va inaugurar al Seminari Conciliar de Barcelona el curs 2005-2006. En companyia dels

tres bisbes titulars de la província eclesiàstica de Barcelona, una seixantena de seminaristes es van aplegar a l'edifici conciliar per iniciar una nova fase en la seva formació humana, intel·lectual,

espiritual i pastoral. Rostres somrients i il·lusionats omplien les estances del Seminari. Començava un nou curs i amb ell una etapa més en el seu itinerari vers el ministeri presbiteral.

Els bisbes van traslladar als seminaristes paraules d'ànim.

«Tot començament de curs ha de ser un moment d'esperança, d'il·lusió i d'empenta.» Amb aquestes paraules va iniciar Mn. Josep M. Turull, nou rector del Seminari Conciliar de Barcelona, l'acte d'inauguració del curs 2005-2006. «El Seminari és una oportunitat d'enriquiment per a tots —afegia Mn. Turull—, i una vida plena al Seminari serà el millor testimoni que podem donar per suscitar noves vocacions.» Al seu costat, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, assentia amb el cap. Com un pare davant dels seus fills, el prelat va convidar una vegada i una altra els seminaristes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa —aplegats tots ells al Seminari Conciliar de Barcelona—, a formar una «autèntica família».

Mons. Martínez Sistach va aprofitar la inauguració del nou curs per repassar amb cura les diverses dimensions que un seminarista ha de desenvolupar en el temps de Seminari: la formació humana, la intel·lectual, l'espiritual i la pastoral. Es va referir al Seminari com a «casa d'estudi i de pregària», un temps que cal aprofitar al màxim, perquè «tot el que no es faci ara, especialment pel que fa a l'estudi, després no es recupera». Tot això ho deia l'arquebisbe des de la seva pròpia experiència, amb anècdotes del seu pas pel Seminari que van aconseguir robar els somriures dels seminaristes.

En la primera trobada del curs amb els

he demanat pregar pels polítics i pel procés d'elaboració de l'Estatut, que és molt diferent.» L'arquebisbe va desglossar també alguns dels punts que en aquells moments l'amoïnaven més de l'Estatut. Va parlar de l'ensenyament, de l'avortament i de l'eutanàsia. «Tot està molt polititzat —va dir per acabar—, el problema el tenim a la societat, que està molt

futurs capellans, Mons. Martínez Sistach no va voler desaproveitar l'oportunitat de parlar d'un tema polèmic que a ell, personalment, li estava tocant viure de prop. Amb el nou Estatut de Catalunya encara per aprovar, el prelat va parlar de les manipulacions dels mitjans pel que fa a les seves declaracions. «Jo no he beneït res —explicava innocent—. Jo només

els altres dos bisbes de la província eclesiàstica de Barcelona, Mons. Agustí Cortès i Mons. Josep Àngel Saiz. Els embussos de trànsit d'entrada a Barcelona havien impedit que arribessin amb puntualitat. Tots dos es van sumar a les opinions de Mons. Martínez Sistach, a l'hora que van repartir paraules d'ànim per als seminaristes que iniciaven el curs 2005-2006, especialment als novinguts, que enguany són al voltant d'una desena. Els prelatos de les diòcesis sufragànies de Barcelona es van mostrar satisfets pel fet que no es trenqui la tradició del Seminari Conciliar tot i la desmembració de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Mons. Saiz, encara amarat per la forta experiència viscuda a Colònia durant la Jornada Mundial de la Joventut, va convidar els joves seminaristes a «viure intensament el temps privilegiat del Seminari». «Un temps de gràcia de Déu —afegia—, per pregar molt i per estudiar molt. Un temps per sentir-vos cridats i estimats per Nostre Senyor. Només així

La inauguració es va tancar amb la celebració de l'eucaristia.

dividida. Això dificulta el nostre treball eclesial perquè nosaltres hem de ser de tots. L'Església ha de portar a terme la seva missió amb independència de qui sigui al govern. L'important és confiar en el Senyor. Estem fent obra d'Església i li devem fidelitat a Jesucrist, encara que no ens entenguin.»

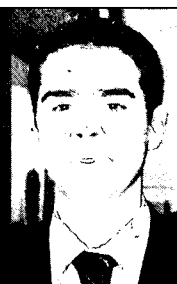
En el moment d'abordar aquests aspectes més controvertits de la vida política i eclesial catalana, van arribar al Seminari

sereu capaços de viure des d'una plenitud afectiva.»

L'acte d'inauguració del curs 2005-2006 al Seminari Conciliar de Barcelona es va tancar amb la celebració solemne de l'eucaristia, presidida per Mons. Martínez Sistach, i concelebrada per Mons. Cortès, Mons. Saiz, l'equip de formadors i un bon nombre de preveres de les tres diòcesis germanes.

Samuel Gutiérrez

**PAU RODRÍGUEZ
(19 ANYS)
COMENÇA AQUEST
CURS INTRODUCTORI
AL SEMINARI
CONCILIAR DE
BARCELONA**

«L'entrada al Seminari és un pas important»

—Com afrontes aquest primer curs al Seminari?

—Amb molta il·lusió, tot i que també amb una mica d'inquietud. És un pas important que faig confiant que és el que Déu vol per a mi. Començo, doncs, amb il·lusió i esperança una nova etapa de discerniment. Cal pregar molt i estar atent al que Déu em vulgui dir. —Què t'ha mogut a deixar-ho tot per Jesús?

—M'ha mogut, abans que res, el desig que té Déu de cridar-me. Això em fa venir moltes ganes de seguir Jesucrist i servir l'Església, sobretot a través del ministeri presbiteral.

—Què destaqués dels primers dies al Seminari?

—És un canvi important. Cal adaptar-se al dia a dia. De mica en mica vaig agafant els hàbits de llevar-me aviat, d'estudi, de pregària... És un procés que porto amb tranquil·litat, confiança i alegria. Quan confies en el Senyor Ell t'omple plenament. A més, el grup de seminaristes que comencem enguany és molt maco, som molt joves i hem connectat força bé. També he de dir que l'acollida, tant dels formadors com dels seminaristes més veterans, ha estat molt bona.

XI Jornades de formació i animació pastoral de la Delegació de Pobles i Comarques

GRANOLLERS/VILAFRANCA.— Amb el desig d'oferir una formació cristiana de qualitat i animar els assistents a començar un nou curs amb una il·lusió renovada, la Delegació diocesana de Pobles i Comarques, amb la col·laboració del CEP, organitzarà la segona quinzena d'octubre a Vilafraça del Penedès i Granollers diverses jornades de formació sota el títol *Fulls de ruta per a la salvació. Propostes originals del missatge cristià*. Mn. Joan Girbau, delegat episcopal de pobles i comarques

de Barcelona i Terrassa i responsable de Sant Feliu, explica que l'objectiu específic d'aquest any és «presentar quins són els missatges de salvació que ens donen els mitjans de comunicació, veure quin és el nucli del missatge de salvació cristià i veure com el podem oferir amb llenguatges d'avui».

Les XI Jornades de Formació i Animació Pastoral s'iniciaran aquest curs el 17 d'octubre a Vilafraça del Penedès, a la sala Mn. Vinyeta, de 21.30 a 23.00, amb una

xerrada de Francesc Grané, professor de la URL, sobre *Missatges de salvació de la cultura audiovisual*. Continuarà el 18 d'octubre amb Màxim Muñoz, provincial dels Missioners Claretians, i la ponència *El nucli del missatge cristià. Què és l'essencial, què és l'accessori?* El 19 d'octubre li tocarà el torn al germà marista Antoni Torrelles, que parlarà sobre *La Fe: parlem-ne i ens entendrem... (si Déu vol)*. L'última xerrada a Vilafraça tindrà lloc el dia 20, amb els testimonis de Lluís Foix, director

de *La Vanguardia Digital*, i Conxita Gómez, monja de Sant Benet de Montserrat.

Tancat el cicle de xerrades a Vilafraça, les Jornades es traslladaran del 24 al 27 d'octubre a Granollers, a la parròquia de Sant Esteve, on tindran lloc igualment de 21.30 a 23.00. Els ponents i els temes seran els mateixos tret d'un dels testimonis. En lloc de Lluís Foix serà Joan Majó, director general de la Corporació Catalana de Radiotelevisió, que en l'última sessió parlarà sobre *Un cristià al món de la política*. (C.C.)

Barcelona

Nou curs de l'Institut de Teologia Espiritual

■ Mons. Vives va defensar en la lliçó inaugural l'acció diplomàtica de l'Església en el desenvolupament social i polític del món

BARCELONA.— Presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, l'acte d'inauguració del nou curs de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona va estar marcat pel reconeixement a la tasca del Dr. Pere Farnés com a

director de l'Institut durant catorze anys. En el transcurs de l'acte, que va tenir lloc el 4 d'octubre a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, també es van lliurar els diplomes a alguns dels alumnes que van fer els seus estudis a distància.

La lliçó inaugural del curs de l'Institut de Teologia Espiritual va anar a càrrec de Mons. Joan Enric Vives.

L'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona és una institució docent de l'arquebisbat de Barcelona dedicada a l'estudi de la vida espiritual cristiana i a formar persones integrades en l'experiència espiritual d'una vida apostòlica. Les seves aules, obertes d'ençà del 1990, acullen laics, persones de vida consagrada i

preveres interessats a aprofundir en el patrimoni de l'espiritualitat cristiana i que vulguin una assimilació teològica dels seus continguts, així com donar un nou vigor a una vida cristiana segons l'Esperit.

«L'arxidiòcesi necessita aquest institut i la formació que ofereix. Sobretot els preveres i la seva missió d'acompanya-

ment espiritual. Considero molt necessari que hi hagi mestres de l'esperit. Enriqueixen l'Església. De la mateixa manera les parròquies i els moviments d'Església tenen en aquest institut una ajuda per aconseguir la perfecció cristiana.» Aquestes són algunes de les paraules amb què Mons. Martínez Sistach va voler

Mons. Martínez Sistach va lliurar la medalla honorífica al Dr. Pere Farnés.

agrair la tasca de tots aquells que van fer i fan possible la creació i el funcionament de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. Especialment, va agrair tants anys d'ensenyament, de treball i de dedicació del que va ser el seu director des del 1990 fins al 2004: el Dr. Pere Farnés. Com a gest simbòlic a la seva carrera, l'arquebisbe de Barcelona i president de l'entitat li va lliurar una medalla honorífica.

El paper de l'Església al món

Per a la lliçó inaugural del present curs 2005 i 2006 es va comptar amb la presència de Mons. Joan Enric Vives, que va fer una defensa de l'acció diplomàtica dels representants de l'Església en el desenvolupament social i polític del món. Justament, una part de la seva dissertació la va basar en la seva experiència pròpia com a bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra.

Per a Mons. Vives, cal valorar l'acció diplomàtica que fan els diferents nuncis i ambaixadors arreu del món al costat de governs, parlaments i fòrums internacionals de govern del món. Va fer en la seva ponència un repàs de la missió de l'Església al món, a la llum de la doctrina conciliar del Vaticà II, repassant la

constitució pastoral *Gaudium et spes*, quaranta anys després de la seva promulgació, i va voler aprofundir en una valoració més gran dels agents de la missió de l'Església al món i de la seva acció en diversos nivells.

Mons. Joan Enric Vives va tractar extensament el paper de la figura institucional del bisbe i copríncep a la llum de la Constitució andorrana del 1993. Va parlar de l'origen, de l'evolució, dels caràcters i de les peculiaritats del copríncep d'Andorra i, d'altra banda, també de l'exercici del càrrec a la llum de la doctrina de l'Església sobre la presència dels cristians i la seva acció al món.

Va sostenir una visió del món pluralista, caracteritzada per la presència de nombrosos grups religiosos, que fa que calgui tenir una actitud d'Església «oberta, disposada i moguda per la pròpia fe a col·laborar en la recerca de la solució dels principals problemes de cada moment».

En la part final de l'acte, Mons. Martínez Sistach va lliurar els diplomes en Teologia Espiritual a mitja dotzena d'alumnes que van cursar aquesta especialitat a distància.

Text i fotos: Consuelo Chaves

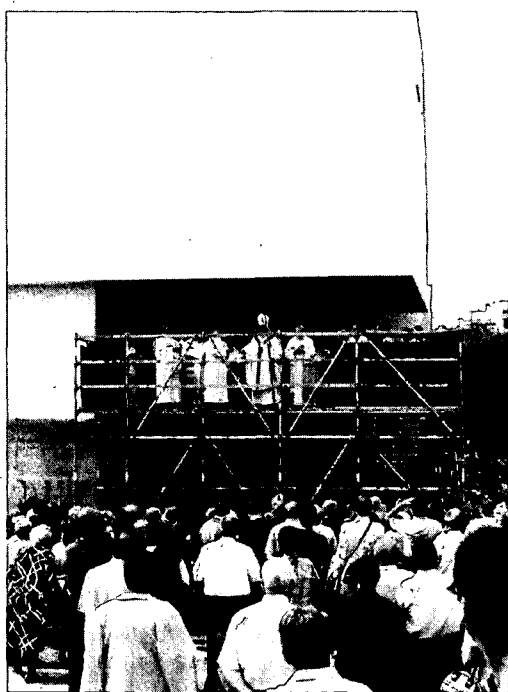
Mons. Martínez Sistach presideix la dedicació d'una nova església

BARCELONA.— El 25 de setembre passat es va inaugurar la nova església de la parròquia de Sant Bartomeu al barri de la Zona Franca de Barcelona. L'acte va ser presidit per Mons. Lluís Martínez Sistach, que va celebrar una Eucaristia multitudinària. Tots els feligresos del barri van voler acudir a l'estrena de la nova església, fruit d'un procés que es va iniciar l'any 2000. Aquell any la remodelació del barri va comportar la desaparició de l'edifici de l'església existent. L'Ajuntament i l'arquebisbat de Barcelona van acordar un nou emplaçament i l'obra es va encarregar a l'arquitecte Jaume Miret i Mas. Es va celebrar la benedicció i col·locació de la primera pedra el 2 de maig del 2003.

Va caldre esperar gairebé dos anys i cinc mesos perquè les portes s'obrisin. Així que el 25 de setembre passat va ser una cita obligada per a molts dels feligresos de la parròquia de Sant Bartomeu. Aquesta parròquia està formada majoritàriament per persones arribades a la dècada dels seixanta d'arreu de l'Estat espanyol i que, tal com va dir l'arquebisbe, fa 40 anys

que estan integrats a la societat barcelonina.

L'acte va començar amb una processó des de la porta de l'actual local fins a la nova església situada a uns 300 metres.

L'arquebisbe va lliurar les claus de la nova església al rector.

La comitiva va estar encapçalada per l'arquebisbe. Ningú no va poder entrar al nou temple fins que Mons. Martínez Sistach va lliurar les claus al rector. Aquest acte simbòlic es va produir al capdamunt de les escales encara provisionals que porten a l'entrada del temple i que alguns dels fidels més grans van tenir dificultats de pujar.

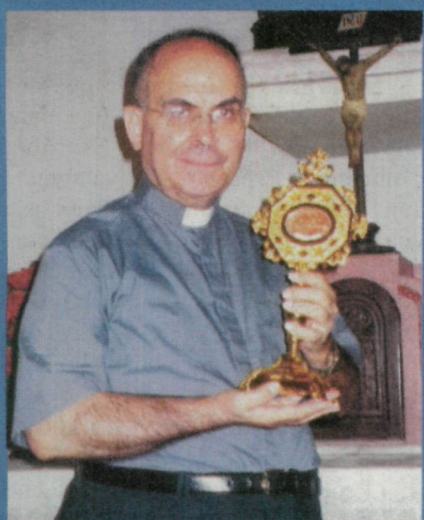
Ja a dins, l'arquebisbe va beneir les instal·lacions i els presents. «Us preguem, Senyor, que us digneu a santificar aquesta església i aquest altar, per fer-ne sempre un indret sant i una taula sempre parada per al sacrifici de Crist», va pregar Mons. Martínez Sistach, i va afegir, «que aquí ressoni l'ofrena feliç de la lloança i la veu dels homes s'uneixi al cant dels àngels i s'elevi fins a Vós una pregària constant per la salvació del món».

L'Eucaristia va acabar amb els Goigs a sant Bartomeu, patró de la parròquia. (C.Ch.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Mn. Carles Martí amb la relíquia de sant Faust d'Alguaire.

L'església d'Alguaire conserva una relíquia del sant

El poble d'Alguaire fa memòria cada any el 14 d'octubre del seu fill sant Faust. Ho fa al vespre, amb una missa solemne a la parròquia de Sant Serni, on té un altar dedicat. El rector, Mn. Carles Martí, ens explica com la devoció al patró és molt arrelada al poble: «El poble peregrina cada any a Buxanda i aquí a l'església d'Alguaire el seu altar sempre té ciris que hi cremen. Hi ha també cura de solemnitzar cada any la seva festa amb una Eucaristia ben solemne, amb el cant dels goigs i donant a venerar la seva relíquia. En acabar la celebració es beneeix el pa del sant i es reparteix entre els qui vénen a missa, com és costum de fer-ho el dia de la patrona, la Mare de Déu del Merli.»

L'Ajuntament d'Alguaire, juntament amb el Consell Parroquial, prepara l'agermanament entre les viles d'Alguaire i de Buxanda, unides per la devoció i la memòria a sant Faust llaurador i confessor.

Goigs a sant Faust, patrici i patró de la vila d'Alguaire (Fragment)

Puix sou Sant tan portentós
amb aquell qui en vós confia:
siau nostre empar i guia
oh Sant Faust molt gloriós.

En eixa sortosa vila
d'Alguaire en què vós nasquéreu
el baptisme sant rebéreu
per guanyar eterna vida;
puix que sou amant famós
del Senyor que tot ho cria.

La bèstia sens conductor
a Buxanda va arribar
I mansoi s'agenollà
perquè enterressin el cos
de l'Advocat pietós
per qui el Cel remei confia.

Siau nostre empar i guia
Oh Sant Faust molt gloriós.

Vista panoràmica de la vila d'Alguaire amb l'església de Sant Serni.

Al petit poble de Buxanda.

La tradició el presenta com a fill d'aquest poble del Segrià, on va néixer

Alguaire i Buxanda agermanats per la devoció a sant Faust

Dos pobles separats per més de 300 quilòmetres de distància es troben agermanats per la tradició i la devoció a sant Faust, llaurador i confessor. Són Alguaire i Bujanda o Buxanda, el primer a la comarca del Segrià, a Catalunya, i el segon al País Basc, a uns trenta quilòmetres d'Àlaba a la vall d'Arraya i comarca de Campezo.

La festa de Sant Faust se celebra a totes dues viles el 14 d'octubre i a totes dues se'n fa memòria, alhora que se'l venera com a patró i intercessor. Alguaire s'honora d'haver-ne estat el bressol, ja que es creu que és en aquesta vila on va néixer a principis del segle VII, mentre que al poble alabès de Buxanda custodien, en un sepulcre a l'església parroquial, el que asseguren que és el seu cos incorrupte.

De la vida de sant Faust, no en tenim dades irrefutables i documentalment constatades, però sí una sòlida, constant i idèntica tradició, ben arrelada i conservada tant a les terres de Lleida com a les contrades del País Basc.

Tot i això podem consultar la *Vida de sant Faust*, un llibre publicat l'any 1934 i escrit per l'arxiver de la seu metropolitana i primada de Tarragona, el Dr. Faust Cucurull, que com de ben segur podem intuir pel seu nom de pila, és fill d'Alguaire, concretament de can Perrera. Aquest canonge tarragoní i alguairenc de naixença, recull tota la tradició que envolta la vida i mort de sant Faust, el seu arrelat culte i devoció en aquelles contrades alabeses i a les nostres, resseguint l'antic *Còdex* de Buxanda.

D'una lectura acurada d'aquest llibre, així com d'altres aportacions com la lletra dels goigs dedicats a

Oli de l'església de Buxanda que representa la vida de sant Faust.

sant Faust o els llibrets del antics novenaris, podem extreure les dades biogràfiques d'aquest singular sant, patró d'aquests dues viles, pagès o llaurador de professió i considerat confessor —el que confessa i proclama la fe— i no màrtir.

Nascut a Alguaire, sembla que als inicis del segle VII

era admirat pel seu testimoni. Havent emprès pelegrinar, el transportava va ser assassinat i captiu, seria venut com a esclau a una altra terra. La seva incansable fe a fruit la conversió del seu poble, una vegada aconseguida. L'amo convers i batejat viuria el nostre sant, per la penitència. Propera la seva mort, la seva cavalleria i a l'últim em deixareu.»

Així ho van fer, com a cavalleria, diuen que va travessar els regnes d'Àlaba fins a arribar al País Basc on finalment es va aturar allà encara reposa.

Molt proper a Buxanda diu la tradició que va parar sant Faust. Així ho retransmet el Font del Sant, d'on, segons la tradició, per primera vegada que va ser assedegada, amb una de les fonts de la vila. L'església parroquial de Buxanda és l'única dedicada a Sant Faust.

Conta també la tradició que als peus de la roca on es troba aquesta va fer tres genuflexions el poble, la darrera a l'actual avui tres creus donen fe

a només hi viuen 25 persones.

er el segle VII

a,

st

moni i per la seva vida cristiana. atge a Terra Santa, el vaixell que saltat pels sarraïns. Empresonat a esclau, per tal de treballar a la oració a Déu Pare va donar com u amo i el seu retorn a Alguaire, la seva llibertat, acompanyat de el mateix Faust. Pocs anys més ho faria amb fama de santedat, l'conreu de les terres, l'oració i seva mort i en ser preguntat pels a que fos enterrat el seu cos, els l'haver mort, poseu-me damunt ndret on Déu la condueixi, allí

olint la seva darrera voluntat. La guiada per la providència, va ragó, de Navarra i de Castilla, sc, al poble alabès de Buxanda, r. Allí va ser deixat el seu cos i

da hi ha el poble d'Acin, per on ssar la cavalleria amb el cos de orda encara avui l'anomenada ons expliquen, va brollar aigua n la cavalleria amb el sant cos, les seves potes va gratar la terra. Acin, en memòria d'aquest fet, nt Faust d'Alguaire.

ció que en arribar la cavalleria roba situat el poble de Buxanda, lexions en tres indrets diferents ndret on hi ha l'església. Encara d'aquest fet.

Text i fotos:
Jordi Curcó i Pueyo

El cos es conserva incorrupte a l'església de Buxanda

Quan arribem a Buxanda el primer que crida l'atenció és que es tracta d'un poble molt petit, actualment només té 25 habitants. El seu traçat urbanístic és molt simple: un carrer principal i gairebé únic i una petita plaça davant de l'església que porta el nom de plaça de Sant Faust, amb tot el que això ens vol ja indicar.

Anem a l'encontre de la casa que té cura de l'església, per demanar-los que vulguin acompanyar-nos a veure sant Faust. Tere Alda ens hi acompanya ben gustosament i més encara quan es tracta d'acompanyar-hi uns lleidatans. «Ja hi estem acostumats, cada dia tenim gent que ve a veure el sant. Tota la comarca és molt devota de sant Faust i, tot i que aquí al poble som pocs, els diumenges s'omple l'església de gent que ve de tota la comarca i de més enllà. També vénen els d'Alguaire cada primer diumenge de juliol, amb dos o tres autocars. Fem una processó amb la imatge reliquiari del sant i després la missa a l'església, amb ofrenes. Al final passa tot hom a venerar el cos incorrupte del seu fill sant», explica la Tere, tot afegint que també hi van en peregrinació cada any els pobles de Rosselló i d'Almenar.

A l'atri de l'església i abans d'entrar a l'interior ens deturem per llegir una làpida, on diu: «En memoria y ratificación de la firma de la concordia entre los pueblos de Bujanda, Antoñana, Corres y San Ramon de Campezo, honrando a San Fausto labrador a quien eligen y toman por su protector y abogado en todas sus necesidades espirituales y temporales, en el 250 aniversario de la misma. Bujanda, 3 d'octubre de 1999.»

Alguaire hi va peregrinar per primera vegada el 1933

Ja a dins ens trobem una placa commemorativa que recorda la primera peregrinació d'Alguaire a Buxanda, que va tenir lloc el

21 d'agost del 1933, col·locada vora un quadre pintat a l'oli amb la imatge del sant i escenes de la seva vida i del miraculós trasllat del seu cos d'Alguaire a Buxanda.

L'església, de la mateixa manera que el poble, és de petites dimensions, però molt digna i ben cuidada. Hi copsem des del primer moment que al seu interior hi ha quelcom de singular, que la fa distinta, ja que, sense ser-ho de dret, és de fet un santuari on es venera el cos incorrupte d'un sant.

Ens apropem fins al prebisteri. Al lateral dret trobem un petit altar policromat del segle

rostre i els peus, però la seva contemplació no ens deixa indiferent, ans al contrari, la impressió és ben certa.

Tere Aldea ens explica com molts recent casats dels pobles propers i de tota la comarca vénen a visitar sant Faust «per demanar-li que puguin tenir fills i, quan els tenen, els porten per passar-los pel sepulcre. També li demanem per les collites i perquè ploqui. Enguany amb el problema de la sequera ha vingut molta gent de tota la muntanya alabesa», explica amb entusiasme i vehemència.

Certament es pot constatar que el que ens expliquen és cert, ja que fins i tot el Club Ciclista d'Alguaire va peregrinar a Buxanda en bicicleta els dies 21, 22 i 23 d'abril del 2000, «amb motiu de la primera sortida ciclista per etapes Alguaire-Buxanda, Catalunya-Euskadi, contribuint a honrar la tradició de sant Faust i a enfortir els llaços d'amistat entre els pobles», segons es pot llegir en una altra placa que recorda aquesta fita.

La Tere fa memòria dels pobles que fan pelegrinatges i de les diades més concorregudes, com l'anomenada Llanada, que té lloc cada tercer dissabte de setembre, amb l'arribada de gent de deu pobles de la comarca o les peregrinacions dels cinc pobles que conformen la comarca del Campezo.

Antigament el sepulcre del sant s'obria a la veneració pública dels fidels el 24 d'abril, dia de Sant Marc, i es tornava a tancar el dia de Corpus, si bé tornava a obrir-se amb motiu de la Llanada o per la seva festa, el 14 d'octubre.

A sobre del sepulcre, emmarcat en un quadre, podem llegir un pergamí amb indulgències concedides l'any 1885 pel bisbe García López de Mezquia a tots aquells que amb fe i devoció venerin sant Faust d'Alguaire a l'església de la Degollació de Sant Joan a Buxanda.

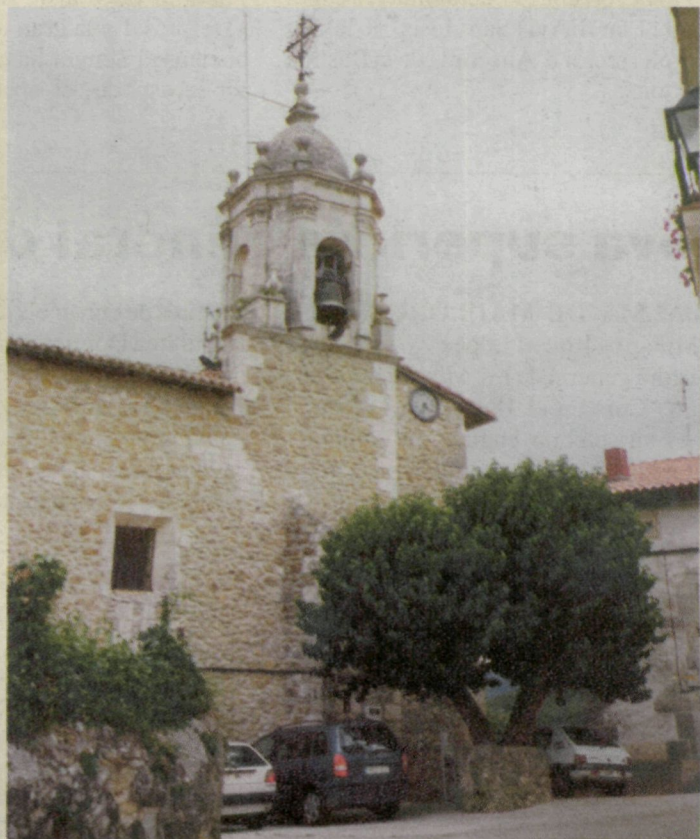
Sepulcre on es conserva el cos incorrupte de sant Faust.

xvi, amb la imatge de sant Faust i els atributs que el distingeixen: l'argolla al coll i les cadenes, símbol d'haver estat captiu pels sarraïns; l'aixada, com a llaurador, i el llibre dels evangelis a la mà dreta, com a confessor de la fe.

Vora l'altar del sant observem el seu sepulcre, construït l'any 1614 i protegit amb una reixa. La nostra cicerone posa les claus en una mena de bagul de fusta, aixeca la tapa i deixa al descobert el cos incorrupte de sant Faust d'Alguaire. «Està cobert amb set mantells de seda, brodats amb or», ens explica. Certament, del cos només són visibles el

Altar amb la imatge de sant Faust a Buxanda (segle XVI).

La petita església parroquial de Buxanda, dedicada a la degollació de sant Joan.

Urgell

La mort de Mn. Ramon Vilardell causa un fort impacte

■ El vicari judicial va ser acomiadat per nombrosos fidels en una missa exequial presidida pel bisbe Joan Enric Vives

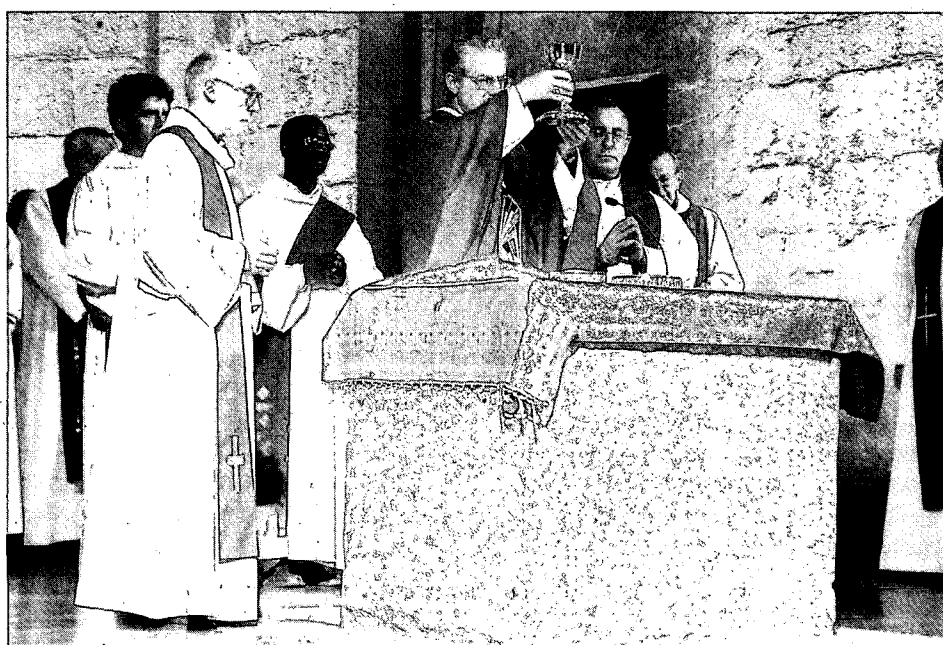
LA SEU D'URGELL.— La mort de Mn. Ramon Vilardell en accident de trànsit, el 28 de setembre passat, ha resultat un cop per a la diòcesi d'Urgell. Havia passat bona part de la seva vida vinculat a tasques de responsabilitat dins de la Cúria i en l'actualitat ocupava el càrrec

de vicari judicial. La missa exequial va aplegar nombrosos representants de diferents bisbats de Catalunya, i també representants polítics de la comarca i d'Andorra, a més d'una gran quantitat de feligresos i de laics que havien conegut de prop el prevere.

La diòcesi d'Urgell ha lamentat profundament la mort de Mn. Ramon Vilardell, vicari judicial d'Urgell, en un accident de trànsit a la N-145, entre la Seu d'Urgell i Andorra. Havia participat en una de les activitats organitzades per celebrar la Setmana de la Gent Gran a la Seu d'Urgell, al monestir de Sant Serni de Tavèrnoles, al terme d'Anserall, en la seva qualitat de consiliari de Vida Creixent (organització catòlica formada per gent gran) i també com a rector de la parròquia. En el moment de la seva mort es dirigia a un restaurant proper, per participar en un dinar de germanor, amb totes les entitats d'avis de la comarca.

La seva és una pèrdua sensible per al bisbat d'Urgell. Mn. Vilardell havia desenvolupat durant la seva dilatada vida pastoral diversos càrrecs dins de la Cúria, entre ells, el de vicari general en el període situat entre el 1981 i el 2003. Va exercir també els càrrecs de delegat diocesà d'Apostolador Seglar, consiliari dels homes i dones d'Acció Catòlica i de la Junta Diocesana, delegat d'Immigració i consiliari de Càritas Diocesana (1969), secretari notari del Tribunal Eclesiàstic i agent de precs de la Seu Apostòlica (1974), delegat diocesà d'Apostolat Familiar i provisor de la diòcesi (1979).

Va ser nomenat canonge de la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell el 1993 i el 2003 consiliari diocesà de l'Associació Vida Creixent. A l'actualitat era capellà de la Llar d'Avis Sant Josep de la Seu d'Urgell i rector d'Anserall i de la Bastida d'Hortons.

El prelat va presidir la missa exequial.

Missa exequial

Mons. Joan-Enric Vives va presidir la missa exequial a la catedral de Santa Maria d'Urgell glossant el pas de la vida com un pelegrinatge i recordant als presents que les coses que fem al món terrenal i que ens apressen només són el camí cap al transcendent.

Durant l'homilia, Mons. Vives va parlar a la multitud d'assistents al funeral de l'actitud de trànsit amb què cal viure: «Després d'una gran festa joiosa amb els ancians el Senyor ha cridat de cop, sense fer-se esperar, el nostre germà i ens fa

adonar de la veracitat i l'autenticitat de les paraules de Jesús: "Vetlleu, estigueu a punt pel moment en què el Senyor us cridi".»

El bisbe d'Urgell va destacar el caràcter treballador del prevere i va assenyalar que «les paraules de l'Evangeli ens fan descobrir el dolor de les separacions, sobretot si són tan sobtades com aquesta. (...) Aquí deixem les obres bones que hi fem. Donem avui el darrer adéu a un gran mossèn del nostre bisbat d'Urgell, un home que ha treballat molt en llocs de responsabilitat, amb el seu criteri, amb el seu parer, amb el seu ben fer, amb límits

Al servei de la diòcesi

Mn. Vilardell havia nascut al poble solsonenc de Madrona el 1934. Va estudiar al Seminari de Solsona i al d'Urgell, i va completar els seus estudis a la Universitat Gregoriana de Roma, on va obtenir la llicenciatura en Teologia. Posteriorment es va llicenciar en Dret Canònic a la Universitat Pontifícia de Salamanca. Va ser ordenat a Roma el 19 de març del 1959.

com tots posem, però també amb tota la seva intel·ligència, sentit pastoral i amor a les persones».

Molts companys d'arreu

La cerimònia, a més de ser seguida per una gran quantitat de persones de la Seu d'Urgell i de la comarca, va ser concelebrada per una gran quantitat de preveres que van assistir en representació d'altres bisbats de Catalunya i del mateix bisbat, que es van desplaçar des dels punts més allunyats de la diòcesi.

M. C. Orduña

MALLORCA

Nova superiora general de les Missioneres dels Sagrats Cors

PALMA DE MALLORCA.— Elsie-Milagros Robert López va ser elegida superiora general de les Missioneres dels Sagrats Cors en el 18è Capítol General que es va celebrar enguany a Palma de Mallorca. Nascuda a Bayamón (Puerto Rico), va arribar a Catalunya l'any 1966.

Després de cursar els anys de noviciat a la República Dominicana i a Palma, va estudiar la llicenciatura de Psicologia a la Universitat de Barcelona i Teologia a la Facultat de Sant Cugat del Vallès.

Durant aquests anys ha treballat al servei de la congregació i de l'Església

com a formadora de catequistes a la diòcesi de Vic. Ha estat membre del Secretariat de Catequesi de l'arxiprestat Ter-Collacabra, membre del SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi) i profesora de l'Escola d'Estiu de Catequesi de Vic i col·laboradora de la revista *Catequesi*.

Paral·lelament, ha treballat a l'escola Sagrats Cors de Torelló fent de psicòloga, professora, directora i titular del centre. Al llarg d'aquests anys ha estat nomenada superiora delegada de Catalunya, membre i vicària del Consell General de les Missioneres dels Sagrats Cors. (C.C.)

«E

stimats fills! Us crido en l'amor: convertiu-vos, encara que estigueu lluny del meu cor. No ho oblideu: jo sóc la vostra mare i sento dolor per cadascun dels que esteu lluny del meu cor, però no us deixo sols. Crec que podeu abandonar el camí del pecat i decidir-vos per la santedat. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de setembre del 2005

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Tortosa

Inauguració del curs del Seminari Diocesà

■ En la lliçó inaugural Mons. Josep-Maria Tomàs va parlar de l'ensenyament religiós a l'escola

TORTOSA.— El 21 de setembre, solemnitat de sant Mateu evangelista, es va inaugurar el curs acadèmic del Seminari Diocesà. L'estructura tradicional (claustre de professors, missa de l'Esperit Sant, jurament de fidelitat a l'Església i lliçó inaugural) va donar a l'acte el relleu i la solemnitat que es mereix.

A la reunió d'inici de curs hi havia convocats els professors del Seminari aquest curs 2005-2006. Es van veure algunes cares noves i joves per la jubilació d'alguns professors que durant molts anys han servit d'una manera eficaç a la formació dels qui van ser seminaristes d'aquesta institució i que ara són sacerdots de la diòcesi tortosina. La distribució de l'horari, que s'amplia a cinc hores lectives cada dia, i la configuració del calendari del curs van ser les dues temàtiques que van centrar la reunió.

La missa de l'Esperit Sant va ser presidida per Mons. Xavier Salinas i concelebrada pels professors sacerdots i altres mossens que pel seu càrrec o missió estan al servei del Seminari. També hi van assistir familiars dels seminaristes, el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Tortosa, els responsables del Col·legi Diocesà Sagrada Família i de la residència d'estudiants Adrià VI, i altres fidels que sempre mostren el seu afecte i ajuda als seminaristes. El bisbe va centrar l'homilia en la figura i la missió de sant Mateu, que és model i imatge del que un sacerdot ha d'intentar viure i transmetre en els nostres temps.

El jurament de fidelitat a l'Església davant de Mons. Xavier Salinas, amb la professió de fe, es va fer amb la senzillesa i la solemnitat que transmet l'actè en si i la bellesa inigualable de la Capella Major del Seminari tortosí.

A l'Aula Magna del Seminari, coneguda com a Aula Tarancón, va llegir la lliçó inaugural el professor de Pastoral del Seminari i vicari general

La Capella Major del Seminari tortosí va acollir la celebració.

des de la famosa Constitució del 1812. La segona part va respondre a la pregunta de per què l'educació religiosa escolar. I ho va fer des de dues vessants: per la naturalesa i fi de l'escola, transmetre sabers, també el saber religiós, i per poder realitzar en veritat allò que la persona necessita, la formació integral.

En la darrera part Mons. Tomàs demanava per a l'ensenyament un pacte d'estat que donés una estabilitat a l'ensenyament i evités el canvi tan freqüent en l'estructura d'aquesta eina de l'educació i formació dels nostres nens i joves. Demanava el seu lloc per a l'assignatura de religió, aportava dades concretes sobre les peticions actuals dels pares perquè els seus fills facin religió i també portava a la palestra opinions de polítics i

d'homes d'Estat que, sense ser practicants, demanen per a l'assignatura de religió un lloc en el currículum per tal de no deixar les generacions futures en una gran ignorància sobre tants monuments i obres d'art que ens envolten.

En acabar, el rector del Seminari, Mn. Carles Garcia Talarn, va agrair la lliçó del professor de pastoral i va animar a viure el curs amb esperança, perquè encara que enguany no hi ha entrat cap

seminarista nou els vuit que hi ha estan il·lusionats. Com que qui té la història a les seves mans és el Senyor de la vinya, ell farà que les vocacions sacerdotals continuïn alimentant el nostre Seminari. Mons. Xavier Salinas va donar el curs per inaugurat i l'endemà, 22 de setembre, es van començar les classes lectives amb normalitat.

Víctor-Manuel Cardona

Professió religiosa de Germanes de la Consolació

TORTOSA.— El diumenge 25 de setembre a la casa mare de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació dues joves, Beatriz i Virginia, emetien els vots temporals de castedat, de pobresa i d'obediència per seguir Jesucrist segons el carisma de la congregació de les germanes fundades per santa Maria Rosa Molas i Vallvé.

Un sol radiant va encetar el dia després d'una nit freda. Semblava que l'alegria que es respirava al noviciat i a la casa mare de les Germanes de la Consolació per la professió de Beatriz i Virginia també la volia compartir la naturalesa. Una alegria pel do que Déu continua fent: cridant molts joves a seguir-lo en el camí de la vida consagrada al servei del Regne i dels germans.

Beatriz Alcón Carrasco és una jove castellonenca que havia acabat la carrera d'infermeria i que treballava en el seu ofici. La seva pertinença al grup del voluntariat que van fundar i que dirigeixen les Germanes de la Consolació a l'Hospital Provincial de Castelló va donar-li a conèixer en profunditat la vida religiosa en el carisma de la consolació. En aquest clima i per mitjà de diferents experiències i amb l'acompanyament de persones que ja han recorregut aquest camí, va sentir la crida de Déu a consagrar-se en la professió dels vots religiosos.

Virginia Barea Cobo és una jove andalusa d'Úbeda, Jaén, la terra de les olives tan cantada per Miguel Hernández. Des de molt jove ella freqüentava el grup del COM (Consolació per al Món) de la seva ciutat natal. En acabar els estudis mitjans entra a la universitat i es decideix per la biologia, d'acord amb l'àmbit d'estudis que s'havia preparat al Batxillerat, encara que el cuquet de la vocació ja l'anava furgant. En acabar el primer curs d'estudis universitaris ja no pot entretenir la crida i truca a la porta del noviciat per entrar i consagrar-se en la vocació religiosa.

En un primer any la germana provincial decideix enviar-les a Huelva, on tenen una casa amb germanes preparades per acompanyar i ajudar els primers passos de les noves vocacions a la vida religiosa de la consolació. El segon any Beatriz és enviada a Saragossa, a la casa que té la congregació per hostatjar els pares de les germanes, i Virginia va a Sevilla, a una

immensa residència d'ancians que dirigeixen les germanes.

Després ve el pas al noviciat. Dos anys dels quals el primer el passen a Tortosa i el segon —per trasllat de la comunitat noviciat—, a Granada. És el temps intens de la formació humana, espiritual i intel·lectual. Formació que abundarà en la vida comunitària i en el carisma propi en què volen viure els vots de pobresa, de castedat i d'obediència.

En acabar aquest camí, el dia 25 de setembre va arribar el moment de fer el pas de la consagració temporal. El lloc sempre és la capella de la casa mare que té la congregació a Jesús, Tortosa. En el marc d'una celebració eucarística presidida pel P. Pascual Gil, provincial dels Carmelites Descalços i concelebrada per tres sacerdots tortosins, Mn. Enrique Aymerich, Mn. Joaquim Blanch i Mn. Francisco Garcia, van emetre davant de la provincial d'Espanya sud i amb el suport de la pregària de tota la comunitat reunida, tant de la Plana

Beatriz Alcón i Virginia Barea van fer un pas molt important en la seva vida.

de Castelló com d'Andalusia, els vots temporals que li són propis a la vida consagrada en la professió religiosa.

L'homilia del P. Pascual es va centrar en la fonamentació cristològica del vots religiosos. En Crist cast, pobre i obediència és on es fonamenta la vida i l'estil dels religiosos i religioses que en aquest camí es consagren al Senyor. I ho va concretar en l'estil de vida de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació parlant del sentit de la casa mare que acollia la cerimònia, ja que s'hi troba l'origen de la Congregació.

Els cants del cor de la comunitat noviciat de la congregació i el suport de veus i instruments del grup Consolació de l'Hospital Provincial de Castelló de la Plana van donar un relleu festiu i d'entranyable pregària a la festa de la professió. (V.M.C.)

El tema de la religió va centrar la lliçó inaugural.

de la diòcesi, Mons. Josep-Maria Tomàs. L'ensenyament religiós escolar. L'ahir, l'avui i el demà va ser el títol de la ponència. El conferenciant ha estat més de 25 anys delegat diocesà d'Ensenyament i això li ha donat un gran bagatge que va exposar en aquesta lliçó magistral.

En la primera part va recollir dades sobre la matèria de religió en les diferents constitucions i reglaments d'ensenyament del govern espanyol

Girona

«Cal una integració més gran dels laics i dels religiosos en la vida de les parròquies»

■ Mn. Lluís Suñer, vicari general del bisbat de Girona

Un dels objectius pastorals de la diòcesi, com va recordar el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, l'1 de setembre passat a l'acte d'inici de curs, és el de l'agrupació de parròquies. Hem parlat amb Mn. Lluís Suñer, vicari general del bisbat de Girona, per conèixer amb més profunditat l'abast d'aquest projecte.

—Mn. Lluís, què vol dir agrupació de parròquies?

—Trobar uns criteris i una manera de fer perquè un grup de parròquies veïnes treballi conjuntament i puguin oferir uns serveis d'acollida i d'acompanyament més bons. Per exemple, en la catequesi: és molt diferent que cada parròquia ofereixi una catequesi pel seu compte que no pas que un conjunt de parròquies presentin un pla de catequesi amb objectius i mètodes conjunts, que els catequistes es preparin conjuntament, que els infants o joves de tant en tant puguin trobar-se amb els de les parròquies veïnes... I quan parlem de catequesi podem dir el mateix d'oferir un despatx parroquial conjunt, o que els horaris de misses o d'altres celebracions siguin més compatibles, o que els serveis de Càritas o el Servei de Preparació al Matrimoni estiguin coordinats...

—Què demana aquesta iniciativa?

—Essencialment dues coses. La primera és una integració més gran dels laics i dels religiosos en la vida de les parròquies, tant en els òrgans de decisió com en els diferents serveis. Tots ens hem de sentir responsables i servidors. És per aquest motiu que aquest projecte d'agrupació de

parròquies va lligat a un pla del laïcat que ajudi i doni pistes perquè s'oferixin possibilitats de formació i d'intercanvi d'experiències.

—I la segona?

—La segona ve formulada en el directori de parròquies, que és un document que assenyalava els grans trets marcats pel Concili Provincial Tarraconense quan diu que cal «un canvi en la manera de ser rector i de fer-ne». En aquesta hora de profunda mutació social i eclesial, hem de deixar que l'Esperit Sant generi en nosaltres una renovada experiència cristiana que es tradueixi en noves maneres d'ajudar a iniciar el procés a la fe, de pregar, de treballar pastoralment, d'apropar-nos als pobres, de servir la societat, d'acollir els immigrants... I tot això demana una conversió de cor i de maneres de fer.

—Així doncs, els grans protagonistes d'aquest procés d'agrupació són els laics de les parròquies i els capellans?

—No, no. El gran protagonista és l'Esperit Sant. És ell qui ens dona el coratge per viure aquest procés des d'un profund arrelament a Jesucrist. És Ell qui regenera la vida de l'Església.

—Això ens ho recordava el bisbe a

Carles Sánchez i Mn. Lluís Suñer, en un moment de l'entrevista.

l'inici del curs pastoral.

—Exactament. Ell ens recordava que «l'agrupació de parròquies i el pla pastoral del laïcat demanen una espiritualitat que l'inspire i sostingui. Sense aquesta espiritualitat tot es podria reduir a un simple voluntarisme o a un organigrama funcional sense ànima».

—Totes les agrupacions van al mateix ritme?

—No, ni de bon tros. És un procés que demana temps, tenir molt present la situació de cada indret, informar molt i dialogar encara més.

—De vegades s'ha dit des de certs grups eclesials que des del bisbat sou poc dialogants.

—Certament, en l'art del diàleg sem-

pre som uns principiants però creu-me que no hi falten esforços per part del bisbe i dels seus col·laboradors. No crec que mai hàgim tancat la porta a ningú per parlar i per trobar camins per fer més evangèlica la nostra Església. Ara, dialogar no vol pas dir fer el que vull o el que m'agrada sinó tenir nous elements per prendre una decisió o un discerniment més d'acord amb els criteris diocesans.

Crec que un dels problemes actuals, i no em refereixo només al món religiós, és que ens deixem moure massa per les emocions i els sentiments i no tant per les conviccions que marquen els nostres compromisos contrets a favor del bé comú.

Carles Sánchez

Trobada diocesana de Fe i Llum

CENTENYS.— El 25 de setembre va tenir lloc a Centenys (Pla de l'Estant) la Trobada diocesana de Fe i Llum, amb el lema «Un any per la pau».

Fe i Llum és un moviment cristià internacional format per petites comunitats (més de 1.400) esteses per 80 països dels cinc continents. Es tracta que persones amb una discapacitat mental, acompanyats pels seus pares, familiars i amics, comparteixin la seva fe i el seu temps.

La diada va començar amb una benvinguda molt divertida. Seguidament, es va realitzar una gimcana pel poble; la finalitat era aconseguir unes lletres on es podia formar el lema del Carnet de Ruta d'aquest any: «Un any per la pau».

El Carnet de Ruta és un petit quadern on es marquen les reflexions de la trobada de cada mes i que totes les comunitats, d'arreu del món, segueixen. Tot seguit els pares, les mares i els amics van poder veure un *power point* de l'esperit de Fe i Llum, els seus objectius i les activitats que es fan. D'altra banda, els nois i les noies amb discapacitat i els amics van preparar una petita actuació. Cada comunitat o grup actuava amb diferents activitats davant dels altres compartint una estona molt agradable. Després d'un bon

Els assistents van compartir una estona molt agradable.

dinar de germanor, i amb acompanyament de guitarres, es va cantar i ballar. Finalment es va celebrar l'Eucaristia.

Un moviment internacional

Les comunitats de Fe i Llum són comunitats on els seus membres es troben regularment i creen entre ells vincles cada vegada més profunds, per compartir les pròpies dificultats i esperances. Les

comunitats es reuneixen un cop al mes per tal de portar el pes d'uns i d'altres, d'animar-se i de respondre a les necessitats de cadascú.

A Girona, aquest moviment està molt consolidat, hi ha quatre comunitats: Acolliment i Amistat de Girona i la Vall del Llémena, El Pou de Germans Sàbat, Les Gavines de Banyoles i Natzeret de Vila Roja. I dos grups en formació: Els Volcans d'Olot i el de Blanes i Tordera. (C.S.)

XXIV Assemblea de Pastoral de Turisme

GIRONA.— Del 18 al 20 d'octubre la ciutat de Girona acollirà la XXIV Assemblea de Pastoral de Turisme d'àmbit estatal amb el lema «El turisme: expectatives pastorals de futur». Convocada per la Comissió Episcopal de Pastoral i el Departament de Pastoral del Turisme de la Conferència Episcopal Espanyola, l'assemblea que se celebrarà a Girona tindrà com a tema estrella la participació dels seglars en la Pastoral del Turisme, tal com explica Salvador Batalla, director del Departament de Pastoral del Turisme i Santuaris de la CEE. «Un altre tema que suggerim», explica, «és estudiar com les persones i les famílies de segona residència o els turistes nacionals i estrangers els integrem a la nostra comunitat autòctona i a la comunió eclesial».

L'assemblea, a la qual estan convocats els delegats diocesans de Pastoral de Turisme, els rectors de zones turístiques i els professionals de l'hoteleria i del turisme, acabarà el 20 d'octubre amb l'Eucaristia que Mons. Carles Soler, bisbe de Girona, presidirà a la Col·legiata de Sant Feliu. (C.C.)

Lleida

Visita pastoral de Mons. Ciuraneta a la Ribagorça

■ El prelat anuncia la pròxima ordenació d'un diaca permanent

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va acabar el diumenge 11 de setembre la seva visita pastoral a l'arxiprestat de la Ribagorça. Iniciada el dia 9, la visita va tenir com a pròleg la seva estada als

pobles que conformen l'anomenada Terreta, tot assistint a una trobada organitzada a la Torre de Tamúrcia, on va participar en un dinar de germanor i va presidir la missa de Festa Major.

Mons. Ciuraneta va residir durant aquests dies a la rectoria del Pont de Suert, des d'on va visitar les parròquies de Vilaller, Sennet, Llesp, Malpàs i Pinyana. En tots els pobles va presidir l'Eucaristia, va anar a portar la comunió als malalts i es va trobar amb els consells parroquials, moviments, grups i fidels, mentre compartia tertúlies i trobades amb la gent dels pobles que visitava.

Una Eucaristia presidida pel bisbe Ciuraneta i concelebrada amb el rector i l'arxiprest, Mn. Daniel Gómez, a l'església nova del Pont de Suert i la trobada amb els grups parroquials (Càritas, Mans Unides, Catequistes i Cor parroquial) va posar el punt final a la visita pastoral. Mn. Daniel Gómez l'ha qualificada de molt senzilla i càlida, amb molt bona acollida del bisbe per part de tothom i viscuda pels fidels amb molta intensitat i emoció.

El rector també ha assenyalat com a molt fructífera la trobada del bisbe amb la resta de preveres que

El bisbe Ciuraneta amb els veïns de Malpàs, un dels pobles visitats.

col·laboren amb la pastoral de l'arxiprestat. D'algunes parròquies, com és el cas d'Aguiro, se n'ocupa Mn. Lluís Martínez, rector de Senterada, poble que pertany a la diòcesi de la Seu d'Urgell; mentre que el poble d'Areny l'atén Mn. Alberto Blanco, que és de la diòcesi de Barbastro-Montsó. Durant la seva estada a la Ribagorça el bisbe Ciuraneta va estar acompanyat, a més, per membres del Seminari del Poble

de Déu. Mons. Ciuraneta, abans de tornar a Lleida, va anunciar públicament la propera ordenació de diaca permanent de Josep Vicent, Josevi, de 32 anys, originari de Betxí (Castelló de la Plana). Membre del Seminari del Poble de Déu, és professor de Religió a l'Institut del Pont i treballa en la pastoral de l'arxiprestat de la Ribagorça.

Jordi Curcó

La Tarraconense recolza el bisbe de Lleida en l'afer del Diocesà

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha rebut el suport de la Conferència Episcopal Tarraconense durant la reunió ordinària celebrada el dimecres 5 d'octubre.

Mons. Ciuraneta va informar els bisbes de Catalunya del contingut del decret de la Congregació per als Bisbes, referent a la propietat d'algunes peces del fons artístic del Museu Diocesà de Lleida, i els va explicar el procediment a seguir en el futur. Els bisbes van prendre l'acord unànim de donar suport a Mons. Ciuraneta en aquest assumpte que afecta la seva diòcesi.

L'endemà, 6 d'octubre, va tenir lloc a la seu dels serveis territorials del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya a Lleida la reunió extraordinària del Consorci del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, presidida per la consellera de Cultura, Caterina Mieras. Mons. Ciuraneta va comunicar formalment al Plenari del Consorci el decret que la Congregació de Bisbes li va remetre el dia 20 de setembre. El Plenari, havent analitzat el contingut del decret, els informes fets pels juristes de cadascuna de les institucions que el conformen i els emesos per especialistes externs, va fer públic el següent comunicat:

«El bisbe de Lleida sol·licitarà del Departament de Cultura de la Generalitat la preceptiva autorització que estableix l'art. 45.1 de la Llei del Patrimoni Cultural Català per tal de donar compliment al que disposa el Decret.

»El Plenari del Consorci demana al Departament de Cultura de la Generalitat que porti a terme les actuacions necessàries, mitjançant els procediments legalment previstos.

»No obstant això, el bisbe ha anunciat al Consorci que els seus assessors legals estan analitzant la possibilitat de continuar la via jurisdiccional canònica.»

La consellera de Cultura ha manifestat públicament el seu suport a les actuacions del bisbe Ciuraneta en la defensa de la unitat del fons del Museu Diocesà de Lleida. (J.C.)

El bisbe presideix l'Eucaristia a l'ermita de Grenyana

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, va presidir enguany l'Eucaristia de l'aplec a l'ermita de la Mare de Déu de Grenyana, a l'Horta de Lleida, tot commemorant alhora la festa de les maredeus trobades. És tradició a Lleida celebrar la festa de les seves dues advocacions marianes més entranyables, Butsènit i Grenyana, els diumenges posteriors a la festa del 8 de setembre.

El primer aplec és el de Butsènit, que va tenir lloc el diumenge 11 de setembre, amb una solemne Eucaristia a l'ermita oficiada pel rector de la parròquia de Sant Jaume de Lleida, Mn. Jordi Pardell, ja que territorialment pertany a la demarcació d'aquesta parròquia de l'eixample de la ciutat. La celebració, molt concorreguda, va tenir també com a protagonistes els infants de la Partida que, vestits de catalanets, van fer, com és tradició, una ofrena de flors a la petita i bonica imatge de la Mare de Déu al seu cambril, talla d'alabastre policromat del segle XVIII.

L'aplec de Butsènit va tenir enguany un acte singular: la inauguració de l'escultura

Lumen, obra de Josep Torrelles que pretén fer memòria de les 33 víctimes que van morir fa 84 anys ofegades en enfonsar-se la barca que creuava el riu Segre. Va ser també un 11 de setembre de l'any 1921 quan Butsènit va celebrar una nova edició del seu aplec, que mai no ha deixat de celebrar-se.

El diumenge 18 de setembre li va tocar el torn a l'aplec de la Mare de Déu de Grenyana.

Enguany l'aplec va tenir caràcter jubilar i ben marià, ja que s'esqueia el 50è aniversari de la restauració de l'ermita, de la reentronització al seu cambril de la imatge de la Mare de Déu, obra de l'escultor Jaume Gort, i la 50a edició de l'aplec. Els actes commemoratius van tenir el seu pròleg el diumenge 15 de maig en rememorar la data del 19 de maig del 1955, quan la

L'ermita de Grenyana es va omplir de gom a gom durant l'Eucaristia.

Mare de Déu de Grenyana va tornar al seu santuari restaurat.

El bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta, va presidir l'Eucaristia concelebrada pel rector de la Sagrada Família i de l'ermita, Mn. Lluís Sallán, per Mn. Serafi Jou i per Mn. Lluís Pociello. L'ermita era plena de gom a gom, pels veïns de la partida i devots de la Mare de Déu de Grenyana. També hi

van assistir les autoritats de la ciutat, així com el president de la Diputació, Isidre Gavín, i regidors de la Paeria, acompanyats per la Junta de l'Associació de Veïns de la Partida.

Abans d'acabar la celebració es van lliurar diversos quadres amb la maqueta de l'ermita feta pel mestre pessebrista Albert Bertran. Entre els homenatjats hi havia l'autor de la sardana *L'ermita de Grenyana*, el compositor Josep Prenafeta i Mn. Lluís Pociello, autor de la música dels antics

Goigs de la Mare de Déu de Grenyana, que van ser cantats tot seguit per la Coral de la catedral de Lleida: «Puix de Vós lo món confia / Reina del Cel sobirana / Emparau-nos nit i dia / Verge pura de Grenyana.»

Finalitzada la celebració es va obrir la mostra fotogràfica *50 anys de la benedicció i entronització de la Mare de Déu de Grenyana*. (J.C.)

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

...Y que le gusten los perros ***

Director i guionista: Gary David Goldberg.

Intèrprets: Diane Lane, John Cusack, Elizabeth Perkins, Christopher Plummer, Dermot Mulroney.

Gènere cinematogràfic: comèdia romàntica.

Estats Units, color, 2005. 98 minuts. / Públic: adults.

Una trobada estranya al carrer.

La nombrosa família de la Sarah, una dona divorciada des de fa vuit mesos, no deixa de pressionar-la perquè cerqui i trobi «l'home de la seva vida». Tipa del seu desinterès, una de les seves germanes la inscriu en un portal de cites. Aquí comença una roda d'encontres i de desencontres desastrosos que acabaran, potser, quan conegui en Jake, un altre divorciat, al qual un amic també ha inscrit a la mateixa web que la Sarah. Basada en el llibre de Claire Cook, Goldberg —director de *Mi padre* i guionista de les sèries *Lou Grant* i *MASH*— ha escrit i dirigit una comèdia romàntica força estereotipada. L'anàlisi, per dir-ho d'alguna manera, que intenta fer de l'amor, de les seves crisis i de la família és superficial i incoherent i sobretot marcat per un guió comercial que cerca el cop d'efecte fàcil. Fins i tot l'elenc de bons actors i d'actrius sembla que està encaixonat i tancat en clixés. Això no obstant, la pel·lícula sí que ofereix trets divertits i ben portats com l'obsessió de Jake per *Doctor Zhivago* com el seu model «emocional» (i amb uns diàlegs que va acabar de perfilar el mateix Cusack). Amb tot, queda una possible bona història feta malbé i un repartiment desaprovat.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: vulgar (qualificacions de 0 a 3).

Vuelo nocturno ***

Director: Wes Craven.

Guionista: Carl Ellsworth.

Intèrprets: Brian Cox, Cillian Murphy, Jack Scalia, Jayma Mays, Rachel McAdams.

Gènere cinematogràfic: thriller.

Estats Units, color, 2005. 85 minuts. / Públic: joves.

Lisa Reisert odia volar, però el terror que l'espera en el vol nocturn a Miami no té res a veure amb la simple por de pujar en un avió.

Wes Craven (*Scream*, *Música del corazón*) filma amb bon ritme i una correcta direcció d'actors una pel·lícula que es presenta com el que no és. Lluny dels cànons del terror artificiosos de *Scream*, *Vuelo nocturno* ofereix una història més propera al thriller i amb l'acció sempre en el punt límit. Tot i que és entretinguda, no cal esperar gaire dels personatges ni de la història, que en la seva darrera part no ofereix més que una rocambolesca seqüència persecutòria mancada d'interès. Recomanada per als qui cerquen adrenalina fàcil.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Una imatge del film.

Estrena en vídeo i DVD

La intérprete ****

Director: Sidney Pollack.

Guionistes: Charles Randolph, Scott Frank i Steven Zaillian.

Intèrprets: Catherine Keener, Nicole Kidman, Sean Penn, Yvan Attal.

Gènere cinematogràfic: thriller.

Estats Units, color, 2005. 100 minuts. Públic: joves.

Silvia Broome és una intèrpret nascuda a l'Àfrica que sent com amenacen de mort un president africà que ha de viatjar per parlar en l'Assemblea General de les Nacions Unides. No

Una conversa al bell mig de l'ONU.

triga a adonar-se que ella també s'ha convertit en blanc dels assassins. Tobin Keller és l'agent federal encarregat de protegir-la i no està tan segur que la dona ho hagi explicat tot. Silvia i Tobin veuen la vida des de punts de vista diferents. Ella, intèrpret a les Nacions Unides, creu en el poder i la inviolabilitat de les paraules. Ell, agent del servei secret, analitza la gent d'acord amb el seu comportament i poc li importa el que diguin.

Sydney Pollack, un dels productors creatius de més èxit, també dirigeix (i s'hi reserva un petit paper) aquesta

pel·lícula després de la mediocre *Caprichos del destino* i de l'avorrit remake de *Sabrina*. Aquesta vegada, Pollack aconsegueix, juntament amb un equip de prestigiosos guionistes, unir els conflictes a gran escala (com la trama política internacional) juntament amb els més íntims (com la ben treballada relació entre Tobin i Silvia, defugint l'estereotip) en un mateix guió i de manera compacta i coherent.

Rodada en part a la seu central de les Nacions Unides a Manhattan —cosa que no va aconseguir Alfred Hitchcock a *Amb la mort als talons*—, la pel·lícula

ofereix una defensa dels valors que aquesta institució abanderada. L'aparent polaritat dels punts de vista dels seus protagonistes i la seva evolució pretén ser una mostra, precisament, del que es troba en joc entre les seves parets. La interpretació de Nicole Kidman —la principal basa de la qual és el canvi d'accent (imprescindible la versió original)— i la de Sean Penn —que sap transmetre força i tristesa alhora— són

part important de l'èxit del film. En definitiva, una gran producció amb un bon resultat.

• Extres DVD: idiomes (anglès, espanyol i rus); subtítols (anglès, espanyol i portuguès); comentaris amb el director Sydney Pollack; diferències entre els formats *pan&scan* i *pan-talla ampla*; final alternatiu; escenes eliminades; un recorregut per l'edifici de l'ONU de la mà del personal oficial, etc.

• Humor: 0; acció: 1,5; violència: 1,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

Stargate, l'infinit ***

Dissabte i diumenge - 10.25 h - K3

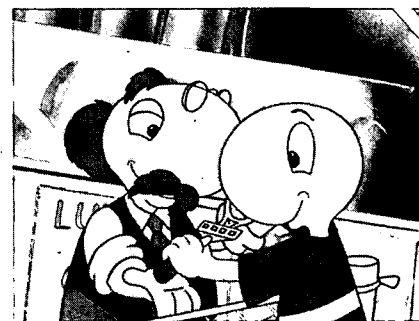
Es va veure obligat a fugir de la Terra acusat falsament d'un delictes que no havia comès i ara el comandant Gus Bonner, al capdavant d'un equip d'aventurers, viatja d'un món a un altre a través de la Porta Estel·lar. La

seva missió és protegir Draga, un estrany ésser extraterrestre que pot tenir la clau per tornar a casa i salvar l'univers de la destrucció. Es tracta d'una sèrie basada en la pel·lícula del mateix títol i plena d'aventures, d'acció i de molta imaginació. El treball en equip, l'amistat i el valor són fonamentals per a aquest grup de valents que intenten salvar el món. Recomanada a partir dels 7 anys.

Bill Body: l'esbojarrat món dels esports ****

De dilluns a divendres - 09.15 - K3

Bill Body està convençut que és el millor atleta del món. És un esportista agosarat i capaç de qualsevol bogeria. Innocent, parlador i bona persona, és l'encarregat de provar els nous invents de Bingo que, tot i que no

són perillosos, ell ja s'encarrega de fer que ho siguin. A casa seva tampoc no regna la tranquil·litat. Entre els bessons Boris i Amadeus, l'entremaliada Trixie i Salsitxa, el gos de la família, allò sembla una olla de grills. Afortunadament, Betsy, la dona de Bill, mira d'imposar-li l'ordre. A partir dels 5 anys.

TIC

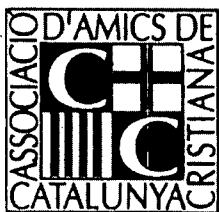
Amics de Catalunya Cristiana

Amics, subscriptors,
lectors i pelegrins de **CATALUNYA+CRISTIANA**

ROMIATGE ANUAL A MONTSERRAT

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

dissabte, 5 de novembre

BUTLLETA DE RESPOSTA Per tramete abans del dia 20 d'octubre 05

Amics de **CATALUNYA+CRISTIANA**

TROBADA ANUAL A MONTSERRAT
DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS
Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i Cognoms:

Tel.:

Domicili:

Codi:

Població:

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Autocar de Catalunya Cristiana 11 Euros

(Si és tot plegat 28 Euros per persona)

☐ Tiquets de dinar, a 17 Euros cada un

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:
CAIXA DE PENEDÈS compte núm.: 2081-0100-12-3300010800,
indicant COMPTE MONTSERRAT i el VOSTRE NOM. Moltes gràcies

Amics de Catalunya Cristiana
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis -
08014 Barcelona
Telèfon: 93 409 27 00 - Fax 93 409 27 01

**5
N
O
V
E
M
B
R
E
2005**

L'horari d'atenció al públic serà de 10 a 13h. Gràcies.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

La lectura, a l'abast de tothom

■ L'Associació Lectura Fàcil ajuda les persones amb dificultats permanents o transitòries a llegir

Us imagineu no entendre una notícia del diari, no poder llegir una novel·la o un document oficial perquè no enteneu les paraules que s'hi utilitzen? Persones dislèxiques, cegues, sordes, analfabets funcionals, im-

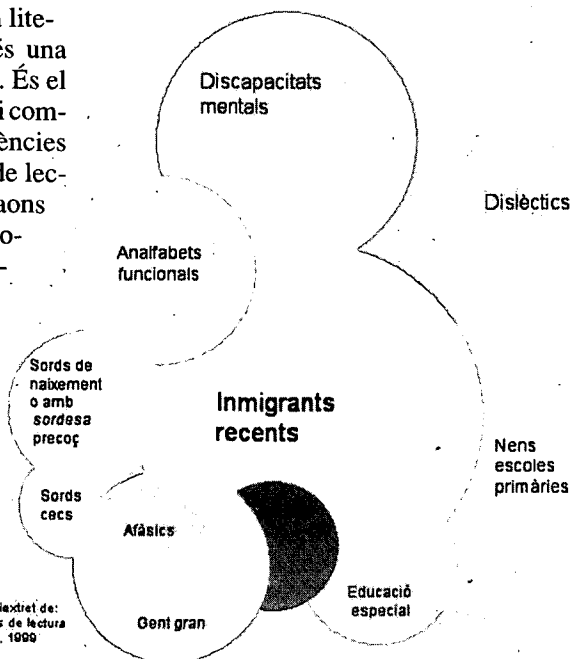
migrants recents o autistes, són alguns dels col·lectius per als quals un text qualsevol pot arribar a ser un criptograma. L'Associació Lectura Fàcil ajuda aquestes persones fent textos adequats i activitats per estimular la lectura.

«Tenir accés a la cultura, a la literatura i a la informació és una necessitat i un dret de les persones. És el que permet controlar la pròpia vida i compartir idees, pensaments i experiències amb els altres. Facilitar materials de lectura a aquelles persones que, per raons ben diverses, tenen dificultats lectores, hauria de ser un objectiu prioritari i una preocupació social de tothom», proclama la codirectora de l'Associació Lectura Fàcil (ALF), Eugenia Salvador.

En aquesta línia s'han pronunciat organismes internacionals a través de documents com el Manifest de la UNESCO de la Biblioteca Pública (1994) que afirma: «La llibertat, el progrés i el desenvolupament de la societat i dels individus

són valors humans fonamentals. Aquests només s'aconseguiran mitjançant la capacitat de ciutadans ben informats per exercir els seus drets democràtics i tenir un paper actiu en la societat. La participació constructiva i el desenvolupament de la democràcia depenen tant de la formació completa com de l'accés lliure i sense límits al coneixement, al pensament, a la cultura i a la informació.»

Doncs bé, avui dia hi ha col·lectius amb dificultats lectores permanents com són: els dislèxics; les persones grans; les

Font: Adaptació del gràfic del de: "Directius per a materials de lectura fàcil" Barcelona: COBDC, 1999

La mida del cercle, més gran o més petita, indica els col·lectius on hi ha més individus amb dificultats per llegir.

persones amb una disfunció mínima cerebral o amb dèficit en l'atenció, en el control motor i en la percepció; sords; cecs; sordmuts, etc. També, hi ha col·lectius amb dificultats lectores transitòries, com els immigrants recents o els analfabets funcionals.

A Suècia, capdavantera en aquest àmbit, des de fa uns trenta anys funciona

l'Easy-to-Read Foundation que publica llibres de lectura fàcil amb l'ajuda de fons públics, donacions i amb la venda dels seus propis productes. Actualment disposa d'un diari i d'un catàleg amb 500 títols de diferents nivells de dificultat. A Barcelona ha nascut fa tres anys una associació que treballa en aquesta mateixa direcció.

L'Associació Lectura Fàcil està integrada per persones vinculades a la docència i a altres activitats professionals que comparteixen la voluntat d'impulsar la producció, l'edició i la difusió dels materials de Lectura Fàcil (distingits amb el logotip LF). També, entre altres coses, imparteixen cursos i tallers pràctics sobre tècniques de redacció en lectura fàcil per a docents, mediadors culturals, bibliotecaris-documentalistes, periodistes, etc.

«La funció d'aquesta mena d'associacions és buscar autors que vulguin afrontar el repte d'aconseguir la major simplicitat possible. Aconseguir editors per a aquests llibres. Procurar que les biblioteques i les llibreries facilitin l'accés d'aquests materials. I fer que els lectors potencials coneguin les oportunitats que ofereix el material de lectura fàcil. També ofereixen assistència i assessorament a institucions que vulguin disposar de catàlegs, instruccions, tríptics, prospectes, etc. de lectura fàcil», explica un membre de l'ALF, Miquel Casanovas. Precisament, ell treballa perquè prengui cos l'anomenada figura del «representant de lectura»: «El seu paper consisteix a difondre els materials, motivar les persones que se senten alienes al món de lectura. Actua des de diferents àmbits: biblioteques, escoles d'adults, centres sanitaris, etc.»

Com es fa un llibre que sigui de lectura fàcil?

El principal en un text que pretengui ser de lectura fàcil és que s'hi expliqui una

història concreta i lògica amb una única línia argumental. El contingut ha de descriure els esdeveniments en ordre cronològic, donar una continuïtat lògica a l'acció i explicar accions directes i senzilles, sense personatges excessius. Cal evitar el llenguatge abstracte i simbòlic, que sigui digne però sense paraules difícils. També cal un tipus de lletra gran, limitar la longitud de les línies, deixar marges i interlineats generosos i acompanyar el text amb imatges.

Els materials de Lectura Fàcil es distingeixen per la presència del logotip LF i, de diferents editorials, trobem títols com *L'illa del tresor*, *Robinson Crusoe*, *La volta al món en 80 dies*, *El llibre de la selva*, *Conte de Nadal*, *El Parlament de Catalunya*, etc.

Primeres Jornades Internacionals a Espanya de Lectura Fàcil

L'Associació Lectura Fàcil va ser una de les entitats organitzadores de les Jornades Internacionals de Lectura Fàcil celebrades a Barcelona els 6, 7 i 8 d'octubre passats. Era la primera vegada que tenien lloc a Espanya i va ser una ocasió per connectar i intercanviar experiències amb totes aquelles persones que, aquí i a l'estranger, treballen des de diferents àmbits per incentivar la lectura. Entre les ponències realitzades, el president de l'ALF, Arcadi Oliveres, va pronunciar una conferència sobre l'alfabetització com una eina d'integració social.

Consuelo Chaves

EXEMPLE DE TEXT ADAPTAT PER A LA LECTURA FÀCIL

«El 24 de febrer del 1815, el guarda de Notre Dame de la Garde feu el senyal d'haver albirat els tres pals del bergantí Faraó, que arribava de Smirna, Trieste i Nàpols. Com de costum, el pràctic sortí tot seguit fora del port, passà a fregar el castell d'If i abordà el vaixell entre el Cap de Morgio i l'illa de Rion»

(Fragment de:
El comte de Montecristo,
d'Alexandre Dumas).

«El 24 de febrer del 1815,
un vaixell francès
va arribar al port de Marsella,
el nom del vaixell era Faraó.»

(Traduït de l'adaptació
sueca per a LF de Nils
Olof Franzén.)

**ASSOCIACIÓ
LECTURA FÀCIL**

C/ RIBERA, 8, PRAL.

08003 BARCELONA

TEL. 933 197 675

lecturafacil@cobdc.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Veus diferents amb valors comuns

■ Càritas diocesana de Barcelona impulsa «Testimonis», un espai de trobada amb persones que lluiten per un futur millor per a tothom

BARCELONA.— Amb l'objectiu d'escoltar i dialogar amb persones que des de diferents àmbits i procedències destaquen per la seva tasca en la construcció d'un món millor per a tothom, Càritas diocesana de Barcelona, en col·laboració amb la FNAC, ha creat l'espai «Testimonis». La iniciativa s'inscriu dins d'una ambiciosa aposta per donar a conèixer l'experiència i els projectes de persones que comparteixen molts dels valors que Càritas promou. Els últims convidats a l'espai «Testimonis», a finals del mes de setembre, van ser el psicòleg Cristóbal Colón, president de la cooperativa La Fageda, i la cantant cubana Lucrecia.

Les sales de conferències que la FNAC té habilitades a les seves instal·lacions del Triangle i de l'Illa Diagonal de Barcelona van acollir el 26 i 29 de setembre passats dues sessions de l'espai que Càritas diocesana de Barcelona ha anomenat «Testimonis». Tant el psicòleg Cristóbal Colón, president de la cooperativa La Fageda, com la cantant cubana Lucrecia, presentadora de l'espai infantil *Los Lunnis*, van despertar gran expectació entre els socis i voluntaris de Càritas. Com explicava en les presentacions Jordi Roglà, director de l'entitat diocesana, «es tracta de persones conscienciades amb la necessitat de treballar en la construcció d'un món més digne per a tothom i amb les quals Càritas comparteix valors comuns».

Colón i la fàbrica de iogurts

El psicòleg Cristóbal Colón, el nom del qual per ell mateix ja provoca el somriure, va anar a l'espai «Testimonis» per explicar un dels projectes més engrescadors que des de fa 23 anys es duen a terme a Catalunya. En companyia de la seva dona, també psicòloga, i després d'haver treballat en diversos psiquiàtrics, Colón va decidir el 1982 fundar la cooperativa La Fageda, una entitat privada sense ànim de lucre amb l'objectiu de donar suport a través de la integració laboral i social a persones amb discapacitat psíquica o trastorns mentals. Convençut que la feina amb sentit dona valor a les vides d'aquest col·lectiu oblidat per la societat, aquest psicòleg intrèpid va apostar per crear a Olot una empresa de iogurts en què els treballadors són malalts mentals i disminuïts psíquics.

Sense dir en cap moment, almenys al començament, que els iogurts de La Fageda estaven fets per membres d'aquest col·lectiu, aquests han anat de mica en mica adquirint més i més fama en el mercat català, fins a fer realitat un somni que avui dona feina a més d'un centenar de persones. «Mai no hem volgut que ens facin caritat, sinó que la gent compri el producte perquè és bo —assegurava Cristóbal Colón—. Els nostres iogurts són els millors del mercat... [rialla] I el millor de tot és que rere d'ells hi ha un projecte humà interes-

Cristóbal Colón va explicar el projecte de la cooperativa La Fageda.

La cantant Lucrecia va tractar el tema de la immigració.

santíssim.» Com va voler deixar clar Colón, a La Fageda el primer són les persones, tot i que sense descuidar l'empresa: «No s'hi nota l'ambient hospitalari. La gràcia és que és una empresa. Això no obstant, el més important no és el compte d'explotació, sinó les persones. I curiosament quan el primer són les persones, el compte d'explotació funciona...»

Cristóbal Colón va delectar els assistents en explicar vicissituds i anècdotes d'aquesta fascinant fàbrica de iogurts ubicada al bell paratge de la Fageda d'en Jordà (Olot). «La Fageda és un lloc màgic on els somnis es fan realitat», afirma convençuda l'escriptora Isabel Olesti, convidada per Càritas per dinamitzar la trobada. Malgrat l'èxit de La Fageda, el seu fundador no deixa de ser terriblement realista: «Reconec que té mèrit el que hem aconseguit, sobretot perquè és un producte més car que els altres. El secret és haver estat capaços de crear un clima de confiança amb els malalts. De valorar la seva feina per treure el bo i millor d'ells mateixos. De tota manera, no podem ser ingenus, també hem estat agosarats i hem tingut molta sort. No és fàcil avui dia entrar en el món de la distribució alimentària i mantenir-s'hi, i nosaltres ho hem aconseguit.»

A La Fageda s'ha conjuminat l'aspecte humà i l'empresarial, s'han creat relacions favorables, s'ha treballat en el descobriment de les qualitats pròpies i s'ha comptat

amb un valuós equip de psicòlegs i de financers. Actualment dona feina a un centenar de persones amb problemes psíquics que cada vegada que veuen un dels seus productes al supermercat els puja l'autoestima. «La nostra primera remuneració —afirmava Colón— no és el que cada mes ens ingressen al banc, sinó la satisfacció de treballar amb un col·lectiu que d'aquesta manera aconsegueix sentir-se realitzat. És un sou emocional, encara que també tenim l'altre.» Per acabar, i després de diferents referències a la transcendència durant la seva exposició, Cristóbal Colón va desvetllar una característica personal que no gaire gent coneix: «La Fageda com a tal no té cap mena de plantejament religiós, però jo sí que sóc creient, amb una conversió tardana a la fe després de la revolució del 68. És una cosa personal meua, que influeix des del moment en què sóc part important del projecte.»

Lucrecia i la immigració

No va abaixar el llistó Lucrecia en el testimoni que en el mateix espai de Càritas va oferir tres dies després. La famosa cantant cubana, acompanyada de la periodista Núria Ribó, va fer un recorregut per tota la seva experiència com a emigrant. De manera molt amena i divertida, Lucrecia va explicar com la feina la va portar a Catalunya i com aquesta, sense ella pensar-s'ho inicialment, va acabar per establir-la en aquesta terra. Més tard, es casaria amb un català i arribarien els fills.

Després de diverses anècdotes del seu procés d'integració, va arribar el moment de posar-se seriós i parlar d'uns quants afers d'actualitat. Es va tractar especialment el tema de la immigració, de les filferades de Ceuta i del reportatge *Balseiros*, la banda sonora de la qual és obra de Lucrecia. La cantant es va mostrar molt crítica amb aquestes situacions d'injustícia, alhora que exposava una teoria a la qual Càritas s'adhereix completament: «La majoria de situacions d'injustícia que avui dia es produeixen al món deriven abans que res d'un problema greu de pobresa i exclusió.»

Samuel Gutiérrez

La bona notícia...

Premi per a un centre salesià

La formació i l'educació a les escoles públiques és una assignatura pendent, a causa en part de la crisi de valors en la família i la societat. La figura del mestre com a pedagog no és prou estimada ni recolzada. Amb tot, hi ha honorables excepcions. L'Associació Iberoamericana de Medicina i Salut Escolar i Universitària ha concedit el premi institucional Dr. Tolosa-Latour al Centre d'Ensenyament Superior en Humanitats i Ciències de l'Educació Don Bosco. El guardó ha estat concedit per la seva tasca en la formació integral de mestres i educadors, segons la pedagogia de don Bosco, fundador dels Salesians.

Aquest premi s'atorga cada any a organismes, institucions i programes públics que s'hagin distingit pel seu treball en defensa dels drets de la salut, l'educació i el benestar de la infància. Cal dir que aquesta és la primera vegada que es dona a una institució educativoreligiosa. Des de fa 46 anys aquest centre salesià es dedica a la formació de mestres i educadors, segons l'estil i carisma de sant Joan Bosco. Posa l'accent en els valors de l'humanisme cristià per tal de crear en el futur una societat més d'acord amb la justícia, la solidaritat i la convivència pacífica.

La institució salesiana guardonada ha fet pública una nota en la qual manifesta «el desig de compartir el premi concedit a tota una vida formant educadors, amb els 10.000 antics alumnes que han passat per les nostres aules i que ara treballen per una millor formació i educació per a tothom».

Francesc Gamissans

cultura

Nou llibre sobre el beat Pere Tarrés

LLEIDA.— *El beat Pere Tarrés per les terres del Segrià i les Garrigues. Itineraris de guerra* és el títol del llibre que ha estat auspiciat per la parròquia de Llardecans i editat pel Col·legi Oficial de Metges de Barcelona en el marc de l'Any Pere Tarrés. L'edició és fruit del pelegrinatge interparroquial que els pobles de Llardecans, Maials, Almatret, Torrebesses i Sarroca de Lleida van fer el 7 de maig d'enguany a la tomba del metge i sacerdot Pere Tarrés a l'església de Sant Vicenç de Sarrià.

El pelegrinatge volia retre homenatge a la figura d'aquest capellà i metge, i recordar alhora el seu pas per aquests pobles del Segrià i les Garrigues, com a membre del cos de sanitat militar de l'exèrcit republicà i la plasmació d'aquesta estada a les pàgines del seu *Diari de guerra*.

El llibre ofereix la crònica escrita i fotogràfica d'aquella jornada, una semblança biogràfica i quina va ser la petjada que va deixar en aquests pobles el beat Pere Tarrés. L'edició ha estat coordinada pel Dr. Hèlios Pardell i Alentà, fill de Llardecans i membre del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona. El llibre és un bon record d'aquell pelegrinatge a la tomba del sacerdot i metge i alhora un nou element que ens apropa, des de les Terres de Lleida, a la singular figura eclesial de l'avui beat Pere Tarrés.

Jordi Curcó

Portada del llibre.

II Cicle de conferències sobre la història del Solsonès

SOLSONA.— El Centre d'Estudis Lacetans (CEL) ha iniciat la celebració dels seus deu anys d'existència. El programa d'actes es va encetar el 10 de setembre amb la presentació dels actes de celebració de l'aniversari, el passi d'un audiovisual de resum d'aquests deu anys, la presentació de la nova imatge de la pàgina web del CEL i una conferència del director del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona, Jaume Bernades i Postils, que va portar per títol *Museu i territori*.

El CEL vol involucrar els quinze municipis de la comarca en un projecte ambiciós titulat «El Solsonès, cultura i natura al bell mig de Catalunya», que abastarà des de maig fins al setembre del 2006. Té per objectiu consolidar el Solsonès com un important objectiu turístic integrat mitjançant l'elaboració d'un pla estratègic de gestió del patrimoni cultural i natural de cada municipi de la comarca.

Els actes del desè aniversari inclouen també un cicle de conferències sobre la història i investigació, centrat en el Solsonès, que s'anomenen *Oppidum Longum...II*, i unes jornades de medi ambient amb un cicle de xerrades sobre natura que es faran entre març i abril del 2006. Les properes conferències, que tindran lloc a la sala d'actes del Casal de Cultura i Joventut, a les 20.00, són: *Món ibèric. Jaciments del Solsonès* (22 d'octubre) i *Món romà al Solsonès* (5 de novembre).

Ramon Estany

L'Any de la Immaculada (M)

Cinquantenari del dogma de la Immaculada a Catalunya (1904)

Lleó XIII, malgrat la seva ancianitat i lacollint les peticions de diverses parts del món, va donar inici a la celebració del 50è aniversari de la declaració dogmàtica de la Immaculada Concepció de Maria amb la carta apostòlica *Da molte parti* i va nomenar una comissió de cardenals per preparar-ne el cinquantenari. Però ell no en va poder presidir la celebració perquè va morir el juliol del 1903. Un dels primers actes oficials que el papa Pius X va realitzar va ser confirmar la comissió de cardenals nomenats pel seu antecessor.

El 2 de febrer del 1904 va publicar l'encíclica *Ad diem illum*, que és una preciosa síntesi de doctrina mariana, seguida d'unes instruccions orientadores per a les celebracions del Jubileu marian i d'una viva exhortació a tots els fidels a confiar en la protecció de la Mare de Déu i dirigir-se a Déu amb humils i fervents pregarries, ja que «l'oració que brolla de la caritat i que es recolza en la intercessió de Maria no ha estat mai en va». I Ella ens sosté en les proves que viu l'Església per dures que siguin.

A Catalunya i a tot l'Estat espanyol l'interès i l'entusiasme que va desvetllar la celebració del cinquantenari va ser inusitat. Les diòcesis, els ordes i les congregacions religioses van rivalitzar en actes i en celebracions pietoses en honor de la Verge Maria. Els bisbes van ser els qui van animar, canalitzar i estimular vivament, i de forma immediata, la pietat mariana, seguint les orientacions dels Papes, atents a les necessitats espirituals dels seus diocesans.

En les pastorals i circulars, els bisbes van ser fidels a l'orientació que havia donat Lleó XIII a les celebracions del

cinquantenari d'implorar la intercessió de la Verge Maria per les necessitats de l'Església: «En tots els temps i en tots els combats i persecucions l'Església va recórrer a Maria i va obtenir sempre vigor i defensa. I aquests temps actuals són tan turbulents i plens d'amenaques contra la mateixa Església que ens anima a obrir-nos a l'esperança en veure els fidels que, aprofitant l'ocasió del cinquantenari, volen amb la màxima manifestació de confiança i amor dirigir-se a Aquella que és invocada amb el títol d'«Auxili dels cristians»».

Un exemple paradigmàtic de sol·licitud pastoral en la celebració del cinquantenari va ser Josep Torras i Bages, bisbe de Vic. Ell, el setembre del 1903, ja va dirigir una carta pastoral als seus diocesans on anunciava la celebració d'aquest Jubileu marian i els exhortava a participar en un pelegrinatge a Montserrat, la casa pairal de tots els catalans.

Celebrar amb fervor el mes de Maria

Va animar els sacerdots perquè fossin fervorosos devots de la Verge Maria i imploressin la seva intercessió; a més, els va demanar que aprofitessin aquest aniversari per reanimar la devoció a la Mare de Déu en els seus feligresos, i per això ells havien de ser els primers a ser devots de Maria. Es dirigirà als seus diocesans convidant-los a celebrar amb fervor el mes de Maria, no tan sols als temples, sinó també als col·legis, tallers, hospitals, presons, escoles dominicals, cases particulars, en el si de les famílies... I els farà veure la necessitat d'acudir a la intercessió de Maria en les necessitats de l'Església: «Necessitem la mediació de la gran Mare del Salvador perquè l'esperit cristià reflori en la humanitat redimida per la sang divina.»

«Immaculada Nena», de Zurbarán.

El 15 de setembre, aquest sant bisbe, va escriure una nova carta pastoral, titulada *Gràcia d'una dona*, per tal que en el mes d'octubre els seus diocesans fossin fidels al rés del sant Rosari, la solemnitat de la Immaculada fos precedida per novenes, tridiums o altres actes piadosos i s'implorés la poderosa intercessió de la Mare de Déu.

En aquesta carta pastoral aprofundeix en l'acció de Maria a favor del poble suplicant: «L'Església avui dia viu de mi-

racle. (...) La devoció a la Verge Maria, nostra Mare, ha estat la principal força de resistència a la sensualitat i a la impietat del segle, i el medi més poderós d'estendre i sostenir la vida catòlica. (...) Palpem la influència de Maria en la vida sobrenatural de la nostra societat; a son influx es reuneixen concursos innumbrables d'homes, acudeixen en peregrinacions a visitar sos santuaris, es formen trens en les línies fèrries per traslladar més pelegrins que habitants no té una província: en nom d'Ella es funden congregacions i societats religioses d'homes i dones per consagrar-se al servei dels pobres, dels malalts, dels vells i dels infants desemparats; congregacions de joves se-

culars en les grans ciutats que es reuneixen per l'atracció de l'amor a Maria; savis i doctors, poetes i artistes, l'estrella inspiradora dels quals és l'Estrella del mar, la celestial Verge Maria.»

Realment la pregarria és prou poderosa per aconseguir de Déu, sobretot si es fa per intercessió de Maria, la transformació de l'Església i de la societat per l'acció poderosa de l'Esperit Sant, i molt més si aquest poble es posa sota la protecció de Maria com ho va fer el poble català en els moments més àlgids del seu renaixement.

Maria Pilar Vila Griera

Inauguració del nou curs de la Fundació Joan Maragall

■ El teòleg Josep M. Rovira Bellosó va glossar en la lliçó inaugural la gran tasca de Rahner i Von Balthasar

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va inaugurar oficialment el 3 d'octubre el curs 2005-2006 de la Fundació Joan Maragall (FJM) a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona. El teòleg Josep M. Rovira

Bellosó va impartir la lliçó inaugural que portava per títol *Un do inesperat per al segle xx: les teologies de Karl Rahner i Hans Urs von Balthasar*. «Són exemples d'inculturació de la fe en el món contemporani», va manifestar Mons. Martínez Sistach.

L'acte es va iniciar amb la intervenció d'Antoni Matabosch, president de la FJM, que va fer públics els objectius i programes per al període 2005-2010 de la institució, nascuda el 1989 per establir ponts entre el cristianisme i la cultura del nostre entorn.

Els sis eixos de treball de la FJM en el proper quinquenni són els següents: dialogar amb els diversos àmbits de la cultura, prioritzar les activitats formatives, fomentar la reflexió sobre cristianisme i laïcitat i sobre el lloc de les confessions religioses en l'espai públic, promoure el diàleg interreligiós des del catolicisme per tal d'afavorir la cooperació, la convivència, la pau i la solidaritat; ajustar l'acció de la Fundació Joan Maragall per fer-se més present en els sectors universitaris i professionals, i impulsar la creació d'una xarxa d'entitats culturals cristianes de tot Catalunya. «Feina no ens en falta i empenta tampoc per dur a bon port el vaixell de la inculturació», va comentar el Dr. Matabosch.

Tot seguit, el Dr. Josep M. Rovira Bellosó, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i patró emèrit de la FJM, va pronunciar la lliçó inaugural del nou curs. Va qualificar els teòlegs Karl Rahner i Hans Urs von Balthasar com «dos gegants del pensament de l'Església; un autèntic do per al cristianisme». Tots

Dr. Matabosch, Mons. Martínez Sistach i Dr. Rovira Bellosó.

dos van donar pas a «una teologia del diàleg cultural i ecumènic» que va influir decisivament en el desenvolupament del Concili Vaticà II. El ponent va recordar que el 2004 es va commemorar el centenari del naixement de l'alemany Karl Rahner (1904-1984) i que enguany se celebren els cent anys del naixement del suís Hans Urs von Balthasar (1905-1988).

La teologia de Rahner i Von Balthasar

En la seva intervenció, el Dr. Rovira Bellosó va destacar els trets característics

de la teologia de Rahner i de Von Balthasar, els quals ja no escrivien només en llatí. «Gràcies a ells, la llengua alemanya i la francesa van esdevenir vehicles de

pensament teològic», va assenyalar.

Segons el conferenciant, les directrius de Karl Rahner es fonamenten en «una antropologia transcendental». «Per a Rahner, la criatura humana —va afegir el Dr. Rovira Bellosó— té un destí sobrenatural, segellat per un amor gratuït. L'home és una realitat molt propera a Déu.» Pel que fa a Von Balthasar, va explicar que aquest pensador tenia la certesa que «l'obra de Déu no és tan sols l'home, sinó tot el cosmos» i que «en el cor de la fe hi ha el coneixement de Déu». Finalment, el Dr. Rovira Bellosó va establir punts de coincidència entre la «mística» de Rahner i el binomi «fe i raó» de Von Balthasar.

En acabar la lliçó inaugural, es va donar a conèixer el nom de la persona a qui la FJM ha atorgat aquest any una beca. L'alumne Abel Jiménez Barrantes desenvoluparà un projecte que porta per títol *La interioritat en sant Agustí i en Descartes*.

Després va prendre la paraula Mons. Lluís Martínez Sistach. «La Fundació Joan Maragall —va afirmar— té una gran tasca a fer en el moment actual. L'acció evangelitzadora de l'Església es troba davant de situacions noves en cada època de la història. Són els signes dels temps. Avui dia cal treballar per la inculturació de la fe.» També va apuntar que «cal una actitud més arriscada i compromesa: l'Església dels nostres dies proclama contínuament el repte de l'evangelització de les cultures». L'arquebisbe de Barcelona va constatar que «la tasca seriosa i competent de la FJM és molt necessària en la societat d'avui». (M.A.C.)

Inici de curs del Reial Cercle Artístic de Barcelona

BARCELONA.— Prop d'un centenar de persones van assistir a festa d'inici de curs 2005-2006 del Reial Cercle Artístic de Barcelona, que va tenir lloc el 20 de setembre passat al palau Pignatelli de Barcelona. Sota la direcció de M. Teresa Llorens, van actuar la soprano M. Pau Illana, el baríton Carlos Prieto i el pianista

Bernat Gómez del Campo. Es van interpretar obres de la mateixa M. Teresa Llorens (*Sóc en Pau*, *Himne de la Banda Municipal*), de Carlos Prieto (*Himne de Catalunya*), del mestre Llorens (*Venim de molt lluny*, *La Perinola*), de Pablo Sorozábal (*La tabernera del puerto*) i de Giacomo Puccini (*Madame Butterfly*). (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Franz Schubert, compositor

Àustria va dedicar el 1976 una sèrie filatèlica a personatges rellevants, entre ells el compositor austríac Franz Schubert. El segell compta amb el treball extraordinari d'un mestre en el burí. Schubert va néixer a Lichtenthal, prop de Viena, el 31 de gener del 1797. De petit, ja tenia grans dots per a la música. El seu pare li va donar les primeres lliçons. Va entrar al Seminari de la capella de la cort. Tenia bona veu, però en canviar-la va deixar el Seminari. Igual que Mozart, Schubert —de vida encara més curta: 31 anys— mai no va poder assegurar-se una independència econòmica. El seu repertori, de profund lirisme, és extens. Cal destacar, entre la seva producció religiosa, sis misses, cinc *Salve Regina*, dos *Stabat Mater* i la peça *Tantum ergo*. Franz Schubert va morir a Viena el 19 de novembre del 1828.

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Uns ous diferents

Aquest estiu vaig anar a Cadaqués per recordar vells temps. Fa uns quants anys, vaig treballar a l'hotel restaurant Port Lligat, situat a la vora de la casa d'en Salvador Dalí. Fins i tot, una vegada vaig tenir l'ocasió de cuinar per a ell i per a un nodrit grup d'amics. Mentre retrocedeixo en el temps, contemplo els dos ous gegants adossats a la casa i penso que són un bon referent per parlar-vos dels ous de veritat. Són un aliment molt barat i que té moltes aplicacions culinàries.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

MADRID.— El 24 de setembre passat feia 50 anys de l'arribada del jesuïta P. José M. Llanos a El Pozo del Tío Raimundo, llavors un barri marginal de Madrid on aixecaven les barraques els caps de setmana els immigrants d'Andalusia, Castella-la Manxa i Extre-

madura que arribaven a la capital cercant un futur millor. Des d'aquell dia fins avui han passat cinc dècades en les quals els jesuïtes s'han dedicat i es dediquen a la promoció religiosa, social i humana dels habitants d'aquest barri.

Cinc dècades de promoció religiosa, social i humana

■ Se celebren 50 anys de presència de la Companyia de Jesús a El Pozo del Tío Raimundo

Una eucaristia d'acció de gràcies el mateix dia 24 celebrava aquesta efemèride. En ella, el P. Provincial d'Espanya, Elías Royón, durant l'homília, recordava com «al costat del Pozo no va faltar mai la presència del Senyor», perquè el P. Llanos desitjava «fer un barri més humà i per això més cristià» i així «l'evangelització del Pozo no es pot entendre sense la capella i la casa dels jesuïtes».

Així mateix, va recordar els anys difícils del postconcili fins a arribar a l'actualitat en què la parròquia «vol fer-se present, ser samaritana dels seus veïns» perquè «mirant el futur, les necessitats són enormes, però la il·lusió i el desig d'ajudar també. Els ideals i motivacions són els mateixos: la fe en un Jesús que va néixer i es va encarnar entre els més pobres».

Tot seguit, es va inaugurar a la mateixa

parròquia jesuïta de Sant Ramon de Penyafort una exposició fotogràfica que recorria aquesta presència de la Companyia de Jesús al llarg d'aquests anys. El pas de les barraques als habitatges, de l'alfabetització a l'educació, de l'anarquia a l'organització veïnal... és visible en aquestes fotos, moltes d'elles aportades pels veïns.

Al llarg d'aquests cinquanta anys, la Companyia de Jesús va fer de tot a El Pozo i, és clar, va haver-hi errors i encerts. Quan el P. Llanos arriba a El Pozo això és el que es va trobar, segons les seves paraules: «Els terrenys del barri eren de conreu i els venien uns desaprensus els diumenges, parcel·lant-los, als infeliços emigrants que havien de construir les barraques en una nit perquè la policia no els les enderroqués. Sense llum, sense aigua, llevat dels

que en venien amb el ruc, sense escoles, sense cap sanitat, sense cap altra llei que la de la força pública imposada durament. Davant d'aquesta situació, es va haver de fer de tot».

Per això, el P. Llanos, amb el suport de la Companyia de Jesús, de nombrosos col·laboradors laics i dels mateixos veïns, va començar a dirigir una àmplia i gran tasca de desmiserabilització del Pozo: la creació de juntes de veïns, repartiment de roba i aliments, l'alfabetització de nens i adults, un dispensari, fer venir l'aigua de Madrid, la venda de llums i petromaxs fins que va arribar l'enllumenat als carrers...

Amb el pas dels anys van arribar les millores del barri i l'increment de les activitats que promovien els jesuïtes (el Comú dels Treballadors, l'escola bressol Borja, les Escoles Professionals, el cinema i els balls a l'estiu...). Als anys setanta, però, també va haver-hi problemes quan el barri es va endinsar en una politització constant —de la qual no seria aliena el P. Llanos—, a què s'unia la secularització incipient de la societat en aquell moment.

El 1992, la parròquia jesuïta de Sant Ramon de Penyafort va inaugurar els nous locals. La presència de la Companyia al barri es fa a través d'ella, d'una comunitat d'onze jesuïtes i de la Fundació Aloverse, de prevenció de riscos socials a menors i adolescents. La història de la Companyia de Jesús a El Pozo no és només la història

Un dels plafons de l'exposició fotogràfica.

Imatge del Pozo del Tío Raimundo als anys cinquanta.

del P. Llanos. Un total de 68 jesuïtes han treballat i treballen per la promoció espiritual, humana i social d'aquest barri.

Juntament amb l'eucaristia i l'exposició, s'han organitzat diversos actes per celebrar aquest cinquantenari: la convocatòria d'un premi educatiu, una taula rodona, un concert... També s'han editat dos llibres específics. El primer, titulat *50 años de presencia de la Compañía de Jesús en El Pozo del Tío Raimundo*, ha estat escrit pel jesuïta i historiador Alfredo Verdoy, s.j., i està editat per la Província de Castella (Companyia de Jesús). L'altre llibre, *Confidencia y confesiones*, és obra del mateix José María Llanos, s.j., basat en una edició preparada per Gabino Uríbarri, s.j., i publicada a Salterrae. El pròleg és del bisbe emèrit Mons. Alberto Hiniesta.

Elena Rodríguez-Avial

Cicle de conferències de l'Associació Catòlica de Propagandistes a Alacant

MADRID.— El compromís del catòlic a la vida pública, el laïcisme, el paper de la dona a l'Església i a la societat i el pensament catòlic són alguns dels temes que s'analitzen en el I Cicle de Conferències de l'Associació Catòlica de Propagandistes, que té lloc al Col·legi Jesús Maria-CEU d'Alacant. Les ponències, que s'imparteixen un dimarts de cada mes, van començar el 20 de setembre passat i acabaran el 4 de juliol del 2006.

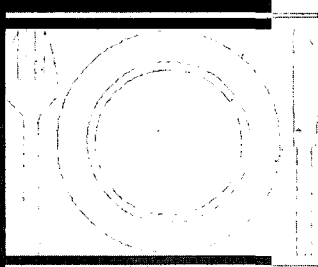
L'Associació Catòlica de Propagandistes és una comunitat eclesial catòlica amb

tarannà propi, formada per un conjunt de catòlics seglars, amb personalitat jurídica eclesiàstica i civil. Aquesta institució —fundada el 1909 pel P. Àngel Ayala i que va tenir com a primer president qui després seria cardenal Herrera Oria— va néixer amb la vocació de formar homes i dones per aconseguir una presència de la cultura cristiana en la vida pública. Aquest compromís assumit fa més de noranta anys per l'Associació Catòlica de Propagandistes constitueix l'objectiu central de totes les seves accions educatives. (G.C.)

Delícies d'ous ferrats

INGREDIENTS:

ous
oli
tonyina
tomàquet
pernil
alls
farina blanca i
de galeta

PREPARACIÓ:

Feu uns ous ferrats però una mica més fets del compte. Escorreu-los bé i poseu-hi per sobre una mica de tonyina i unes quantes rodanxes de tomàquet fregit. També poseu-hi una rodanxa fina de pernil i uns grans d'all, també fregits. Després passeu els ous per farina, ou batut i farina de galeta i fregiu-los en oli ben calent.

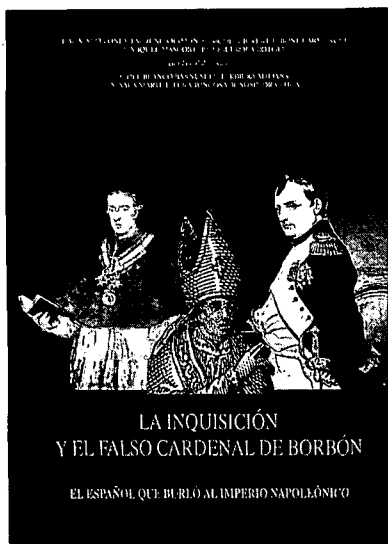
LLIBRES

Apassionant monografia històrica

El 8 d'abril del 1818 compareix davant del tribunal de la Inquisició de Barcelona el sergent de l'exèrcit espanyol Francisco Mayoral. Se l'acusa d'haver celebrat misses i casaments, així com d'haver suplantat la personalitat del cardenal Luis María de Borbón, arquebisbe de Sevilla i Toledo, primat d'Espanya i nét de Felip V. Després d'haver estat fet presoner el 1810 per les tropes napoleòniques a Ciutat Rodrigo, va iniciar un viatge com a captiu per tot França. Al llarg del recorregut va fingir ser l'esmentat cardenal, i va

enganyar totes les autoritats franceses, civils i militars, que se li van posar per davant.

Una narració breu de les aventures del sergent espanyol va ser donada a conèixer en diverses ocasions mitjançant edicions populars, però mancava completar la història amb la versió completa de tots els fets narrats i verificar les fonts originals dels arxius espanyols i francesos. Un grup d'investigadors de l'Arxiu Diocesà de Barcelona va trobar l'original del procés de la Inquisició contra el sergent Mayoral a les seves dependències i, durant més de vint anys, ha investigat tot el que hi apareix. El resultat és aquesta apassionant i documentada monografia històrica. (C.C.)

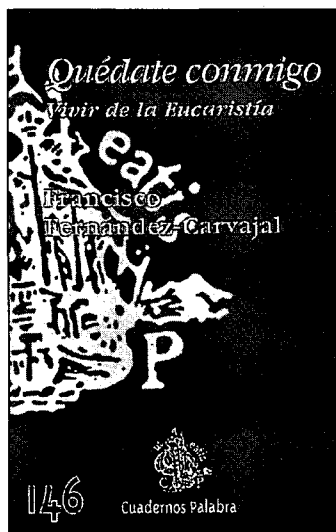

AA.DD., *La Inquisición y el falso cardenal de Borbón. El español que burló al imperio napoleónico*. Arxiu Diocesà de Barcelona, Barcelona 2005, 556 pàg.

Textos per millorar la vida cristiana

Al llarg dels segles, molts cristians han acudit a adorar Crist present al sagrari. Els dijous es venera de manera especial la institució de l'Eucaristia. «Dins de l'any eucarístic té relleu singular aquest dia de la setmana, el dijous, en què, des de ben antic, els bons cristians han volgut honorar Jesús sagramentat pel fet de ser el dia en què el Senyor va instituir el "sagrament de la nostra fe". Per això, hem preparat una selecció de textos i de meditacions, una per a cada dijous de l'any, amb el desig d'ajudar a viure al costat del Senyor minuts en pregària que poden omplir de fe i d'amor la nostra vida», explica Francisco Fernández-Carvajal, autor del present llibre, al pròleg.

Aquests textos i meditacions han estat publicats —gairebé en la seva totalitat— en altres obres de l'autor (*Hablar con Dios, Antología de textos, El día que cambié mi vida...*). Es recullen aquí, amb certs canvis i retocs, per facilitar aquesta estona de pregària davant de Jesús sagramentat. Segons comenta Fernández-Carvajal en una de les pàgines de la seva obra, «ens hauríem d'emocionar alguna vegada, almenys, en rebre Jesús, en contemplar-lo a la Custòdia o al Sagrari. Allí, muts d'emoció, hauríem d'experimentar aquest "astorament eucarístic", com l'ha anomenat el papa Joan Pau II». (C.C.)

Francisco Fernández-Carvajal, *Quédate conmigo. Vivir de la Eucaristía*. Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2004, 281 pàg.

Els joves i la vida consagrada

A les esglésies del món occidental, des de ja fa força temps, no s'hi adverteix la presència de joves. Fonamentalment és la gent gran la qui acudeix a les celebracions eucarístiques, a les conferències sobre teologia, etc. Només en les concentracions multitudinàries, especialment en els viatges del Sant Pare, la joventut se sent captivada pel món de la fe. «On són els joves cristians atrets per la vida consagrada, que sens dubte hi ha? Ens han abandonat només a nosaltres i a les nostres institucions, o també al missatge de novetat que els porta Jesús? No deu ser, més aviat, que és el nostre estil de vida el que ha envellit?», es pregunta l'autor d'aquest volum, el jesuïta Xavier Quinzà Lleó, doctor en Teologia i director del Centre Arrupe de València.

Segons Quinzà, cal refundar la formació per a la vida consagrada, amb els ulls posats en la missió, però sense oblidar la necessitat de la interiorització, de la pertinença i de la virtut. Cal plantejar la formació a la vida consagrada des de l'escolta i l'acollida als joves, proposant-los veritables processos de vertebració personal perquè, oberts i compromesos amb la realitat en la missió, siguin alhora resistents i modulin un cor fort per estimar amb intensitat i viure un estil de vida solidari i arriscat. (C.C.)

Xavier Quinzà Lleó, *Modular deseos, vertebrar sujetos. Pensar la formación para la vida consagrada*. Editorial San Pablo, Col·lecció Sígueme, Madrid 2005, 248 pàg.

Viure intensament l'esperit litúrgic

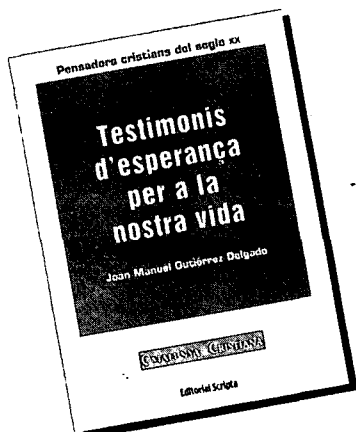
L'equip d'animació litúrgica és un grup de persones que assumeix amb responsabilitat alguns ministeris o funcions en les celebracions litúrgiques i que dediquen una part del seu temps a reunir-se periòdicament per preparar-les. Posteriorment, les animen amb el seu servei perquè l'assemblea, reunida en el nom del Senyor, participi activament i fructuosament en el misteri pasqual de Crist que s'hi celebra. Segons Joan M. Canals, autor d'aquest quadern, «l'equip d'animació litúrgica és com el gra de mostassa i el llevat amagat que fermenta la massa. El seu objectiu principal és aconseguir que la comunitat catòlica visqui intensament el seu esperit litúrgic».

L'experiència ha demostrat en aquests últims anys que la qualitat de la participació i el fruit espiritual aconseguit depenen en gran part de la preparació i de l'animació de les accions litúrgiques. Sense la presència de l'equip, la participació activa decau i la rutina s'apodera del l'assemblea. L'equip litúrgic ha d'estar format per persones representatives de la comunitat: preveres, religiosos i sobretot laics. «Per formar part de l'equip és imprescindible sentir interiorment un impuls o vocació a voler servir i ajudar la comunitat», escriu Canals. (C.C.)

Joan M. Canals, *L'equip d'animació litúrgica*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgia Bàsica, Barcelona 2005, 24 pàg.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____
Adreça: _____
C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

Els projectes de Déu

Poques vegades un títol, expressant una realitat tan concreta com és la del carrer on vivim, reflecteix al mateix temps tota una acció misteriosa com és l'expressió dels projectes de Déu.

Perquè el llibre que ha escrit el periodista francès Jean-Luc Pouthier, que edita Sal Terrae, i que resumeix àmpliament una llarga conversa amb el general dels jesuïtes, té com a teló de fons l'acció de l'Esperit en la vida de Peter-Hans Kolvenbach.

D'una manera senzilla, sense expressions que amaguin implícits, poc clars, l'inquilí de Borgo Santo Spirito explica què ha estat la seva vida, i quina és la seva visió del món d'avui, observat des d'un lloc privilegiat com el seu. Un col·loqui periodístic impagable, perquè resumeix, d'una banda, la biografia poc coneguda de P.-H. Kolvenbach. I en una segona part la seva visió dels problemes del món d'avui, i quina ha de ser, segons ell, la presència dels jesuïtes en el món i en l'Església.

El noi dels Països Baixos, de pare alemany i mare italiana, ingressa a la Companyia de Jesús holandesa, amb un desig d'anonimat, i amb la disponibilitat

Jean-Luc POUTHIER
En la calle del Espíritu Santo.
Sal Terrae, Santander 2005, 119 pàg.

d'un jove candidat que només desitja servir Déu i els homes. És un novici que creix en la recerca d'una missió que sigui realment l'expressió de la voluntat de Déu en la seva vida, i no s'inquieta gens quan els seus superiors li tracen camins diferents als quals sembla que aspira. I quan sembla que pot anar a formar part d'una província alemanya delmada per un accident tràgic, ha de dirigir les seves passes cap al Líban.

L'experiència d'un país en guerra, i d'una sèrie de vicissituds que li destrueix tota la feina intel·lectual iniciada a la Sorbona i a universitats americanes no l'aparta de la seva voluntat de servei. Intenta no destacar en les reunions generals. El seu lema és un proverbi àrab: «La paraula deteriora el prestigi de l'home», i quan menys s'ho esperava ha de substituir el carismàtic Pedro Arrupe. Una tra-

jectòria en què es veu la mà de l'Esperit.

En la segona part d'aquesta interessant conversa, exposa amb sinceritat la seva visió del món d'avui, i les urgències que hi ha, i a les quals, com a jesuïta i com a general, creu que no només hi ha de dirigir la mirada, i consagrar-hi els estudis, sinó també lliurar-se a la recerca de solucions.

Els dos focus principals d'atenció seran Àsia i Àfrica. A l'Àsia empenirà el camí del diàleg, i a l'Àfrica, el de la missió.

Les intencions d'aquest home lúcid són també pressupòsits per a l'acció de la Companyia de Jesús al món, i fa interessant la lectura d'aquestes pàgines, que resumeixen el diàleg amb Jean-Luc Pouthier per a l'àmplia família jesuítica, lliurada al servei de l'Església en tants països del món d'avui. I replantegen molts projectes que, sens dubte, intenten respondre a les necessitats del món actual, però que

necessiten una paraula que obri horitzons, que replantegi esquemes, que ajudi a anàlisis més eficaces per a una acció apostòlica millor.

Els esforços per a una evangelització nova han de passar per una reflexió madura, que sàpiga superar urgències, i accepti revisions, potser doloroses, però eficaces en la recerca d'un món millor, més humà, més cristià, on l'home deixi d'una vegada de ser un llop per a l'home, i els pressupòsits de la fe l'ajudin eficaçment a aconseguir-ho.

Cristóbal Sàrriás

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€ per any

☐ Amb dos pagament semestral de 45,35€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Estrena d'una nova sardana de Manuel Oltra

La cobla La Principal del Llobregat estrena aquest mes d'octubre una nova sardana del mestre Manuel Oltra, *L'Imma de Manlleu*, dedicada a una persona molt compromesa i vinculada a l'àmbit sardanista, tant en el moviment de colles com en l'ensenyament, així com en l'organització del pubillatge de Manlleu. Aquesta sardana s'estrena el 12 d'octubre a Montgat.

Amb aquesta estrena, La Principal del Llobregat continua una sèrie d'encàrrecs fets per la mateixa cobla a diferents compositors de reconegut prestigi, tal com van ser la sardana *Ofrena d'aniversari*, d'Antoni Ros-Marbà i l'esbós simfònic *El Llobregat*, de Salvador Brotons durant l'any passat, fomentant el paper de les cobles com a dinamitzadores de l'evolució

ció de la música per a cobla.

Manuel Oltra, alumne de Toldrà i Zamacois entre altres, fou catedràtic d'harmonia, contrapunt, fuga i formes musicals del Conservatori Superior de Música de Barcelona del 1959 al 1987, on va ser un dels mestres de bona part dels instrumentistes i compositors actuals. Ha estat autor de més d'una trentena de sardanes, de les quals destaquen *Campanetes*, *La noia i la finestra*, *Lleiatana*, *Montjoliu*, i les obres per a cobla *La filadora*, *Montmagastre*...

També cal fer esment que dos dels membres d'aquesta formació han incidit en l'àmbit de la composició per a cobla, com són Jordi Vilaró, professor de tible de l'Escola Superior de Música de Catalunya, i el jove tenora Xavier Cornellana.

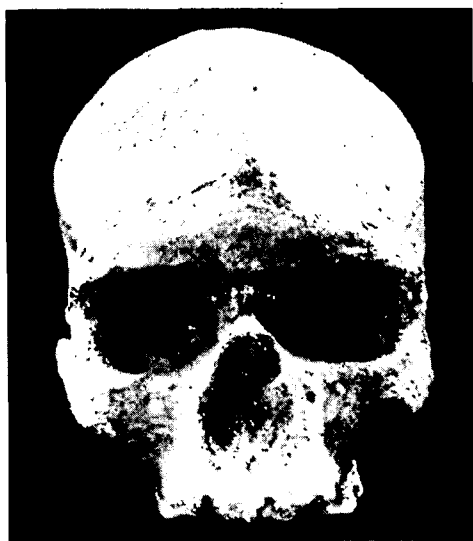
125è aniversari de la formació Bofills

La cobla Bofills està de celebració ja que, fa 125 anys, naixia a Torelló la formació orquestral que en els nostres dies ha esdevingut exclusivament una cobla de sardanes. En reconeixement a la trajectòria artísticomusical dels Bofills, l'Ajuntament de Torelló va acordar distingir-los amb la Medalla del Municipi en un acte que va tenir lloc el 7 d'octubre. (C.C.)

Les restes fòssils de «sapiens» més antigues d'Europa

No es tracta d'una nova troballa recent, sinó de la datació correcta d'uns ossos fòssils, humans del tot, o sigui, si voleu, d'*Homo sapiens sapiens* i no de neandertalencs, que es van trobar ja fa cent vint-i-quatre anys. A la revista *Nature* del 19 de maig passat hi ha la notícia, que després ha saltat a la premsa. Pensem que també nosaltres hi hem de fer el nostre comentari. La mandíbula trobada a Sitges trigà cinquanta anys a ser identificada com la d'un home de Neandertal, les restes aquestes han trigat més d'un segle a datar-se.

La troballa és del 1881. A les coves de Mladec, petita localitat de l'actual República Txeca, es van descobrir dos cranis clarament humans, és a dir, de l'espècie *Homo sapiens*, amb uns quants ossos, que en total podien ser restes d'una dotzena d'individus. A més, es recolliren instruments de pedra, llances, puntes d'os i dents perforades d'animals, propis de la cultura dita *aurignacienca*. El mètode del carboni-14 va fallar quan s'hi aplicà el 1925 per trobar-ne l'antiguitat (eren massa antics). Només se'n va fer una descripció acurada i se'n van quedar uns quants al Museu del castell de Mikulov i la resta a Viena, sense donar-hi més importància. Durant la Segona Guerra Mundial en un incendi del castell una bona part es perderen. Només es conservaren intactes els que s'havien traslladat a Viena.

Pestera cu Oase de Romania, que podrien ser de fa 35.000 anys.

La importància d'aquesta datació ve del fet que aporta una nova dada sobre l'arribada del *sapiens* a Europa, després d'originar-se a Àfrica ara fa uns 100.000 anys. No es pot dir encara quan hi vingué però els antropòlegs tenen per benvinguda tota aportació en aquest sentit.

I ara dues paleontòlogues, l'una de la Universitat de Viena, Eva Wild, i l'altra, Maria Teschler-Nicola, del Museu d'Història Natural de la mateixa ciutat, han aplicat un mètode més sofisticat per esbrinar-ne l'edat: un modern dispositiu d'espectrometria de masses amb acceleradors que realitza mesures de radio-isòtops. L'aplicaren a quatre de les dents i a un os cúbic que retenien matèria orgànica. Les dents donaren resultat concordant, però no el cúbit, que estava contaminat i no era significatiu, però el que aconseguiren era suficient per poder afirmar que l'antiguitat de les restes era de 31.000 anys, una mica anteriors a les del cèlebre home de Cromanyó de 30.000 anys (que es trobà el 1868 al sud de França a Las Eisiás de Taiac). La diferència és poca; amb tot, es pogué dir que eren les restes més antigues d'*Homo sapiens* europees. Cal dir, però, que potser encara són més antics els fragments de mandíbula trobats per Erik Trinkhaus a la cova de

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

A part dels àrabs i del món cristià, durant l'edat mitjana hi hagué també cultivadors de la ciència dins del poble jueu que, dispersat per Àsia, nord d'Àfrica i Europa, sobretot a la península Ibèrica, convivint amb musulmans i cristians, no volgué romandre enrere en l'aspecte cultural. I hi hagué jueus que es dedicaren a la filosofia, a la medicina, a les ciències naturals i també a l'astronomia. Seria deixar incompleta la nostra exposició de la història d'aquesta ciència si no en diguéssim res. L'astronomia interessava particularment als jueus no tan sols per raons científiques. Tenien també motius religiosos: l'estudi i el coneixement del calendari astronòmic els eren indispensables per situar correctament les festes.

No es limitaren a copiar simplement dels àrabs

En els *Talmuds*, a l'hora de regular les festivitats, ja hi ha alguns textos que es poden dir astronòmics. Hi ha una referència a un tal Johanan ben Zaqai que, segons s'hi afirma, sabia calcular els solsticis i també el moviment dels planetes. En un altre lloc s'informa de l'existència d'instruments per a l'estudi de la Lluna. Anomena *shefoforet* el que servia per observar-la. I encara es llegeix en un altre lloc que els planetes giren al voltant del Sol. Afirmació ben notable de la qual ignorem la procedència.

A part dels *Talmuds* hi ha una bona llista d'autors jueus que van escriure sobre temes astronòmics. El primer que se sap va ser Shabbetai Donnolo, del segle x, que va publicar *Sefer Tashkemoni*. Més important va ser Abraham ben Meir ibn Ezra (1092-1167) que era de Tudela i estudià a Còrdova, on residí fins que la intolerància dels almohades el féu emigrar cap Europa i després a l'Àfrica del nord, i morí a Rodes. Va escriure en llatí algunes obres d'astronomia, com *Funda-*

16 Astronomia dels jueus medievals

menta tabularum astronomicarum (1154) i un tractat sobre l'astrolabi planisfèric, però més famoses són les obres que va escriure en hebreu, entre les quals, a part de gramàtica, filosofia, matemàtiques i exegesi bíblica, hi havia una *Introducció a l'astronomia*. Sabem, a més, que donà nom a una estrella.

Abraham bar Hiyya (segle xii) era barceloní. Se'l coneixia per Abraham Iudaeus Savasorda. El nom de *Savasorda* li vingué d'haver exercit un càrrec públic en l'administració àrab; és corrupció de *sahib-es-sorta* (prefecte pretorià). El 1116 publicà una gramàtica pràctica (traduïda al català per Millàs Vallicrosa el 1931). Era filòsof i matemàtic, i estudiós de l'astronomia. Va escriure *La forma de la Terra* (tractat de cosmografia), *El llibre de la intercalació* (comparant el calendari hebreu amb el nostre cristià i el musulmà), *Càlcul del curs dels astres* i unes taules astronòmiques.

Moisés ben Maimon (1135-1204), conegut per Maimònides, era de Còrdova. Filòsof, metge i talmudista, no deixà de banda l'astronomia. Com Abraham ibn Ezra també hagué d'exiliar-se davant la intolerància dels almohades i residí a Fes (1160), a Palestina (1165) i a Egipte, on acabà els seus dies sent el cap de les comunitats jueves d'allí. En els seus llibres teològics i filosòfics hi ha nocions astronòmiques precises. Entre altres temes, exposa com determinar la posició del Sol i els canvis de la Lluna per a les celebracions rituals dels jueus.

Levi ben Gersom (1288-1344) era de Bagnols (departament del Gard, França). Li deien Leo Hebraeus i també Leo Bag-

nols. Era metge, matemàtic, filòsof i exegeta, a més d'astrònom. Ha estat considerat el pensador més original, dins del judaisme medieval, després de Maimònides. Fou tingut per heterodox perquè va escriure acostant-se a l'aristotelisme. Va compondre un *Tractat d'Astronomia* i va inventar un instrument, *megal-lé amukoth* («descobridor de profunditats»), que encara s'utilitzava a l'època del Renaixement. Va morir a Perpinyà on hi havia una nombrosa comunitat jueva. D'aquesta població eren Jacob ben David Bonjorn i Gersom ben Salomó (aprox. 1250-1290). Aquest segon va escriure *Sefer Shaar Hashamaim* («Llibre de les portes del cel») que era una barreja de física, astronomia i teologia. I amb el mateix títol Isaac ben Joseph Israelí va escriure un tractat semblant que tingué influència posterior notable.

L'«Almanach Perpetuum» d'Abraham Zacut i José Vizinho

Es mereix un paràgraf a part. Abraham ben Samuel Zacut (aprox. 1450-1520) va néixer a Salamanca i hi residia encara el 1474. No sabem la data en què es traslladà a Gata (Càceres), on s'acollí a la protecció de D. Juan de Zúñiga y Pimentel. El 1492, any de l'expulsió dels jueus, es veié forçat a marxar d'Espanya i emigrà a Portugal. Allí va ser un dels promotors i consellers de l'expedició de Vasco de Gama, i construí per a la seva nau un astrolabi metàl·lic. El 1496 hagué d'anar-se'n a l'Àfrica perquè a Portugal també començà la persecució dels jueus. Residí a Fes i a Tunis, on era el 1505. Va morir a Damasc entre 1515 i 1520.

Quan encara era a Salamanca exercint-hi de professor, ja va escriure *Ha-Hibbur ha-gadol* («Compilació magna»), que es publicà el 1478. Era la base de l'obra que es publicaria el 1496 a Portugal per José Vizinho, titulada *Almanach Perpetuum*. Era una col·lecció de taules per calcular la situació dels planetes en un dia determinat amb gran rapidesa, mentre que amb les taules habituals un astrònom competent necessitava una mitja hora de feina. Abraham Zacut les havia fet seguint la tècnica d'Azarquiel que considerava els cicles d'un nombre enter d'anys solars per a cada planeta i aplicant-hi les *Tablas Alfonsíes* donaven amb poc càlcul, com hem dit, la posició d'un planeta el dia que fos. El 1481 Juan de Salaya, un dels titulars de la càtedra d'astrologia de Salamanca en va fer una traducció castellana amb la col·laboració del mateix Zacut i encara se'n féu una altra traducció anònima a finals del segle xv. Se sap que Cristòfor Colom en tenia un exemplar i el consultava en els viatges al nou continent.

I quan Zacut arribà a Portugal prengué contacte amb el jueu José Vizinho, conseller del rei Joan II, i entrà també al servei del rei portuguès. Vizinho va redactar una doble sèrie de cànons en llatí i en castellà per simplificar l'ús del *Hibbur* i els hi ajuntà. Va ser l'obra refosa d'aquesta manera que s'anomenà *Almanach Perpetuum*. Es publicà per primera vegada a Leiria el 1496, any en què els jueus es veieren obligats a abandonar Portugal. De seguida va ser objecte de traduccions i adaptacions.

En va fer la primera traducció a l'àrab el metge jueu Musa Yalinus el 1506-1507, probablement a Istanbul. I encara se'n feren d'altres. La més coneguda és la d'Ahmad ben Qasim al-Hayari, del 1630 aproximadament, feta a Marràqueix. I també es va difondre en llatí per Europa a partir ja del 1496 en diverses edicions. Va ser una obra de notable influència per a l'astronomia de l'època.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió)
	Evangeli
	Sant Rosari
	Espurna d'Alba
	Santoral
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00	Coneixes Jesús
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes
	La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris
	Evangeli
	Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00	Sense embuts
23.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes
	La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris
	Evangeli
	Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

19.00-20.00	Parlem clar
23.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes

01.00-02.00

02.00-02.30

02.30-07.00

Dijous

19.00-20.00	Temps d'oci
23.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes
	La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris
	Evangeli
	Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

23.00-00.00	Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-01.00	Pregària de Completes
	La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris
	Evangeli
	Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set
	Evangeli
	Sant Rosari
	Espurna d'Alba
	Santoral
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-14.00	Trotamundos (turisme rural)

14.00-00.00

00.00-01.00

01.00-02.00

02.00-02.30

02.30-07.00

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set
	Evangeli
	Sant Rosari
	Espurna d'Alba
	Santoral
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot'sardana
10.00-12.00	Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-18.00	Radiofórmula
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00	La cantata del diumenge (música de Bach)
21.00-23.00	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country
	Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.)
	La Taula de l'Evangeli (Dj.)
	Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

Música i missatge

TELEVISIÓ

2

Diumenge 16

08.45	Islam hoy
	Programa de la comunitat islàmica.
	Director: Mohamed Chakor.
09.00	Buenas noticias TV
	Programa de la comunitat evangèlica.
	Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15	Shalom
	Programa de la comunitat jueva.
	Director: Benito Garzón.
09.30	Con todos los acentos
	Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
	Directora: Delfina Simón.
10.00	Últimas preguntas
	«Con caridad.»
	Les Filles de la Caritat han estat guardonades amb el premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia. Amb elles coneixerem la seva tasca i reflexionarem sobre la caritat.
	Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio
	«Colonia 2005. Jóvenes que fueron a adorarlo.»
	Fidel Mateos va peregrinar fins a la ciutat alemanya, amb altres joves de la diòcesi de Castella-Lleó, per trobar-se amb el Papa i ser un més entre el milió de testimonis de Crist que s'hi van trobar.
	Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Missa
	Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada.
	(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
11.20	Els camins de la calma
	«Horta de Sant Joan.»

Aquest diumenge recalem a la comarca de la Terra Alta. Si els Ports de Tortosa-Beseit són un espai d'interès natural, Horta de Sant Joan és un bé cultural d'interès nacional. Visitem l'església de Sant Joan Baptista i el convent de Sant Salvador.

Director: Ferran González.

Dilluns 17

17.00 Pueblo de Dios

«Txefos, en el corazón de Orduña.»

El col·legi Nuestra Señora de La Antigua és un centre trilingüe d'anglès, euskera i castellà dirigit pels josefins de Murialdo. L'ambient familiar i l'educació en valors són les assignatures més importants.

Director: Julián del Olmo.

Diumenge 16

10.15 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

Director: Francesc Rosaura.

Divendres 14

20.00 Creure avui

Opinió, entrevista d'actualitat; Notícies 7, Agenda i Temps de reflexió, comentari de les lectures del diumenge. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores. El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

• **AREQUIPA.**— L'arquebisbat d'Arequipa, www.arzobispadoarequipa.org, ha estrenat pàgina web en la qual es pot trobar informació sobre l'arxidiòcesi, els serveis que proporciona als fidels, les seves obres socials, etc.

Altres bisbats

• **JESUÏTES.**— El 20 d'octubre, a les 20.00, conferència sobre *Un país y un jesuïta que miran al futuro*, dins del cicle «Ayer y hoy de la Compañía de Jesús», impartida per Enrique Figaredo, s.j. Més informació: parròquia Sant Francesc de Borja, c/ Maldonado, 1 - Madrid, tel. 915 760 607.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 27 de novembre al 3 de desembre, dirigits per Antonio Bravo Tisner, a Àvila. Més informació: tel. 920 226 667.

Barcelona

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— Celebra els dies 15 i 16 d'octubre la 29 Assemblea de Catalunya a la Fundació Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona) amb el tema *Jesucristo Eucaristía, fuente de sanación*.

• **DILLUNS DE LA CLARET.**— El 17 d'octubre, a les 19.00, presentació del número 71 de la col·lecció Quaderns de la Fundació Joan Maragall *S'acaba la fe cristiana? La transmissió de la fe en els nous processos de socialització*, de Jordi Collet i Sabé. Presenten: Joan Estruch, catedràtic de Sociologia (UAB), i Antoni Matabosch, president de la Fundació Joan Maragall. C/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 17 d'octubre, a les 19.30, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa del mes d'octubre amb Josep Cuní, periodista, director i presentador del programa *Els matins* de TV3. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 17 d'octubre, a les 20.45, escola de pregària sobre *Jesús prega des del clam dels oprimits enyorant el Pare*, a l'església del Sagrat Cor, jesuïtes de Casp (c/ Casp, 27 - Barcelona). Amb col·laboració amb Justícia i Pau, Càritas i el Secretariat diocesà per als Marginats; el 18, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols (catedràtic d'Història) i Óscar Mateos (llicenciat en Ciències Polítiques); els dies 26 d'octubre, i 2, 9, 16, 23 i 30 de novembre, de 19.30 a 21.30, seminari sobre *Misèria social i terrorisme a l'obra de Dostoïevski*, per Antoni Blanch, s.j., doctor en literatura comparada; el 29 d'octubre; 12 i 26 de novembre; 10 de desembre; 14 i 28 de gener; 11 i 25 de febrer, i 11 de març, de 10.00 a 13.30, seminari sobre *Iniciació als exercicis espirituals de sant Ignasi*, amb Francesc Riera, s.j., (director de Cristianisme i Justícia) i Santi Torres, s.j. (adjunt a direcció de Cristianisme i Justícia). Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el 17 d'octubre, a les 17.00, sobre *Icebergs. A través de Terranova, Labrador i Groenlàndia*, amb Joaquim Montoriol (catedràtic de Geologia a la UB); el 19, visita a *La Vanguardia*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701 i 600 674 161, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es, web: www.iccic.edu/acic

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 17 d'octubre, a les 19.00, conferència de Neus Barrantes, professora de Psicologia (UAB) sobre *Trastorns en músics i pintors: Beethoven i Schumann, Van Gogh, Kirchner, Munch, Strindberg, Rothko*; el 19, a les 19.30 presentació del nou curs de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Conferència d'Emili Teixidor i actuació de Lluís Llach. C/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: info@ateneubcn.org, web: www.ateneubcn.org

• **BALMESIANA.**— Comencen els cursos de Balmesiana: el 17 d'octubre, *Leyes y medios para el crecimiento de la vida cristiana*, P. Pedro Suñer, s.j. (de 19.00 a 20.00); el 18, *Lectio Sancti Thomae* (lectura en llatí de textos escollits de sant

Tomàs d'Aquino), Dr. Hug Banyeres (de 18.00 a 19.00); *Dios, su existencia y su naturaleza*, Dr. Enrique Martínez (de 19.00 a 20.00); el 20, *Introducción al griego clásico*, Dr. Juan M. García de la Mora (de 18.30 a 20.30). Són cursos setmanals que acabaran al maig. C/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, web: www.balmesiana.org

• **RESOLUCIÓ DE CONFLICTES.**— El 18 d'octubre, a les 18.00, s'inaugura el màster en Resolució de Conflictos amb la conferència de Jordi Palou (mediador i advocat) sobre *Resolució pacífica de conflictes a l'Àfrica dels Grans Llacs: el treball amb les veritats ocultes i el diàleg interrompud*. Lloc: Universitat Ramon Llull, c/ Santaló, 37 - Barcelona.

• **COSMOCAIXA.**— El 18 d'octubre, a les 19.00, conferència sobre *Les grans equacions de la Física. Equació de Boltzmann*, amb Grégoire Nicolis; del 18 d'octubre al 22 de novembre, de 19.00 a 21.00, curs sobre *Relativitat i quàntica: les dues revolucions del segle XX*, dirigit per Josep Antoni Grifols (UAB); el 19, a les 19.00, *Del Turkana al Caucas: l'evolució dels primers pobladors d'Europa*, amb Jordi Agustí, director de l'Institut de Paleontologia Miquel Crusafont de la Diputació de Barcelona; el 20, a les 19.00, conferència de Thomas Stocker sobre *Una nova perspectiva del clima a la llum del gel més antic de l'Antàrtida*. Més informació: tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn.fundacio@lacaixa.es

• **FORMACIÓ PERMANENT.**— El 19 d'octubre, a les 18.30, s'inicia el curs *Cristiana Formació Permanente*, amb la missa celebrada pel seu assessor, P. Pedro Suñer, s.j., a la capella del col·legi de Jesús-Maria (passeig Sant Gervasi, 15 - Barcelona, tel. 934 171 312).

• **ISCREB.**— El 19 d'octubre, a les 19.00,

inauguració del curs 2005-2006 a la sala d'actes del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231 - Barcelona): intervenció musical; parlament del director de l'ISCREB; lliçó inaugural *40 anys del Vaticà II: el diàleg amb el món*, que impartirà Ignasi Boada, cap d'estudis i professor de l'ISCREB; lliurament de diplomes a les promocions de diplomats i llicenciats; parlament del president de l'ISCREB, Mons. Lluís Martínez Sistach; intervenció musical.

• **ACAT.**— El 19 d'octubre, a les 20.00, Acció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura organitza una pregària ecumènica al santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda (c/ Sant Pere més Baix, 18 - Barcelona).

• **ADORATRIUS PERPÈTUES DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT.**— Com a cloenda de les conferències fetes amb ocasió de l'Any de l'Eucaristia, el 20 d'octubre, a les 17.00, la conferència la farà l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Lloc: monestir de l'Adoració Perpètua, c/ Salses, 12 - Barcelona, tel. 934 277 104.

• **DELEGACIÓ DE CATEQUESI.**— L'Escola Audiovisual organitza el 20 d'octubre, de 18.00 a 20.00, un taller de Bíblia sobre *Claus per entrar en la Bíblia*, amb Ignasi M. Corominas. Més informació: tel. 934 541 898, fax 933 232 537.

• **ÀMBIT MARIA CORRAL.**— El 20 d'octubre, a les 20.00, Sopar Hora Europea sobre *Civisme al segle XXI, el rept de convivir*, amb Jordi Cussó, Llorenç Go-

MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES

Església de la plaça del Monestir
(capella de les germanes clarisses)

La vocació de Clara d'Assís, una dona evangèlica

Salutació - pregària - testimoni - silenci

Si estàs a la recerca de la teva
vocació, vine i ho veuràs.

Dijous, 20 d'octubre

Dijous, 17 de novembre

Dijous, 15 de desembre

a les 6 de la tarda.

Per a noies a partir de 18 anys.

Tel. 932 037 779 sor Pierrette

a/e: monestir_pedralbes@hotmail.com

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

¿NECESITAN UN PADRINO! ¿QUIERES SER TÚ?

DIRECTAMENTE Y A TRAVÉS DE MISIONEROS CATÓLICOS DE MÁS DE 40
ÓRDENES RELIGIOSAS, EN 1.100 PROYECTOS DE 26 PAÍSES DEL TERCER MUNDO.

¿QUÉ SIGNIFICA APADRINAMIENTO?

Para un niño: alimento diario, atención médico-dental, ropa, oportunidad de ir a la escuela cada día, y sentirse querido por usted.

Para la familia del niño: instrucción sobre nutrición, higiene, alfabetización, educación en el cuidado del niño, y formación profesional.

Para los misioneros/as: recibir con alegría su colaboración en la labor humanitaria que realizan por los pobres, humildes, enfermos y necesitados. Por amor, entrega y servicio al Evangelio.

18.03 euros mensuales pueden hacerlo posible
DELEGACIÓN DE LA FUNDACIÓN CRISTIANA
PARA NIÑOS Y ANCIANOS
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

大直若屈 大巧若拙 大
辯若訥 躁勝寒 靜勝熱

La rectitud més gran sembla
torta.
El més hàbil sembla maldestre.
Les grans paraules semblen
quequejar.
L'acció constant venç el fred.
La immobilitat venç la calor.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte
15 d'octubre
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

太極

Des del carrer

Mariana Colomer, filla del Maestrat i resident a Barcelona, és una reconeguda poetessa a Espanya. Anna Maria Roig és una dona amb una gran sensibilitat espiritual que al gener vinent farà el compromís com a terciària franciscana. Una i altra —Mariana és el pseudònim d'Anna Maria— han entrat en el camí de la poesia empeses per una recerca espiritual. Aquesta recerca no s'ha aturat en la bella paraula, sinó que ha seguit fins a concretar el seu desig de Déu abraçant la santa pobresa.

Mariana Colomer, poetessa i aspirant a terciària franciscana

«Sota els efectes de l'amor diví s'arriba fins a un cert erotisme»

—Quina relació hi ha entre poesia i mística?

—La poesia és un camí de recerca de coneixement de la persona, i com deia santa Teresa de Jesús, «no et coneixeràs a tu mateix si no és per Déu». Jo vaig començar a escriure per la necessitat vital de conèixer-me, i en aquesta recerca vaig trobar-me amb Déu. En els llibres que he publicat se'n veu el recorregut. En el primer, *Cròniques de altanería*, parlo sobre l'amor, la llibertat, la bellesa des de la influència clàssica i en recerca de l'absolut. En el segon, *La gracia y el deseo*, ja ho concreto en Déu, i el tercer, que actualment preparo, tracta sobre l'experiència amorosa amb Déu.

—Quin Déu apareix a través de la poesia?

—Un Déu que és amor i que està viu.

—I la relació de la persona amb Ell?

—És molt propera, t'omple totalment i una cop el coneixes no pots aspirar a res d'inferior. Déu et sobrepassa i t'omple.

—Com et van portar la poesia i l'experiència espiritual als terciaris franciscans?

—Necessito un compromís més gran de viure l'Evangeli, i tinc un esperit molt franciscà. Per exemple m'interpel·la molt la pobresa, és a dir, la dependència absoluta de Déu. També necessito viure en comunitat. A més, en la literatura hi ha hagut molts terciaris franciscans com ara Miguel de Cervantes, Ramon Llull, Dante Alighieri...

—Es pot dir que hi ha una poesia franciscana?

—Més que de poesia franciscana, jo parlaria d'un esperit franciscà. Es tracta d'una senzillesa basada en la necessitat de Déu i per la qual es viu en la contínua acció de gràcies ja que tot és do. També està molt present la creu despullada del sofriment, i allà es troba la dolçor amagada, que seria una tercera característica del carisma franciscà.

—I una poesia masculina i femenina?

—Home i dona són creats per Déu

*«Antes del sueño,
de los labios dejo
caer muy lentamente
al corazón
Tu nombre.
Y en lo alto escucho
cómo te expandes»*

*«Llegaste como un ángel.
Busqué en ti una señal
que hablase del deseo,
sin saber que no siempre
es la verdad el fulgor.
El amor era en ti
fragancia muy oculta,
umbral de lo indecible.
Llegaste. Marcharás
con el mismo silencio.»*

però són diferents perquè estan fets per ser complementaris. És subtil però les diferències de sexe es poden veure en la poesia. La dona està molt implicada amb el cos de manera que sota els efectes de l'amor diví s'arriba fins a un cert erotisme... perquè, és clar, Déu implica tot l'ésser.

Guillem Farré

Rauxa

Solidaritat o filferrada?

Aquestes darreres setmanes hem presenciat el trist espectacle de com centenars, potser milers, d'immigrants procedents de l'Àfrica negra intentaven travessar les tanques i filferrades que separen el Marroc dels enclavaments espanyols de Ceuta i Melilla. Hi hem vist de tot: corredisses, desesperació, ferits i fins i tot morts violents de les quals ningú no es fa responsable. La situació és greu i preocupant, i fins ara escenes semblants només les havíem vist lluny de casa, per exemple a la frontera dels Estats Units amb Mèxic.

Quan ens arribaven imatges de desenes de llatinoamericans que morien intentant arribar als Estats Units travessant les filferrades, molt fàcilment es feien comentaris sobre la injustícia que es cometia amb aquella gent i contra la duresa de les lleis d'immigració nord-americanes. Però ara que aquí ens trobem amb una situació calcada, les crítiques a les autoritats i la commiseració per als immigrants no apareixen per enlloc. El silenci còmplice que impera posa al descobert la nostra falsedat. És molt fàcil criticar demagògicament els murs i les barreres dels altres, que són ben lluny de casa, però que mesquins que ens tornem quan es tracta de fer el mateix amb les muralles que ens han posat per protegir-nos.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Ha complert deu anys... i és d'actualitat

El dia 5 d'octubre del 1995 Joan Pau II s'adreçà a l'Organització de les Nacions Unides, des de la seva seu, a Nova York, amb un discurs memorable. Com un bon vi, el seu contingut ha guanyat graus amb el pas del temps... Com un bon mestre, el Papa polonès continua il·luminant, amb les paraules que ens deixà, la nostra realitat, de transformació tan lenta... Em limitaré a consignar-ne sis punts essencials, tot recomanant-ne una relectura íntegra.

1. La Declaració universal dels Drets de l'Home, del 1948, va ser un gran pas endavant, pel que fa als drets de les persones. «Però no existeix encara un acord internacional anàleg que tracti, de manera adequada, els drets de les nacions.» «Benet XV recordava, en ocasió de la Primera Guerra Mundial, que les nacions no moren, i invitava a ponderar, amb consciència serena, els drets i les justes aspiracions dels pobles.»

2. Només en el paràgraf que acabo d'esmentar, ja han sortit dos termes de significació semblant: *nació* i *poble*. Al llarg del discurs, en trobem més: nacionalitat, cultura, grup de pertinença o etnicocultural, país d'origen... Així evita el perill de negar-los els drets que tenen, sota qualsevol denominació, amb argücies nominalistes.

3. Allò que queda clar, en tot cas, és que «el concepte de nació no s'identifica a priori i necessàriament amb el d'«estat». Es tracta de conceptes diferents. El primer dret de la nació és el d'existir. «Aquest dret a l'existència implica, naturalment, per a cada nació, el dret a la pròpia llengua i cultura, mitjançant les quals un poble expressa i promou la que podríem anomenar la seva originària sobirania espiritual» (7).

4. En canvi, «aquest dret fonamental no exigeix necessàriament una sobirania estatal». Més encara, «hi poden haver circumstàncies històriques en les quals agregacions distintes d'una sobirania estatal siguin fins i tot aconsellables, però amb la condició que això s'esdevingui en un clima de veritable llibertat, garantida per l'exercici de l'autodeterminació dels pobles».

5. El discurs constata que precisament a causa de la mundialització econòmica i del procés de globalització cultural, reneixen avui els particularismes etnicoculturals, «com una necessitat impetuosa d'identitat i de supervivència, una espècie de contrapès a les tendències homologadores». «La naturalesa comuna mou els homes a sentir-se membres d'una única gran família. Però, per la concreta historicitat d'aquesta mateix naturalesa, estan necessàriament lligats, de manera més intensa, a grups humans concrets.» Esmenta aquí la família, el grup etnicocultural, anomenat *nació* perquè ve de *nascere* («néixer»), mentre que el terme *pàtria* evoca la idea de família.

6. Joan Pau II introdueix en el seu discurs dos conceptes morals que faciliten la convivència en tot aquest complex panorama. En primer lloc, l'acceptació de la diferència. Més encara, el gust per la diferència. La por de la diferència, alimentada pel ressentiment, és sempre un perill gravíssim, com la història demostra... En segon lloc, l'amor positiu pel propi país d'origen, el sa patriotisme, que el discurs contraposa a aquella perillosa forma de nacionalisme agressiu, que predica el menyspreu per les altres nacions i cultures.

Que Joan Pau II, des del cel, ens ajudi... i que nosaltres ens deixem ajudar per ell.

Saps quin número calça la teva filla?

**Saps quin dia se li ha de posar l'equip de piscina a la motxilla?
Has demanat mai hora al servei de pediatria? Saps quan és la propera
reunió a l'escola?**

Si no ho saps, vol dir que encara que ajudis a casa, el pes de la
responsabilitat recau exclusivament en la teva parella.

Saps si queda sabó de rentadora? Saps quin dia canvieu els llençols?
Repartir-se la feina és bo, però si volem avançar i fer possible una bona
compaginació entre la vida professional i la familiar, és més bo que
fem un equip. Que no siguem, només, ajudants de l'altre.

Saps on és el termòmetre? Saps...

Campanya per al repartiment paritari de les tasques de la llar

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Secretaria de Famílies i d'Infància